

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ

YASAMA DÖNEMİ

24

YASAMA YILI

2

**MİLLÎ EĞİTİM, KÜLTÜR, GENÇLİK VE SPOR
KOMİSYONU**

TUTANAK DERGİSİ

8 Mart 2012 Perşembe

MİLLÎ EĞİTİM, KÜLTÜR, GENÇLİK VE SPOR KOMİSYONU

GÖRÜŞME TUTANAKLARI

8 Mart 2012 Perşembe

---0---

K O N U

	<u>Sayfa</u>
İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi (2/358) (Devam)	1:129

İ Ç İ N D E K İ L E R

	<u>Sayfa</u>
BİRİNCİ OTURUM	1:3
Engin ALTAY (Sinop)	1
Hurşit GÜNEŞ (Kocaeli)	1
Muharrem İNCE (Yalova)	1, 2
Haydar AKAR (Kocaeli)	2
Önerge	2
Muharrem İNCE (Yalova)	2, 3
Haydar AKAR (Kocaeli)	2, 3
Engin ALTAY (Sinop)	2
Osman ÇAKIR (Düzce)	2
Engin ÖZKOÇ (Sakarya)	2, 3
Mustafa AKIŞ (Konya)	2
Mahir ÜNAL (Kahramanmaraş)	3
Mahmut TANAL (İstanbul)	3
İKİNCİ OTURUM	4:76
Muharrem İNCE (Yalova)	4, 5

Metin Lutfi BAYDAR	(Aydın)	5
Mahir ÜNAL	(Kahramanmaraş)	5
Önerge		5
Metin Lutfi BAYDAR	(Aydın)	5, 7:8
Hasip KAPLAN	(Şırnak)	5
Ali Haydar ÖNER	(Isparta)	6
Fatma Nur SERTER	(İstanbul)	8:10
Önerge		10
Recep GÜRKAN	(Edirne)	10:11
Önerge		12
Gerekçe		12
Hasip KAPLAN	(Şırnak)	12:15
Oktay VURAL	(İzmir)	15:19, 28
Muharrem İNCE	(Yalova)	19:23, 25, 26, 27
Fikri IŞIK	(Kocaeli)	22, 27
Mahir ÜNAL	(Kahramanmaraş)	23:27, 28
Aytuğ ATICI	(Mersin)	25, 27
Engin ALTAY	(Sinop)	26, 27, 28, 42:46, 49
Aytun ÇIRAY	(İzmir)	26, 68:70
Selçuk ÖZDAĞ	(Manisa)	28, 47
Özcan YENİÇERİ	(Ankara)	28:29
Rıza TÜRMEN	(İzmir)	30:32
Mehmet Ali SUSAM	(İzmir)	33:35
Rahmi Aşkın TÜRELİ	(İzmir)	35:38
Tufan KÖSE	(Çorum)	39:42
Nebi BOZKURT	(Mersin)	42, 62, 63
Ali Haydar ÖNER	(Isparta)	42, 47, 57
Mehmet Cemal ÖZTAYLAN	(Balıkesir)	43, 44
Hurşit GÜNEŞ	(Kocaeli)	44, 46, 46:50
İsmet UÇMA	(İstanbul)	44, 47
Osman ÇAKIR	(Düzce)	45
Orhan DÜZGÜN	(Tokat)	50:53
Özgür ÖZEL	(Manisa)	54:58
Ayşenur İSLAM	(Sakarya)	54
Ahmet AYDIN	(Adıyaman)	57, 61
Haydar AKAR	(Kocaeli)	57, 60:65
Ali SERİNDAG	(Gaziantep)	57
Muzaffer YURTTAŞ	(Manisa)	57,58
Kazım KURT	(Eskişehir)	58:60
Temel COŞKUN	(Yalova)	61
Zülfü DEMİRBAĞ	(Elâzığ)	61
Fatma Nur SERTER	(İstanbul)	63
Aykut ERDOĞDU	(İstanbul)	63
Yahya AKMAN	(Şanlıurfa)	63, 68, 69
Haluk EYİDOĞAN	(İstanbul)	65:67
Müslim SARI	(İstanbul)	71:73
Nurettin DEMİR	(Muğla)	73:76
ÜÇÜNCÜ OTURUM		77:128
Ali SERİNDAG	(Gaziantep)	77:79, 96
Mehmet ŞEKER	(Gaziantep)	79, 82:85
Musa ÇAM	(İzmir)	79:82

Mahir ÜNAL	(Kahramanmaraş)	80, 97, 98
Mehmet Ali EDİBOĞLU	(Hatay)	85:87
İhsan ÖZKES	(İstanbul)	87:91, 92, 93, 94, 94:95
Temel COŞKUN	(Yalova)	89, 103
Levent GÖK	(Ankara)	89, 95
Selçuk ÖZDAĞ	(Manisa)	90, 103, 110, 122
Ayşenur İSLAM	(Sakarya)	91, 92:93
Nebi BOZKURT	(Mersin)	91, 97, 105, 126
Osman ÇAKIR	(Düzce)	91
İsmet UÇMA	(İstanbul)	91:92, 95
Mehmet Naci BOSTANCI	(Amasya)	93:94, 95, 118:122, 122, 123
Ali Haydar ÖNER	(Isparta)	95, 104, 121
Aytuğ ATICI	(Mersin)	95:99
Haluk İPEK	(Ankara)	96,97
Özgür ÖZEL	(Manisa)	97, 102, 126
Çiğdem Münevver ÖKTEN	(Mersin)	97
İlhan DEMİRÖZ	(Bursa)	99:102
Mehmet Akif HAMZAÇEBİ	(İstanbul)	101, 123:124
Veli AĞBABA	(Malatya)	102, 108, 124:126, 126
Ramazan Kerim ÖZKAN	(Burdur)	102:105
Zülfü DEMİRBAĞ	(Elâzığ)	103,119
Mahmut TANAL	(İstanbul)	106:109
Kemal DEĞİRMENDERELİ	(Edirne)	109:112
Aykut ERDOĞDU	(İstanbul)	112:115
İlhan CİHANER	(Denizli)	115:118, 122
Metin Lütfi BAYDAR	(Aydın)	121
Haydar AKAR	(Kocaeli)	121
Madde 4		127
Metin Lütfi BAYDAR	(Aydın)	127
Fatma Nur SERTER	(İstanbul)	128
Zülfü DEMİRBAĞ	(Elâzığ)	128

DÖRDÜNCÜ OTURUM

129

Açılma Saati: 12.30

Kapanma Saati: 23.38

8 Mart 2012 Perşembe

BİRİNCİ OTURUM

Açılma Saati: 12.30

BAŞKAN : Nabi AVCI (Eskişehir)

BAŞKAN VEKİLİ : Avni ERDEMİR (Amasya)

SÖZCÜ : Fikri IŞIK (Kocaeli)

KÂTİP : Osman ÇAKIR (Düzce)

----- 0 -----

BAŞKAN – Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonunun değerli üyeleri, değerli milletvekillerimiz, Sayın Müsteşar ilgili kurumlarımızdan gelen değerli katılımcılar, basınımızın değerli mensupları; Komisyonumuzun 24'üncü Dönem İkinci Yasama Yılı 9'uncu toplantısını açıyorum.

Toplantı yeter sayımız vardır.

(2/358) esas numaralı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi'nin 3'üncü maddesi üzerindeki görüşmelere kaldığımız yerden devam ediyoruz. Teklifin 3'üncü maddesi üzerindeki görüşmeler tamamlanmış ve önergelere geçilmişti.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Tamamlanmadı.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Tamamlanmadı, nereye tamamlandı?

BAŞKAN – Konuşmalar tamamlanmıştır. Önergeler...

MUHARREM İNCE (Yalova) – Tamamlanmadı Sayın Başkan.

BAŞKAN – Madde üzerinde altı adet önerge verilmiştir.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Başkan ne önergesi ya? (CHP milletvekillerinden sıra kapaklarına vurmalar)

MUHARREM İNCE (Yalova) – Sayın Başkan, konuşmak isteyen arkadaşlarımız var.

BAŞKAN – Şimdi, bu önergeleri okutup işleme alacağım...

MUHARREM İNCE (Sinop) – Sayın Başkan, Sayın Bakanın görüşünün ne olduğunu bilmiyoruz.

BAŞKAN – Bu önergelerin dördü aynı mahiyettedir. Önergelerden sadece birini okutup, birlikte işleme alacağım ve önergesini açıklamak üzere önerge sahiplerine ayrı ayrı söz vereceğim.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Oldu, pantolon veremedin gömlek vereceksin!

BAŞKAN – Şimdi, önergeyi okutuyorum...

MUHARREM İNCE (Yalova) – Sayın Başkan... Okutamazsınız... Okutamazsınız!

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Sayın Başkan, okutamazsın!

Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu Başkanlığına

MUHARREM İNCE (Yalova) – Okutamazsın, okutamazsın... Hayır, hayır, hayır...

(CHP milletvekillerinin Başkanlık Divanı önünde toplanması, gürültüler)

Görüşülmekte olan (2/358, 305, 306, 307, 312) esas numaralı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi'nin 3'üncü maddesinin aşağıdaki şekilde değiştirilmesini arz ve teklif ederiz...

MUHARREM İNCE (Yalova) – Bir dakika... Bir dakika... Sayın Başkan...

...Ali Haydar Öner

Engin Özkoç

Isparta

Sakarya

MUHARREM İNCE (Yalova) – Bir dakika lütfen... Sayın Başkan...

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Bir dakika arkadaşım... Sayın Başkan...

...Metin Lütfi Baydar

Aydın

MUHARREM İNCE (Yalova) – Bir dakika...

...Fatma Nur Serter

İstanbul

ENGİN ALTAY (Sinop) – Bir dakika deniyor dönüp bakmıyor ya!

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Burası dağ başı değil, lütfen.

MUHARREM İNCE (Yalova) - Dağ başı yapan sizsiniz! Burada dayatma yapamazsınız!

Kimse bize dayatma yapamaz!

(Başkanlık Divanı önünde toplanmalar ve gürültüler)

ENGİN ÖZKOÇ (Sakarya) – Ne yapacaksın, hayır ne yapacaksın?

MUSTAFA AKIŞ (Konya) – Lütfen Sayın Vekilim, bir şey yapmayacağım, burada sizin gibi duruyorum.

ENGİN ÖZKOÇ (Sakarya) – O zaman müdahale etme, dayılık yapma!

MUSTAFA AKIŞ (Konya) – Kime müdahale ediyorum? Sayın Vekilim, ben kimseye dayılık yapmıyorum, terbiyesizlik yapma?

ENGİN ÖZKOÇ (Sakarya) – Otur oradan, sen kimsin lan?

MUSTAFA AKIŞ (Konya) – Yahu! Lanlı lanlı niye konuşuyorsunuz?

ENGİN ÖZKOÇ (Sakarya) – Sayın Başkan, bu noktaya getirmeye gerek yok. Söz verdiğiniz, söz verdiğiniz kişiler konuştu Sayın Başkan. Tamam mı? Gerek yok. Konuşacaklar mı Başkanım? Konuşacaklar mı Başkanım? Durduralım.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Arkadaşlar, bir sakin olun... Bir sakin olalım...
(Başkanlık Divanı önünde toplanmalar itişmeler ve yumruklaşmalar)

BAŞKAN – Oturun yerinize...

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Divanın önünü boşaltın arkadaşlar.

(Yumruklaşmalar ve gürültüler)

(Dışarıdan adam getirmişler buraya)

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Muharrem Bey, arkadaşlarını sakinleştir.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Biz sakiniz, siz sakin olun!

MAHMUT TANAL (İstanbul) – Sen kimsin?

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Kimin danışmanısın? Çık dışarı!

(Gürültüler, itişmeler)

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Başkan, ara ver.

BAŞKAN – Sayın üyeler, toplantıya iki saat ara veriyorum.

Kapanma Saati: 12.38

İKİNCİ OTURUM

Açılma Saati: 14.40

BAŞKAN : Nabi AVCI (Eskişehir)

BAŞKAN VEKİLİ : Avni ERDEMİR (Amasya)

SÖZCÜ : Fikri IŞIK (Kocaeli)

KÂTİP : Osman ÇAKIR (Düzce)

----- 0 -----

BAŞKAN – Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonunun değerli üyeleri, değerli milletvekillerimiz, Sayın Müsteşar, ilgili kurumlarımızdan gelen değerli katılımcılar, basınımızın değerli mensupları; Komisyonumuzun 24'üncü Dönem İkinci Yasama Yılı 9'uncu toplantısını kaldığımız yerden açıyorum.

Toplantının İkinci Oturumuna başlıyoruz.

(2/358) esas numaralı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi'nin 3'üncü maddesi üzerindeki görüşmelere kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Hatırlayacağınız gibi teklifin 3'üncü maddesi üzerindeki görüşmeler tamamlanmış ve önergelere geçilmişti.

Şimdi, yalnız bununla ilgili başka önergeler de var.

Oraya geçmeden önce önergeleri okutacağım, sonra önerge sahiplerine söz vererek işleme koyacağım.

Ama bundan önce, salonda ciddi bir yoğunluk var. Onun için sayın milletvekilleri, sayın ilgili kurum temsilcileri dışında ve sayın basın mensupları dışında milletvekili danışmanlarımızın, koruma arkadaşların salon dışında beklemeleri salonu rahatlatacak. Onun için danışman ve koruma arkadaşları salon dışına alalım. Biraz rahatlamış olsun salonumuz.

Bir de Millî Eğitim Komisyonu üyeleri, maalesef oturacak yer bulamıyorlar. Diğer milletvekili arkadaşlarımızın Komisyon üyelerinin önceliğine saygı göstermelerini rica ediyorum. Bundan sonraki oturumlar için de geçerli olmak üzere.

Şimdi, 1'inci önergeyi okutuyorum:

Hatırlayacağınız gibi, bundan önceki toplantımızda dört önerge vardı ve bunlar aynı mahiyette olduğu için bunların birleştirilmesi kararını almıştık ve bunları okutmuştuk.

Şimdi, ilk önerge sahibi Sayın Ali Haydar Öner, buyurun efendim.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Sayın Başkanım, az önce verilen önergeyi yapsanız da normale dönse ortalık diye o Metin Lütfi Baydar'ın önergesini.

BAŞKAN – Hemen arkasından sizin önergeyi şey yapacağım zaten.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – En önce onunla başlayalım efendim.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Hayır, hayır, hiç fark etmez de ortamı yumuşatmak için, daha rahatlatır diye.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – En son yazarak verdiğimiz önergeyi efendim önce oylarsanız...

MUHARREM İNCE (Yalova) – Ortamı rahatlatır, kalabalık da biter zaten.

BAŞKAN – Sayın İnce, onu maddeyi oylamadan önce mutlaka işleme koyacağım, merak etmeyin.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkanım, onu önce yapalım.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Sayın Başkan, anlıyorum. Ben sözünüze güveniyorum. Ortamı rahatlatmak açısından önceliği diyorum. Yoksa takdir sizin.

BAŞKAN – Şimdi, diğer önergeleri okuttum, hatırlarsanız.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Olur efendim, bir aksilik, İç Tüzük'e aykırı bir durum yok orada.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Herhangi bir sorun oluşmaz Sayın Başkan.

BAŞKAN – Peki.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Hiçbir sorun oluşmaz.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Bir sorun oluşmaz, siz devam edin.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Sayın Başkan, ben size güvensizlikten demiyorum, ortamı rahatlatmak için.

BAŞKAN – Sayın İnce, komisyona verilmiş bir önerge vardır, önergeyi okutuyorum:

Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu Başkanlığına

Konu yeterince tartışılmadığından görüşmelere devam edilmesi, onar dakika süreyle, konusunu bilgilerinize arz ederim.

Metin Lütfi Baydar
Aydın

BAŞKAN – Konuşmak istiyor musunuz?

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Hayır, gerek yok.

BAŞKAN – Kabul edenler... Etmeyenler... Önerge kabul edilmiştir.

HASİP KAPLAN (Şırnak) – Sayın Başkan, maddelere geçmeden usule ilişkin bir söz istiyorum.

BAŞKAN – Maddelere geçmeden size söz vereceğim.

Şimdi, daha önce verilen önergeler üzerinde konuşmak istiyor mu önerge sahipleri?

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Evet.

BAŞKAN – Tamam.

Sayın Öner, buyurun, önergeniz üzerinde konuşun.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sayın Başkanım, Komisyonumuzun ve Türkiye Büyük Millet Meclisinin değerli üyeleri, Millî Eğitim Bakanlığının değerli mensupları, muhterem katılımcılar; bilindiği gibi Adalet ve Kalkınma Partisi Grup Başkan Vekili 5 sayın üyenin önerisiyle bir kanun teklifi gelmişti. Bu kanun teklifi daha sonra alt komisyona havale edildi. Alt Komisyonunda önemli değişikliklere uğradı. Alt komisyondan gelen metin de yeniden değişikliklere uğruyor. Bu durumda kanun teklifinin yeterli bir hazırlık olmadan, belli bir grubun arzusu doğrultusunda verildiği anlaşılıyor.

Bu arada öğleden önceki hususlara da kısmen temas etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Sayın Bakan, bugün gazetelere yansıyan bir beyanatında “On iki saat konuştular da ne oldu?” demiş. (Gürültüler)

Sayın Başkanım...

BAŞKAN – Arkadaşlar, konuşmacının sesi duyulmuyor, lütfen sakın bir şekilde dinleyelim, özel konuşmalarımızı dışarıda yapalım.

Buyurun Sayın Öner.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sayın Bakan “On iki saat konuştular, hiçbir teklif getirmediler, alternatif sunmadılar.” demiş. Biz, Sayın Bakanı burada pek göremiyoruz. Sayın teklif sahiplerinden de ilk kez Sayın Mahir Ünal’ı aramızda görüyoruz. Ondan duyduğumuz memnuniyeti ifade edip kendilerine hoş geldiniz diyoruz.

Sayın Bakan, çoğu kez gelmiyor, geldiği zaman da başka şeylerle meşgul oluyor. Hatta sudokuyla meşgul olduğuna dair de gözlemler var. Biz, Sayın Bakanın çok zeki biri olduğunu düşünüyoruz, duyduğunu, dinlediğini de anlayabilecek yapıda olduğunu değerlendiriyoruz. Hatta o kadar zeki olduğunu değerlendiriyoruz ki bilinçaltındaki duygularını gizleme yeteneği de var Sayın Bakanın. Dün bunlardan bazıları ortaya çıktı.

Gelelim teklifimize: Sayın Başkanım, bu 3’üncü maddedeki husus daha sonra 8’inci maddede de tekrarlanıyor. O bakımdan 3’üncü maddenin gereksiz bir tekrardan ibaret olduğunu düşünüyor, yasa metninden çıkarılmasını ve madde numaralarının buna göre teselsül etmesinin uygun olacağını takdirlerinize sunuyoruz.

Teşekkür ederim efendim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Yine önerge sahiplerinden Sayın Engin Özkoç...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Engin Bey Genel Kurulda bir konuşma yapıyor.

BAŞKAN – Peki.

Diğer önerge sahiplerinden Sayın Metin Lütfi Baydar, buyurun.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkan, değerli milletvekili arkadaşlarım; Sayın Bakan, bugün sabahki konuşmasında ideolojik temelli bir tartışmadan dolayı sıkıntı duyduğunu ifade etmişler. Esas biz bundan dolayı sıkıntı duyuyoruz değerli arkadaşlarım. Son günlerde kamuoyunun önüne sıkça getirilen “dindar nüfus yetiştirme” konusu ve bununla ilgili olarak gazetelerde, televizyon kanallarında Türkiye’de eğitimin tornadan çıkmış nesiller yetiştirildiği şikâyetleri su yüzüne çıktı. Böyle önemli konular tartışılırken rahmetli, merhum Uğur Mumcu’nun tabiriyle bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olmak bizi bir yere götürmez değerli arkadaşlarım.

Sosyolojik olarak okul, aileden sonra çocuğu sosyalleştiren, yani içinde büyüdüğü toplumun uyumlu bir ferdi yapan temel sosyal kurumdur. Bu nedenle her toplumda okulun en önemli işlevlerinden biri sosyal kimlik oluşturmaktır. 20’nci yüzyılda olduğu gibi 21’inci yüzyılda da dünyada ulus devletlerin kamu kuruluşları olan okullar çocukları yetiştiriyor. Okullarda o toplumun, yani ulusun kimliği oluşturuluyor. Buna “aynı tornadan çıkmış” da denilebilir. Öyle diyorsunuz. Erich Fromm’un geçmişte ifade ettiği gibi “sosyal karakter” de denilebilir. Ulusalçılığı şiddetle eleştirenler, sadece bizim okullarımızda resmî tarih öğretildiği ve ulusal kimliğin pekiştirildiği kanısındadırlar. Oysaki örneğin katılmak istediğimiz Avrupa Birliği ülkelerinin ders kitaplarında da farklı derecelerde benzer bir durum söz konusudur. Hatta eğitim yapısı en az merkezileşmiş olan ABD’deki ders kitaplarına bakarsanız kendi kısacık tarihlerini ne kadar yüceltiklerini açıkça görürsünüz. Bu niçin böyledir? Çünkü büyüyen çocuğun ve gencin bir sosyal kimliğe ihtiyacı vardır. Ulusal kimlik olmasın dersek, peki, onun yerine ne olsun diye sormamız gerekir. Onun yerine etnik ya da dinî bir kimliği olabilir. Bunlar ulusal kimlikten daha mı iyidir? Ulusal kimliği ve bunun beraberinde oluşan yurtseverliği militarist ve diğer ulusları dışlayıcı olarak görüp ulusalçılık diye aşağılayanlara sormak gerekir: Acaba etnik ya da dinî kimlik farklı olan grupları daha çok kucaklayan, daha barışçıl yaklaşımlar mı içerir? Bunun doğru olmadığını bilimsel araştırmalar gösteriyor. Nitekim etnik ya da dinî çatışmalar geçmişte olduğu gibi bugün de insanlığı kırmaktadır. Daha iddialı bir yaklaşımla büyüyen genç kendi birey kimliğini oluşturmalı ya da dünya vatandaşı olmalı gibi düşünceler ileri sürülebilir. Bu iddialar kulağa hoş gelse de gerçekçi değildir. Bu noktada gelişim psikolojisi ve sosyal psikoloji bize önemli bilgiler sağlıyor. Araştırmalar, sadece kendi benliğine yönelik olarak büyüyen, kendini aşan idealleri olmayan gençlerin çoğu zaman bencil, yalnız ve doyumsuz olduğunu gösteriyor. Aidiyet duygusu ve başkalarına bağlılık, bağımlılık değil, çok temel bir ihtiyaç olarak ortaya çıkıyor. Aşırı bireycilik Amerika Birleşik Devletleri gibi bireyci toplumlarda bile bugün sosyal bilimciler ve

diğer düşünürler tarafından eleştirilmektedir. Dünya vatandaşlığı ise büyümekte olan çocuk için fazla soyut ve uzak bir kimliktir. Belki çok daha sonra gelişebilir ancak sosyal kimliği elbette aynı tornadan çıkmış olmaktan farklı kılmak gerekir. Bu da gene eğitimle mümkündür.

Eleştirel aklı sorgulamayı destekleyen bir eğitim dogmalara değil, bilimsel temellere dayanır. Dünyanın bütün gelişmiş ülkelerindeki çağdaş eğitim bilimsel eğitimidir. Bu nedenle cumhuriyetin bilimi temel alan yüzünü Batıya dönme stratejisi toplumsal gelişme için doğru bir seçimdir. Bugün Orta Doğu'ya bir bakış neleri kazandığımızı göstermektedir. Bu ulusal kimliklerini oluşturamayan ve eleştirel akıl ve sorgulayıcı bir eğitim sistemini getiremeyen Orta Doğu halklarının ne hâle geldiğini hep birlikte görüyoruz değerli arkadaşlarım. Arap baharı diye adlandırılan ve bunların bir emperyalist projeye var olan sistemlerinin dönüştürülmesine yönelik olarak yapılan çabalar, temel olarak orada ulusal kimliğin yeşermesine bile müsaade etmemektedir.

Diğer taraftan, istense de dindar gençlik yetiştirilemeyeceği iddia ediliyor. Örneğin televizyonlardaki bazı tartışma programlarında konuşmacılar kendi deneyimlerinden yola çıkarak "Herkes kendi kararını kendi verir, böyle bir nesil yetiştirilemez." diyorlar. Yetiştirilebilir. Bu tür iddialar da gene insan gelişimi, sosyalleşme ve sosyal psikoloji alanındaki bilimsel birikimlerden haberdar olunmadığını göstermektedir.

Değerli arkadaşlarım, cumhuriyet de toplum mühendisliği yapmıştır denebilir. Bu da doğrudur. Cumhuriyet, yüzü Batı'ya dönük, çağdaş bir gençlik yetiştirmeyi ideal olarak almıştı, böyle nesiller yetiştirdi. Bugün ise ideal dindar gençlik yetiştirmek noktasına gelmiştir. Bu, Türk toplumunun, Türkiye toplumunun bugünü ve yarını için yaşamsal önemi olan bir tercih sorunudur.

BAŞKAN – Teşekkürler.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Onun için buradaki bütün arkadaşlarımın hassasiyetini, buradaki bütün milletvekili arkadaşlarımın, özellikle muhalefet milletvekili arkadaşlarımın hassasiyetle dinlenilmesi konusunun da altını çizerek tekrar belirtirim. Konuşmalarına burada son veriyorum. Teşekkür ederim efendim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Fatma Nur Serter, buyurun efendim.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; öncelikle ben, Sayın Komisyon Başkanına, Cumhuriyet Halk Partisinden söz almış olan milletvekili arkadaşlarımıza söz verme kararı aldığı için teşekkür ediyorum. Çünkü Sayın Başbakan ve Sayın Bakan, sürekli medyada eğitim konusunu konuşup kamuoyunu gerçek dışı bilgilerle yönlendirirken bu Komisyonda gelip kendi görüşlerini ifade etmek isteyen arkadaşlarımıza söz hakkı tanınmaması, doğrusu çok büyük bir haksızlık, çok büyük bir adaletsizlik olurdu.

Şimdi, Sayın Bakan, bugün bir açıklama yapmış. Gerçekten hayretle dinledim. Demiş ki Sayın Bakan: “Cumhuriyet Halk Partisi bize bir öneri sunmadı.” Yani hakikaten şaşırımdım. Biz bu toplantılar başladığı günden bu yana hep aynı şeyi söyledik. Dedik ki: Gelin, bakın, bizim önerilerimiz var, bizim çalışmalarımız var, biz komisyonlar topladık, gelin, birlikte bir masaya oturalım ve bu eğitim sistemi, Türkiye'nin geleceği için siyasi bakış açısından tümüyle uzak nasıl yeniden yapılandırılır bunu konuşalım. Hep elimizi bunun için uzattık ve neredeyse, neredeyse, arkadaşlar, yalvardık bunun için. Gelin, birlikte yeniden yapalım, bizim de bilgimiz ve birikimimiz var bu konuda diye. Ne yapacaktık yani? Bizim burada yaptığımız her türlü eleştiriye ve değişiklik teklifine kesin, katı, vurdumduymaz, üstten bakıcı bir tavırla “hayır” diyen bir iktidar anlayışına karşı, aman kolumuzun altına bir paket sıkıştırıp zorla getirip onu sizlere mi verecektik? Bu konuda Cumhuriyet Halk Partisinin iyi niyetini hiç ama hiç kimse yargılayamaz. Hiç kimsenin buna hakkı yoktur. Bunu söyleyen yalan söylemektedir. Bütün kayıtlarda bizim bu konudaki isteğimiz, talebimiz, iyi niyetimiz açıkça bellidir. Çıkartıp kayıtları okusunlar.

Ayrıca, bizim teklifimizin ne olduğu belli; ana sistemle ilgili ve bizim burada konuştuğumuz her şeyin bilimsel bir altyapısı var. Biz eğitime ideolojik bir perspektiften yaklaşmıyoruz, biz dindar ve kindar bir gençlik yetiştirmek için eğitimi altüst etmekten yana değiliz; biz bilim insanlarıyla toplanıyoruz; eğitim bilimcilerle, pedagoglarla ve onlardan aldığımız önerileri bu maddeler görüşülürken tek tek sunarak neden ve nasıl olması gerektiğini bir bilgi birikimiyle sizlerle paylaştık. Bu Komisyon, alt komisyonda dinlenen üniversiteler, eğitim sendikaları, sivil toplum örgütlerinin söylediği şeyler üzerinde bir uzlaşma aradık ama bunların hepsine “hayır” cevabı aldık. Dayatmacı bir anlayışla, kesin bir tavırla, uzlaşıyormuş gibi görünüp elini önce uzatıp, sonra tutup çukura çeken bir anlayışla cevap verdiniz bizim iyi niyetli yaklaşımlarımıza. Her geçen gün her toplantının bunu daha iyi görmemize, yeni sebepler, ortamlar yarattığını ne yazık ki fark ettik. Yani ben ilk alt komisyon çalışmalarındaki duygumu bugün tekrarlıyorum. İyi niyetle, eğitimi belki birlikte çocuklarımızın geleceği için yeniden yapılandırırız anlayışıyla her katıldığımız toplantı sonunda yaşadığım his aldatılmışlık duygusudur. Bu aldatılmışlık duygumun giderek kesinleştiğini, giderek daha ağırlaştığını sizlerle paylaşmak zorundayım ne yazık ki. Bizim önerilerimiz açık. Bizim nasıl önerimiz yok? Biz diyoruz ki eğitimi beş yaşında başlatmayın, biz diyoruz ki okul öncesi eğitimi beş yaşında başlatalım. “Olur.” deniyor bize, ama bir bakıyoruz Bakan açıklama yapıyor, bambaşka şeyler söylüyor. Bakan da açıklama yaparken önceleri hiç haberi olmadığı bu yasayı epeyce doğrusu sahiplenmiş görünüyor. Bu, bilimle ilgisi olmayan, bu eğitimin özüyle ilgisi olmayan yasayı Bakanın bu kadar sahiplenmiş oluşu, nasıl bir siyasi projeye Türkiye'nin karşı karşıya bırakıldığını açıkça ortaya koymaktadır.

Değerli milletvekilleri, bu, çocuklarımızın geleceğini yapılandıran değil, AKP'nin geleceğini siyaseten belirleyen bir projedir. Bu, eğitim değildir; bu, tamamıyla siyasi amaçla hazırlanmış ve eğitimimizin temellerini dinamitleyen bir kâğıt parçaları demetidir.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Serter.

Birleştirdiğimiz dört önergeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Önergeler kabul edilmedi.

Şimdi, diğer önergeyi okutuyorum:

Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu Başkanlığına

Görüşülmekte olan 2/358, 305, 306, 307, 312 Esas numaralı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifinin 3. Maddesinin teklif metninden çıkarılmasını ve madde numaralarının buna göre teselsül ettirilmesini arz ve teklif ederiz.

Recep Gürkan

Edirne

Ali Haydar Öner

Isparta

BAŞKAN – Evet, önerge sahibi olarak Sayın Gürkan, buyurun efendim.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Sayın Başkan, Komisyonumuzun ve Meclisimizin çok değerli üyeleri; Millî Eğitim Bakanlığının değerli bürokratları; Sayın Başkan, dört gündür, daha öncesini de sayarsak 23 Şubattan bu yana, gerek Komisyonumuz gerek Millet Meclisi gerekse ülkedeki bütün eğitimciler, eğitim bilimciler, sendikalar, pedagoglar yeni eğitim yasasıyla yatıp yeni eğitim yasasıyla kalkıyorlar. Tabii, bu şunu gösteriyor: Ülkemizde gerçekten eğitimle ilgilenen insan sayısı çok fazla. Eğitimle ilgilenen çok geniş bir popülasyonumuz var. Neden? Çünkü eğitim herkesi doğrudan ilgilendiren en temel, en asli unsur. Hatta dün Genel Başkanımız Sayın Kemal Kılıçdaroğlu'nun dediği gibi yeni anayasadan da önemli bir husus. Yeni anayasayı çok kötü bir şekilde yapabilirsiniz. Eğer çok kötüyse uygulamada, bunu bir süre sonra düzeltme şansınız var ama eğitimde yapacağınız hatalarla bir ulusu, bir kuşağı yok ederek sonuç alırsınız ve bunu düzeltme şansınız yok. Dolayısıyla insanların hassasiyeti bundan kaynaklanıyor. Bu kadar milletvekilinin, iktidarıyla muhalefetiyle Eğitim Komisyonunu sürekli takip etmeleri, buraya gelmeleri bundan kaynaklanıyor çünkü söz konusu eğitim olunca herkesin ama herkesin söyleyecek bir sözü var, herkesin bir bakış açısı var. İşte bizim başından beri savunduğumuz konu da bu. Neden herkesin ortak paydası olan eğitimi -gerçekten bunu çok samimi olarak söylüyorum-dayatmacı bir anlayışla, bir oldubittiye getirerek, konunun paydaşlarıyla tartışmadan, görüş almadan, fikir birliğine varmadan, “Biz yaptık oldu.” mantığıyla buradan geçirmeye çalışıyorsunuz. Eğer amaç bir anlayışın, bir grubun, belli bir kesimin istek ve beklentilerine

cevap verecek şekilde, kendi ideolojik öngörülerini tatmin edecek şekilde bir nesil yetiştirmekse bunu da çıkıp açıkça söylemek lazım, mertçe söylemek lazım, “Biz böyle istiyoruz, bunun için böyle yapıyoruz.” demek lazım. Ama eğitim bilim öngörülerinin, eğitim bilim kurallarının arkasından dolanarak sanki aslında istenen buymuş diye topluma yutturmaya çalışarak -tıpkı tabletler gibi- bir taraftan da herkesin gözünün kör olduğunu zannederek kendi prototipinize uygun insan yetiştiremezsiniz.

Şimdi, bakınız, öteden beri şunu savunuyor arkadaşlar: Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana var olan eğitim sistemi bir prototip yetiştirmede mi? Kendine göre bir nesil yetiştirmede mi? Az önce grup sözcümüz açıkladı, evet, cumhuriyet de bunu yapmıştır ama yüzü Batı’ya dönük, aydınlanmacı, çağdaş, demokrat insanlar yetiştirmeye çalışmıştır. Eğer cumhuriyet şimdi yapılmaya kalkışıldığı gibi tek tip insan yetiştirmeye çalışsaydı herhâlde bu ülkedeki, bu Meclisteki, bu salondaki insanların birçoğu farklı düşünüyor, farklı bakıyor olmazdı. Demek ki cumhuriyet birilerinin söylediği gibi, birilerinin iddia ettiği gibi sadece kendi anlayışına uygun insan yetiştirmemiştir; cumhuriyet gerçekten demokrasiye uygun, ulusal ve evrensel değerlere saygılı, bu değerlerin peşinde koşan ve ülkeyi çağdaş normlara göre daha yukarıya götürmeye çalışan insanlar yetiştirmiştir. Bu buradaki popülasyondan da bellidir, Meclisten de bellidir, ülkeden de bellidir.

Değerli arkadaşlar, 3’üncü maddenin tekliften çıkarılmasını istiyoruz. Neden istiyoruz? Bakınız, bu teklifi getiren arkadaşların -Sayın Grup Başkan Vekili de burada- teklif gerekçesinde kesintisiz temel eğitimi kabul etmeyişlerinin en büyük nedenlerinden birisi altı-on dört yaş grubundaki çocukların aynı okul binasında eğitim görmeleri. Bir sürü gerekçe sayılmış; bunların içinde doğru olanlar da var, kabul ediyorum. En büyük gerekçelerden biri, bu kadar geniş bir yaş skalasındaki çocukların bir arada olamayacağı. Doğru mudur? Doğrudur. Psikososyal travmalara yol açar mı? Açar. Açmış mıdır? Açmıştır. Peki şimdi bu doğruysa şu nedir? İlköğretim 2’nci kademe okulları ilköğretim 1’inci kademe okullarıyla veya ortaöğretim kurumlarıyla birlikte de kurulabilir. Şimdi, hangisi doğru -Mahir Bey burada- bunların? İlk söylediğiniz, teklifin gerekçesindeki anlayışınız doğruysa bunun olmaması gerekir. Siz yaptığınız düzenlemeyle eğitime başlama yaşını beşe, 1’inci kademeyi bitirme yaşını da dokuz yaşın bitimine çekiyorsunuz. Buna göre, on yaşına yeni girmiş bir çocukla on yedi, on sekiz yaşına girmiş, ergenliğinin zirvesinde olan çocukları aynı mekânın, aynı binanın içine koyuyorsunuz. O okullarda her köşeye bir nöbetçi öğretmen koymanız gerekecek biliyor musunuz? Ben oralardan geliyorum. Her köşeye bir nöbetçi öğretmen koymanız gerekecek ve o okullarda olacak her türlü şiddetin, her türlü istismarın, her türlü tacizin ve burada saymaktan hicap duyacağım her türlü davranışın sorumlusu da sizler olacaksınız. Bunu buradan tutanaklara geçmesi için Türkiye Büyük Millet Meclisinden, bu milletin Meclisinden bir kez daha ifade ediyorum.

Teşekkür ediyorum Sayın Başkanım.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Gürkan.

Önergeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Önerge kabul edilmiştir.

Diğer önergeyi okutuyorum:

Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu Başkanlığına

Görüşülmekte olan 2/358 esas numaralı Kanun Teklifinin çerçeve 3 üncü maddesinin aşağıdaki şekilde değiştirilmesini arz ve teklif ederim.

MADDE 3- 222 sayılı Kanunun 9 uncu maddesinin birinci fıkrası aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“İlköğretim kurumlarının ilkokul ve ortaokul olarak bağımsız okullar hâlinde kurulması esastır. Ancak imkân ve şartlara göre ortaokullar, ilkokullarla veya liselerle birlikte de kurulabilir.”

Osman Çakır

İsmet Uçma

Temel Coşkun

Düzce

İstanbul

Yalova

Gerekçe:

“İlkokul” ve “Ortaokul” ifadeleri toplumda kabul görmüş, anlaşılması daha kolay, ve halkımızın iyi bildiği tanımlamalardır. Eğitim sisteminin kademelerini ifade ederken kullanım kolaylığı açısından ilkokul ve ortaokul ifadelerinin kullanımı amaçlanmıştır.

BAŞKAN – Önergeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Önerge kabul edilmiştir.

Biraz önce okuduğumuz önerge kapsamında daha önce söz talebinde bulunan arkadaşlarımıza söz vereceğim. Yalnız ondan önce, konuşma talebinde bulunan sayın grup başkan vekillerimize sırasıyla söz vereceğim.

Sayın Hasip Kaplan, buyurun efendim.

HASİP KAPLAN (Şırnak) – Sayın Başkan, Millî Eğitim Bakanlığının değerli bürokratları, Komisyonun değerli üyeleri; gerçekten biraz önce karşılaştığım manzarada -ki başından beri böyle geliyor- biraz kaos, karambol, tıkanma, çözümsüzlük, sıkıntı olarak arz eden bir durum, bir manzara vardı. Eğitim gibi çok önemli bir konuda bu tartışma ortamında verimli çözümlere, uzlaşmalara varılmasının da mümkün olmadığını düşünüyoruz. Bu durumu açacak mutlak bir yöntemin geliştirilmesi gerektiğini de düşünüyoruz.

Tabii, bizim grubumuzun bir tek üyesi var; Sayın Mülkiye Birtane, o da bugün 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ve Van mitinginde. Onun için bugün yok ama gelecekler, bu görüşlerimizi diğer maddelerde de iletecekler.

Ben grubumuz olarak bu konudaki hassasiyetlerimizi bir usulden, bir esastan açıklamak istiyorum yani bütün grupların dikkatine sunmak istediğim bir husus var. Çünkü bu eğitim konusu salt 4+4+4 değildir arkadaşlar, Türkiye'deki toplumsal barışın, yaşanan siyasal krizin, çatışmaların da çözüm anahtarı burada gizlidir. Burada gizli olunan bu kadar önemli bir konuda günlerdir tartışmalar yaşanıyor -23 Şubattan bu yana- ancak üzülerek ifade edeyim, ana dilde eğitim gibi çok önemli bir konuya böyle dokunur bir konuşma olmaması bizi kaygılandırmıştır çünkü aşağıda üstün zekâlı, yetenekli çocuklar için bir araştırma komisyonu kuralım dedik, kurduk; önerge verdik, uzlaştık. Anayasa Uzlaşma Komisyonu çalışmalarını sürdürüyor. Temel konulara ilişkin çok ciddi önermeler var. Örneğin, 12 Eylül kurumlarının kaldırılması YÖK başta olmak üzere. Eğitim sistemiyle ilgili, ana dilde eğitimle ilgili çok ciddi önermeler var, burada Komisyon üyeleri de var. Şimdi, Türkiye gibi 75 milyon, dünyanın 16'ncı büyük ekonomisi ve uluslararası camiada müstesna bir yeri olan, hatta hak ettiği hâlde hak etmediği şekilde geri sıralarda olan bir ülke olmamıza rağmen o dinamizm içinde eğitimi konuşuyoruz.

Öğrenim, eğitim hakkı, kültürel hayata katılma, bilimsel gelişmelerden yararlanma, hakların güvenceye alınması gibi bizim yakın zamanda imzaladığımız Birleşmiş Milletlerdeki sözleşmelerin temeli. Yani Ekonomik, Sosyal Haklar Uluslararası Sözleşmesi, Medeni ve Siyasi Haklar Sözleşmesi'nde aynı durum var, Evrensel Beyanname'ye atıf yapıyor ama Medeni ve Siyasi Haklar Sözleşmesi'ne çekince koymuşuz. Şimdi, bu çekince ana dil konusundadır. Bu, Türkiye'yi yaralamıyor mu? Türkiye niye kendine güvenmiyor? Tarihinden, kültürlerinden gelen zenginliğini... 20 milyonu aşkın Kürt yurttaşımız var, evet Boşnak var, Arnavut var. TRT'de yayınlar başladı, ulusal program çıkardık. Kıyamet kopmuyor. Bu arada 4+4+4 içerisinde seçmeli ders mi olur, zorunlu ders mi olur, isteğe bağlı ders mi olur? Ama olur. Bunun adını koymanın zamanı geldi arkadaşlar. Eğer siz bunu yok sayarsanız, 20 milyonu aşkın sadece Türkiye'de 242 tane Kürt dilinde eğer roman yazıldığını yok sayarsanız, Ahmedî Hani'yi, Mem u Zin'i, Fake-i Tayran'ı, Melaye Ciziri'yi, birçok bu konuda eser veren insanı yok sayarsanız, sonra Avrupa Birliği ideallerinde müzakere sürecini, çerçeve sözleşmelerini, onun dışındaki, yine Birleşmiş Milletlerde Anayasa 90'a göre bizim tarafı olduğumuz sözleşmeleri, UNESCO'nun kültürel haklar konusunu, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin taraf olduğu konuları, sanat, edebiyat ve diğer tüm alanlarda farklı dil ve kültürlerdeki ürünlerin korunmasından geliştirilmesine, bu konuda eğitiminden öğretimine her alanda eğitim sisteminizin içinde farklı renkleri ve sesleri yok sayarsanız yazık edersiniz bu ülkeye, bu ülkenin renklerine yazık edersiniz, bu ülkenin seslerine yazık edersiniz. Kültürlerine, çoğulculuğuna, farklı dillerdeki güzelliklerine... Bunların hepsi bizim gerçekliğimizdir. Lozan'a hapsedilip Lozan'da sadece "gayrimüslim ekalliyetler" adı altında -ki öyle bir hüküm de yok- Lozan'ı dahi uygulamadınız. Lozan'ı seksen yıldır uygulamayan bir ülkede biz 21'inci yüzyılda şimdi eğitimi konuşuyoruz ama

eğitimi konuşurken hakkı, hukuku, adaleti, insaniyeti, doğuştan gelen hakları, temel hakları, yani insanın sosyolojik, tarihsel, sosyal, kimliksel, kültürel var olma haklarını inkâr eden, reddeden, yok sayan, asimilasyonist, şovanist bir anlayışı mahkûm edemediğimiz takdirde biz kardeşliğimizi, birliğimizi, dayanışmamızı nasıl sağlayacağız? Bunu nasıl aşacağız? Bunun bilimsel tartışmalarının yapılması, araştırmalarının yapılması bürokrasiye emanet edilemeyecek kadar önemlidir arkadaşlar. Bunun tek adresi vardır; Meclis. Eğer Meclisi tek adres olarak görüyorsak, Meclisin koyduğu, Genel Kurulun aldığı kararları ve komisyonlarla araştırma yaparak bunu, kendi eseri olarak çözümü görüyorsak elbette ki değerli brokratlarımızdan, uzmanlarımızdan, bilim insanlarımızdan, dil bilimcilerden, herkesten yararlanacağız. Ben bunu bu anlamda önemsiyorum.

Geçiyorum, ben UNESCO'nun MOST programlarına girmeyeceğim; tek dilli devletlerden çok dilli devletlere, resmî dil olarak iki dil, üç dil olan devletlere. En son Bosna-Hersek'te üç tane dilin resmî olduğuna, Hırvatların, Sırların, Boşnakların iki yıl süreyle cumhurbaşkanlığı yaptığına, Kıbrıs'ta bu sıkıntılıarı yaşadığımıza, Orta Doğu yeniden dizayn edilirken Orta Doğu, Kafkaslar ve Balkanlar çgeni içindeki tarihî, stratejik konumuyla Türkiye'nin bütün çevresine ışık saacak bir yıldız gibi geleceği inşa edecek, çocuklarına vereceği, armağan edeceği ağdaş bir eğitim sisteminin bütün bu bölgedeki etki kuşağı altında kaldığı, dinsel, tarihsel, etnik, mezhepsel bağlarının olduğu ve üç kıtanın ötesinde etkisinin olduğu bir alanda, bir alan içinde burada alınacak her kararın onu etkileyebileceği gerçeğini göz ardı etmeden bugün bu tartışmaları burada yapmamız gerekirdi, gerekir diye düşünüyorum.

Ben bu tartışmaları bu bölümüyle bırakacağım. Üniter devletlerde ne olur; Fransa, Korsika nedir, İspanya nedir, eyalet nedir, bilmem ne nedir; buna girmeyeceğim. Dünyanın önekleri çok fazladır, bunu araştırırız ama bir şeye girmek istiyorum: Taahhütleri var lkemizin; Katılım Ortaklığı Belgesi'nde var, Ulusal Program'da var, 2001'den günümüze kadar var. Geliyoruz, bir eğitim sisteminde bu 4+4+4 neye, niçin... Kimi diyor "Neoliberal ekonomide istihdam alanları yaratmak, ıracılık yaşını aşağıya indirmek", kimisi diyor "dindar bir gençlik yetiştirmek", kimisi diyor "vahşi kapitalizme yeni ucuz emek yaratmak". Çok farklı eleştiriler var, olabilir, bunların birçoğuna biz de katılıyoruz çünkü 75 milyonluk bir ülkeyiz. 75 milyonluk bir ülkede kız çocuklarımızın tabii ki durumu çok önemlidir, onların korunması önemlidir. Eğitim sisteminde -demin önekleri de verildisiz dokuz yaşında birisiyle on altı, on yedi yaşında birisini aynı sınıfa koyamazsınız. Yöntem doğru muydu? Değeril. Usul doğru mudur? Değeril. Gidişat doğru mudur? Değeril. Genel Kuruldan geçince ne olacak? Yeni sistemler kuracaksınız, yeni öğretmenler gerekecek, yeni araçlar gerekecek. Kardeşim, bütün bunlar olurken bu yasayı torba yasa olarak getirmek eğitimde bu ülkeye hakaret değeril midir? Bu bir torba kanun konusu mudur arkadaşlar? Bu bir temel eğitim kanunudur, temel konudur, temel tartışılması gereken konudur. Ben size "Selahaddin Eyyubi niversitesi kurun." dedim mi? Vereyim

mi bir önerge? “Ahmedi Hani üniversitesini kurun...” İşte Türkiye'nin, Anadolu'nun, tarihin, cumhuriyetin, Osmanlının, Türklerden, Kürtlerden, herkesin ortak çok büyük değerleri var ama bakıyorum ki kişiselleştirilen bir eğitim isimlendirmelerine giriyoruz. Bu sistemin içine de bunu koyduk. Şimdi bunu koyarken iktidar yanlış yapmıştır, gidişat yanlıştır. Tabii ki bu İç Tüzük de... Muhalefet olarak biz ne yapalım? Demin gördüğüm manzara eğer bu Eğitim Komisyonunda sürerse dün Antep Üniversitesinde Kürt öğrencilere saldırı olmuştu, yarın öbür tarafta savcı öğrencilere saldırı olur, öbür gün solcu öğrencilere olur ve 12 Eylül'den önce yaşadıklarımızı bir kez daha film şeridini sarma gibi bir tehlikeye karşı karşıya kalırız. Onun için hemen usule ilişkin bir önerimi yapacağım ve şunu söyleyeceğim: Bunu geri çekin demiyoruz iktidara. Askıya alalım. Niçin? Bir anayasa sürecini yaşıyoruz. 30 Nisanda süre doluyor, esasa gireceğiz. YÖK'ü konuşacağız, eğitim de konuşulacak. Yeni anayasada eğitimi konuşacağımıza ve belirleyeceğimize göre bir on ay fırsat tanıyın, şans tanıyın. On ay, çok değil, kıyamet kopmaz on ayda. Zaten eğitim dönemi de sonbahara kadar kapalı. Bu bize şunu sağlar: Bu, anayasada çıkacak ortaklaşmış görüşün... “YÖK kaldırılın.” dediyse ben burada hâlâ “YÖK üniversiteye belirleme yapar.” diye niye madde koyayım, bunu konuşma lüksümüz yok. Yine diğer bir konu olarak anayasaya ana dil eğitim hakkı girerse -ki varsayalım girdi- ne olacak, tekrardan yasa mı yapacağız? Bu sıkıntıları aşmak için kurduğumuz araştırma komisyonu var şu an Mecliste; üstün zekâlı, yetenekli çocuklarla ilgili, bu 4+4+4'ü de buna katalım -dört ay, en fazla dört aydır komisyonların süresi- bir bütün olarak araştıralım. Sonra, parti gruplarından oluşacak bir uzlaşma kurulu kuralım. Bu uzlaşma kurulu yeni anayasa çalışmalarıyla koşut bir süreç belirlensin. Bu sıkıntıyı bu şekilde atlatalım. Bu, usule ilişkin talebimiz; bu, krizi aşmanın doğru yolu. İnatlaşmak, rövanşlaşmak hiç kimseye kazandırmaz, çocuklarımıza kaybettirir istikbalimizi.

Ve son söz arkadaşlar, ana dilde eğitimi inkâr ederseniz bir gün gelecek Hasip Kaplan gibi bir milletvekilini de aranızda bulamayacaksınız, çok açık söylüyorum. Bizden sonra gelecek kuşağı zapt edemiyoruz biz bile. Ve biz onun için ortaklaşmak, birlikte çözüm bulmak ve birlikte, sorunlarımıza çözümü bu kapsamda değerlendirmek zorundayız. Bana göre, ana dilde eğitimi, milyonların bir hak talebini inkâr ve reddeden bir anlayışla yan yana olmak çok zor gelebilir. Çok zor... Aynı, sizi inkâr eden, dilinizi, kimliğinizi inkâr eden bir anlayışla aynı yerde oturup iradeyi temsil edebilmek zorlaşabilir. Bunu aşmamız gerekiyor. Ve bütün partilerden, bütün komisyon üyelerinden bu ana dilde eğitimin kırmızı bir çizgi olduğunun artık kabul görmesinin, kabul edilmesi gerektiğinin ve barışçıl, demokratik çözümün ve yeni anayasanın anahtarı olduğunun bilinmesini diliyorum.

Hepinizi saygıyla selamlıyorum. Başkanım, sabrınız için teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Oktay Vural, buyurun efendim.

OKTAY VURAL (İzmir) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Tabii, bugün burada aslında Türkiye'nin geleceğini tartışıyoruz çünkü eğitim gibi bir konu, on iki yıllık bir zorunlu eğitim. Dolayısıyla böyle bir konunun Türkiye'nin bu konuda üretme kapasitesinin, düşünme kapasitesinin ve uygulama kapasitesinin bu yasa çalışmalarına yansımadığını gerçekten üzüntüyle karşılıyorum çünkü böylesine önemli bir konuda eğer biz sivil toplum örgütlerimizin, üniversitelerimizin, eğitim kurumlarımızın değerlendirmelerini birtakım veriler ve bilgilerle destekleyerek rasyonel bir tartışmaya sokmaz da bunu siyasi ve ideolojik bir tartışmaya sokarsak hepimiz kendi geleceğimize, kendi ayağımıza kurşun sıkıyoruz demektir. O bakımdan çok teknik bir konu. Öğrenme aslında teknik bir konudur ve eğitim de aslında öğrenme teknolojisidir dolayısıyla böylesine bir konuyu değerlendirirken açıkçası bunun bir parti mutfağı içerisinde hazırlanarak amacı, hedefi, verisi, bilgisi belli olmadan, potansiyelin nasıl uygulanacağı bile bilinmeden bu Komisyonda bu şekilde bir tartışmaya yol açacak noktaya gelmesini üzüntüyle karşılıyorum. Gerçekten bu tartışmaların bir çatışma ve kavgaya ulaşmış olması konusunda da bu Meclisin müzakere Meclisi yerine bu noktaya gelmiş olmasını da doğru bulmadığımı belirtmek istiyorum.

Milletvekillerinin sözünün ve sesinin kısılmasının milletin sesinin ve sözünün kısılması anlamına geldiğini unutmayalım. O bakımdan, milletin sesi ve sözcüsü olan milletvekillerinin bu konudaki yaptığı katkılara son derece özenle yaklaşılması gerekiyor.

Bakın Sayın Başkan, burada hepimizin çocukları vardır, benim çocuğum girdiği zaman her yıl "SBS" dediniz, sonra SBS'yi kaldırdınız. Üç yıla çıktı, "üç yıl" dendi, lise dört yıla çıktı. Yarın ne olacağı belli olmuyor. Dolayısıyla bugün eğer biz gerçekten çocuklarımızın on iki yıl sonrasını da düşünecek bir eğitim sistemini tartışacaksak bu eğitim sistemini tartışmak için sağlıklı bilgiye ve veriye ihtiyaç vardır. Bugün burada ben bir siyasetçi olarak bir değerlendirme yapabilirim, siyasetçi olarak da Mahir Bey ve diğerleri bir imza atabilir ama bu imzanın arkasındaki gerekçeyi anlamak ve anlatmak durumundayız. Bilgi sahibi olmadan, gerçekten bu konuda verilerle desteklenmeden vereceğimiz her türlü bir karar parmak çoğunluğuna dayalı bir karar olur. Siz de eğitimcisiniz ve bu konuda gerçekten eğer -okul öncesi çocuklarla ilgili bir eleştirimiz var muhalefet olarak- bu okul öncesiyle ilgili eleştiriler konusunda rasyonel bir cevap verilemiyorsa ya da liseyi 4'e çıkartmanın sonuçları ne olmuştur, bu ortaya konamıyorsa, eğitim soyut bir kavram değil aynı zamanda niceliklerle de ölçülebilen bir kavram olduğuna göre bunlar ortaya konulmadan 4, 4, 4, birisi de kalkar "Yahu, 4, 4, 4 olmasın kardeşim, 1, 3, 2, 4, 5 yapalım bunu." diyerek hiçbir rasyonel temele dayanmayan bir değerlendirme yapmak gerçekten bu konuda siyasi ve ideolojik bir tartışmayı derinleştiriyor.

Şimdi, geleceğimiz çok önemli. Ben burada bu sözleri ifade etmek için geliyorum. Üzerinde çalıştığımız konu beşerî sermayedir ve Türkiye'nin beşerî sermayesidir. Bu yönüyle bakıldığı zaman küreselleşme sürecinde bilginin giderek artan önemi yanında toplumun millî yapı ve hedeflerine

uyumunu dikkate aldığımız zaman bu eğitim meselesini çok stratejik bir mesele olarak ele almamız lazım. Önümüzdeki 2025, ondan sonraki yıllar dâhil olmak kaydıyla teknolojiyi üretebilen ve uygulayabilen ülkelerin küreselleşmenin kazananı olacağını, özellikle millet hayatı üzerindeki tehditler istikametinde millet yapımızın da korunması gerektiğini, aynı zamanda insani ve evrensel değerleri de dikkate alacak bir eğitim programı uygulanması gerekiyor, bir eğitim hedeflememiz gerekiyor ve bugün yapılan bütün araştırmalar şunu ortaya koymuştur ki ekonomide etkinlikle beşerî sermaye arasında çok ciddi bir ilişki vardır. Eğitimde bir yıllık artış gelirden yüzde 10'luk bir artışa sebebiyet vermektedir.

O bakımdan, bugün konuştuğumuz bu konu maalesef... Her birimiz onar dakika konuşabiliriz, siyaseten değerlendirebilirim ama müsaade edin de eğer biz bu memlekette sizin gibi değerli hocaları, eğitim fakültelerinin hocalarını, pedagoji uzmanlarını, eğitim bilimcilerini, sivil toplum örgütlerini yetiştirmişsek, müsaade edin de onlar da bu konuda bu hazırlığın altında, temelinde yer alsınlar.

Bu bakımdan, Milliyetçi Hareket Partisi olarak biz itirazlarımızı ortaya koyduk. Şunu ifade ediyorum. Evet, biz Milliyetçi Hareket Partisi olarak insani, dinî ve millî evrensel temel değerleri özümsemiş bir neslin, teknolojileri uygulayabilecek bir neslin yetişmesini gelecek açısından çok önemli görüyoruz. Neden? Çünkü Türkiye'nin bugün bağımlılık yaşıyla Avrupa'nın bağımlılık yaşı eşitlenmiştir. Bundan sonra yirmi otuz yıl boyunca bu bağımlılık oranı bizim lehimize gelişmektedir. Çalışabilir nüfusumuz giderek artmaktadır. Bu durumda bizim yapmamız gereken bu çalışabilir nüfusun niteliğini artırarak rekabet gücü nasıl kazandırabiliriz, bunu tartışmamız lazım. Bakın, karşımızda İspanya, Kore, Çin gibi birtakım örnekler var. Bunlar hep eğitimde yaptıkları atılımlarla rekabet gücü kazanmışlardır. O bakımdan, böyle bir tartışmayı siyasi bir ideolojiye indirgemek yerine gerçekten hepimizin temsil ettiğimiz milletin temel değerleri ve geleceği istikametinde değerlendirmemiz gerekir.

Burada önerim şudur benim, çok açık bir şekilde: Biraz önce dediğim gibi bizim okul öncesiyle ilgili itirazlarımız vardır. Ayrıca, liseyle ilgili dört yıl olması, neden üç yıl değil, dört yıl olması ve ikinci kademede de yönlendirmenin nasıl yapılacağına ilişkin bir kavram kargaşalığı vardır. Fakat eğer on iki yıllık bir eğitim sürecini dikkate alıp da on iki yıl sonrasını planlamamışsınız, on iki yıl sonra bu eğitim öğretim sürecinden çıkartılanları yine sınavlara tabi tutacaksanız yazık edersiniz bu nesle. Dolayısıyla bu bir zincirdir. Bu zincirin son halkasını düşünmeden getirilen eklektik bir bilim, bir eğitim yaklaşımı Türkiye'nin ihtiyaçlarına uygun değildir. On iki yıla çıkarttınız ama bu çocuklarımız yine sınavlara gireceklerse, sınavsız bir üniversiteyi hedeflememişsek, nasıl yapacağımızı bilmiyorsak, ölçme ve değerlendirmenin ya da liseden sonraki, lise sırasındaki

başarıların üniversiteyi nasıl etkileyeceği planlanmamış ve yükseköğrenimden kopuk bir eğitim sistemi bize geleceği hazırlamaz.

Bu çerçevede, bizim önerimiz şudur: Biz bunu kesinlikle... Hangi seviyede olursa olsun, bu ülkenin insanlarının kendi dinini, millî kimliğini, değerlerini, cumhuriyeti temel değer olarak özümsemeli, ayrıca bireysel tercihleri var ise o bireysel tercihleri de kullanmalıdır ama eğitim kamusaldir, kamusal özelliği göz ardı edilmemelidir. Bu yönüyle bu temel değerleri alarak daha sonrasında kendi isteğine ya da seçmesine bağlı olarak kendisini geliştirebileceği, geleceğe hazırlayabileceği bir eğitim modeli düşünülmeli, tartışılmalıdır. Ben siyasetçi olarak bu ekseninde bir eğitim sistemi nasıl oluşur, bunu arıyorum. Bunun cevabını verecek olan da benim masa başında yazacağım 1, 3, 2, 4, 5 değildir. Yani teeddüp ederim. Bu kadar insanlarımız var. O zaman bizim bu hedeflerimiz doğrultusunda eğitim sisteminin değerlendirilmesi ve buna göre siyasetçilerin bu bilgilere dayalı olarak tercihlerini ortaya koyması lazım.

Önerim şudur: Bu konu siyasi bir tartışma, ideolojik bir tartışmaya, partiler arasındaki bir tartışmaya ve çatışmaya yol açmadan, bu seviyede, üst seviyede bir değerlendirme olduğuna göre uzun vadeli olmaksızın, gelin, hep beraber birlikte, sadece bu komisyonda değil, siyaseten bununla ilgili grup başkan vekilleri, ilgili arkadaşlar, beraber, birlikte bir araya gelelim, temel itiraz noktalarımızı ve bu itiraz noktalarının nasıl giderilebileceği konusunda bir anlayış oluşsun. Bu anlayış çerçevesinde eğer uzlaşabilirsek beraber, birlikte, uzlaşamazsak da bu zemini çatışmaya çevirmeden kendi iradelerimizi ortaya koyacağımız önerilerimizle karara varalım.

O bakımdan, benim önerim... Böylesine önemli ve kamuoyunun değerlendirdiği bir konu, siyaseten de AKP grup başkan vekillerinin imzasını taşımış olan bir konu. Çünkü siyasi, teknik değil açıkçası, bu teknik bir düzenleme değildir. Bu durumda biz elimizi, çağrımızı yeniliyoruz. Gelin, en üst seviyedeki temel itiraz noktalarımızı, katkılarımızın ne olabileceğini, arkadaşlarımızdan alacağımız bilgilerle, uzlaşabileceğimiz bir çerçeve olur mu, olmaz mı, o arayışı sağlayalım. Yoksa, burada konuşunlar iki saat, beş saat hiç umurunuzda bile değilse gerçekten bu hepimizin yürüttüğü mücadeleye, bilgiye saygısızlık olur. Öneriyi getirenlerin de amaçlarını algılamadan yapacağımız yanlış değerlendirmeler de onlara haksızlık olur. Bu durumda yapılacak iş, gelin, hep beraber, birlikte bununla ilgili siyasi partilerin bu konuyla ilgili endişelerini üst seviyede ele alan, bir çözüm imkânı olup olmadığını değerlendiren, ondan sonraki süreci de normal komisyon ve Meclis çalışmasına indirgeyecek bir süreci gelin, beraber birlikte hazırlayalım. Milliyetçi Hareket Partisi olarak biz buna olumlu katkıları sağlamak için konuşuyoruz, olumlu olması için önerilerimizi yapıyoruz. Değerlendirmelerimizi olumlu yapmak için burada dile getiriyoruz. Bu üst seviyedeki bir değerlendirmenin bu konunun siyasi ve ideolojik tartışma alanından da çıkartılmasına yol açar. Çok hayırlı bir iş yapmış oluruz diye düşünüyorum.

Ben Komisyon çalışmalarının hayırlı olmasını diliyorum. Türkiye'nin geleceğini düşünüyoruz. Bakın, arkadaşlar, samimiyetle söylüyorum. Hepimiz Türkiye'nin geleceğiyle ilgiliyiz. Elimizi vicdanımıza koyalım. Bugün yanlış dedikleriniz, dün yanlış bir parmağa atmışsa, yanlış ise, bugünde eğer siz yanlış yapıyorsanız ondan sonraki günde "Başkaları yanlış yaptı." diyecek. Ama neslimizi böyle heba etmeye izin vermeyelim. Türkiye'nin aklını, potansiyelini kullanalım diyorum.

Böyle bir zeminde, sağlıklı bir zeminde tartışmanın yapılmasının daha uygun olacağını ifade ederek takdirlerinize sunuyorum.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Çok teşekkür ediyorum Sayın Vural.

Sayın İnce, buyurun efendim.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

İzninizle bir anımı anlatmak istiyorum: 2003 yılıydı, Sayın Erdoğan yeni Başbakan olmuştu, ben de yeni milletvekili olmuştum. Yalova'ya gelmişti Sayın Başbakan. Ben düşündüm, acemilik de var, "Acaba benim Başbakanı karşılamam gerekiyor mu?" diye. Dedim ki: "Ne olacak? Siyaseten yanlış da olsa ben gideyim, karşılayayım." dedim. Elime de bir demet çiçek aldım. Helikopterden indi Sayın Başbakan. Ben vali beyin yanında, iktidar partisi milletvekilinin yanında 3'üncü sıraya geçtim, dedim: "Sayın Başbakan, hoş geldiniz. Mediste sizi eleştirebiliriz ama burası benim şehrim. Ben de bu kentin bir temsilcisi olarak..." Başbakan da şaşırıldı ve bir mektup verdim Sayın Başbakana. Cumartesi günüydü, hiç unutmuyorum. Sayın Başbakan aldı mektubu, cebine koydu. Pazartesi günü sabah onda evimin telefonu çalıyor. Arayan Özel Kalem Müdürü. Ben bir köye kanalizasyon istemiştim. O zaman Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü lağvedilmemişti. Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğüne talimat veriyor Başbakan, diyor ki: "Yalova Milletvekili Muharrem İnce'nin söylediği köye kanalizasyon yapılacak." Köy Hizmetleri Genel Müdürü Yalova'ya geldi ve acilen bu işi yaptılar.

Şimdi, bunu ne için anlattım, hoşuma gitmişti çok. Siyaset bu zeminde olmalı. Ben muhalifet milletvekili olabilirim, o şehrin milletvekiliyim. Fakat eminim ki ben de o noktada değilim. Başbakan şimdi Yalova'ya gelse ben karşılamaya gitmem. Sayın Başbakan da benim mektubu yırtar, atar.

AVNİ ERDEMİR (Amasya) – Atmaz...

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Atmaz, atmaz.

MUHARREM İNCE (Yalova) – O zaman ben de karşılamaya giderim.

Bir dakika arkadaşlar, ben bir şey anlatmaya çalışıyorum, savunmaya geçmeyin. Bir değişimi anlatmaya çalışıyorum.

Bakın, o gün siz Komisyonda -ben o gün Millî Eğitim Komisyonu üyesiydim- Rize Üniversitesinin Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi olmasını teklif etseydiniz Başbakandan fırça

yerdiniz. Derdi ki: “Bir dakika yahu, ne yapıyorsunuz siz?” O zamanlar en fazla söylediği söz şuydu: “Gururlanma padişahım, senden büyük Allah var.” diyordu. Basına bakın, bu sözü çok sık tekrar ederdi. O zaman size şunu derdi: “Yahu, ben aktif siyasetin içindeyim. Ben bir partinin genel başkanıyım. Siz ne yapıyorsunuz? Hangi hakla benim adımla bir üniversiteye veriyorsunuz, bir eğitim kurumuna veriyorsunuz?” diye kesin fırça yerdiniz. O zamanki ruh hâlini anlatıyorum. Oysa, bugün, büyük bir memnuniyetle kabul edecek bir yapıda. Yani bir yapı değişikliği var. Güç, sınırsız güç insanı bir noktaya getiriyor. “O da benim olacak...” Feribot var, Yalova-Pendik arasında çalışan Recep Tayyip Erdoğan feribotu var. Yollar var, cadde var, park var, yetmiyor, üniversite, stadyumlar... Neler çıkacak artık yakında, bilmiyorum.

Bakın, bir zamanlar Yalova’da bir siyasetçinin böyle her tarafa adı verilmişti. Sonra “AKP” diye bir parti geldi, iktidar oldu, bunların hepsini sildi. Bir gün bu isimleri de silerler. Bence doğru değil.

Bakın, Bülent Ecevit’in adının verilmesi CHP’lilerin hoşuna gider. Necmettin Erbakan’ın adının verilmesi millî görüş cemaatinin, çizgisinin hoşuna gider. Bu, doğrudur, bu insani bir şeydir, kötü bir şey de değildir, kötü falan demiyorum. Ama bakın, yarın Yalova’dan benim çocuğum Necmettin Erbakan Üniversitesi kazanacak. Diplomasında bu isim yazacak ya da yıllarca Ecevit’le mücadele etmiş bir sağ çizgide siyaset yapan bir arkadaşımızın çocuğu burada okuyacak. Bir empati yapalım diyorum, başka bir şey demiyorum.

Şimdi, değerli arkadaşlarım, çizgi, güç, on yıldır iktidarda olan bir parti öyle bir noktaya geliyor ki artık, “Her şey benim kontrolümde, ben her şeyi yaparım.” Bakın, yapamazsınız, yapmamalısınız. Şimdi, bunu askıya alsanız, sizi tahrik eden bir muhalefet konuşması: “Direndik, pes ettirdik, geri adım attırdık.” İşte, en büyük yanlış muhalefet de bu. Bunu askıya alsanız, geri çekin demiyorum, askıya alın tartışalım. Muhalefet de şunu demelidir Türkiye’nin sorunlarını çözmek istiyorsak: “Direndik, pes ettirdik.” değil. “Aklıselim galip geldi, bu önemli konuyu arkadaşlarımız çoğunlukları olmasına rağmen, geçirebileceklerine rağmen, nasıl olsa iki gün, üç gün geciktirebilirdik ama arkadaşlarımız bunun bir uzlaşmayla olmasını istediler, bunu önemli gördüler, teşekkür ediyoruz iktidar partisine bu uzlaşma olanağını sağladığı için.” Muhalefetin tepkisi de böyle olmalıdır.

Bakın, Cumhurbaşkanının görev süresine biz karşı çıktık ama hiçbir eylemin içinde olmadık. MİT Yasası’na karşı çıktık, sabah altıya on kala bitti. MİT Yasası’nda söyleyeceğimiz her sözü söyledik, ortam sertleşmedi. İki yerde sertleşiyor, bakın. İç Tüzük’te sertleşiyor, eğitimde sertleşiyor. Bu normaldir. Bu şundan normaldir. İç Tüzük bütün yasaların nasıl görüşüleceğini belirliyor, bizim anayasamız bu, onun için çok önemsiyoruz. Milletvekillerinin sesini kısıyor çünkü bu. İkincisi, eğitim, geleceğimizi ilgilendiriyor. Bu konuda İç Tüzük’te anlaşmaya mecbursunuz. Biz de iktidar olsak

mecburuz. Eğitimde anlaşmaya mecbursunuz. Kara yolları politikasında anlaşmayabilirsiniz. İsteriz anlaşmanızı da, olmadı. “Çoğunluğumuz var, biz böyle bir tercihte bulunuyoruz.” diyebilirsiniz.

Şimdi, liseleri dört yıla çıkaran sizsiniz, SBS'yi de değiştiren sizsiniz. Dört ayrı bakanınız var, dördü de reform yaptı. Açıklamalara bakın. Aynı öğretmen, aynı okul binası, aynı kaynaklarla reform yapan dört bakan. Böyle bir şey olabilir mi? Millî Eğitim Bakanlığı Erkan Mumcu'dan Hüseyin Çelik'e geçtiğinde AKP'den CHP'ye geçmedi ki. AKP'den AKP'ye geçti. Hüseyin Çelik'ten Nimet Çubukçu'ya geçtiğinde başka bir partiye geçmedi. Nimet Çubukçu'dan Ömer Dinçer'e geçtiğinde de başka bir partiye geçmedi.

Sorun ne biliyor musunuz değerli arkadaşlarım? Sorun Millî Eğitim Bakanına verilen yetkide. Hiçbir bakanın böyle bir yetkisi olmamalı, olamaz. Ben de olsam benim de olmamalı. Bu ulusal uzlaşma gerektiren bir konudur. Millî Eğitim Bakanı denilen vatandaşın yapacağı iş şudur: Okul yapacak, laboratuvar malzemesi alacak, kitap alacak. Bunlar kim oluyor da bir kişi... Siz istediğiniz kanunu çıkarın. Kimse kimseyi kandırmasın. Ben o okullarda her tür görevde bulunmuş birisiyim. İsteddiğiniz kanunu çıkarın, 330 yetmez, 530 milletvekiliniz olsun, bugünkü durumla Millî Eğitim Bakanı denilen kişi istediğiniz kanunla... Her şeyi yapabilir. Matematik öğretmenine lisede takmışsa bakan olduğu gün matematik öğretmenlerinin canına okuyabilir. Böyle bir yetkisi var bakanın, sorun burada. Kendinize çok fazla güç filan böyle vermeyin. Zannetmeyin ki “Biz iktidar partisiyiz, bir kanun çıkarıyoruz.” filan. Yok böyle bir şey. Böyle bir yetki olmamalıdır diyorum.

Bakın, şu sorulara hâlâ cevap almış değiliz. 5'inci sınıfları okutan 52 bin öğretmen var şu anda. Bunlar ne olacak? Beş yaşındaki çocukları eğitemez bunlar, boşta kalacak bunlar.

İki, kız çocukları, engelli çocuklar, YİBO'lar, ne olacak belli değil. 97'den bu yana sekiz yıllık kesintisiz eğitime karşı çıkanlar hep şunu söyledi: “Altı yaşındaki çocukla on dört yaşındaki çocuk aynı binada olamaz.” Dokuz yaşındaki çocukla on yedi yaşındaki çocuk aynı binada nasıl oluyor, bunun cevabını istiyoruz yahu. Mahir Bey, bunu istiyoruz yani bunu kim söyleyecek? Herhâlde Sayın Elitaş söylemeyecek, siz söyleyeceksiniz. Nedir bu yani? Sayın Bakan gelsin, bana desin ki: “Dokuz yaşındaki çocukla on yedi yaşındaki çocuk aynı fiziki ortamda bulunabilir.”

Bütün bunlar... Bence muhalefet “Direndik, kazandık, geri adım attırdık.” söyleminden vazgeçer, iktidar “Sayısal çoğunluğumuz var, gelecek nesilleri biz belirleriz, çocukların geleceği bizim elimizdedir...” 97'de de birileri “Bizim elimizde.” dedi. Hiç de öyle olmuyormuş, bakın. Geldi on beş sene sonra birileri ters yüz ediveriyor. On beş sene sonra da sizinkilerini ters yüz ediverirler.

Bugün Sayın Cumhurbaşkanının güzel bir açıklaması var, hoşuma gitti, diyor ki: “‘Rövanş aldık’ diyenler zannetmesinler ki birileri de rövanş almak için sırada beklemiyor.” Tabii birileri de bekliyor. Böyle bir mantıkla eğitim düzenlenemez.

Tekrar ediyorum kayıtlara geçsin diye, belki duymayanlar vardır. Bu 97’de düzenleme yapılırken dedim ki: “Yapmayın, etmeyin, yanlış yapıyorsunuz. O düzenleme de yanlıştır, bu da yanlıştır. Meslek liselerinin canına okuyorsunuz.” Bana hiç kimse şunu anlatamaz: Elektrik bölümünde okuyan bir çocuğun elektrik mühendisliğini tercih ettiğinde eksi puan almasını, eksik katsayı almasını, bana bunu kimse anlatamaz. Bilgisayar bölümünde okuyan bir çocuğun bilgisayar mühendisi olamamasını kimse anlatamaz. Benim öğrencim yaşadı bunu. Ben fizik öğretmeniyim. 25’te 25 fizik yaptı, bilgisayar öğretmenliğine girdi, bilgisayar mühendisliğine giremedi. Yazık değil mi bu çocuğa, günah değil mi? Aynı yanlışları siz yapıyorsunuz.

Bakın, ben bu konuyu tartışalım diyorum. Grup başkan vekilleri bir araya gelsin, komisyon üyeleri bir araya gelsin. Eğitimcileri çağıralım. Eğitim fakültesi dekanlarını çağıralım, tek tek konuşalım. Aklın yolu bir. Şunu anlıyorum değerli arkadaşlar: Bakın, çok samimi olarak söylüyorum bunu, çok samimi olarak. Benim çocuğum dinî ihtiyaçları, abdest almasını, namaz kılmasını bilsin, İslam’ın, imanın şartlarını bilsin, yeterlidir. Ben bunu yeterli görebilirim. Birileri der ki: “Hayır, ben bunu yeterli görmüyorum. Ben daha fazla bilgi sahibi olmasını istiyorum.” Bu bir haklıdır, yanlış bir şey değildir. Bunu samimi bir şekilde söylemek lazım. Bu düzenlenebilir, olabilir. Hiç problem değil. Ama, bakın, bu ülkede 2,5 milyonun üzerinde meslek lisesi var, 200 bin imam-hatipli çocuğumuz var. Hiç fark etmez bunlar. Ben asla ideolojik bakmam. İmam-hatipliler de bu ülkenin evlatlarıdır, fen lisesindeki çocuklar da bu ülkenin evlatlarıdır. Hiç fark etmez. Ben tartışmanın asla o zeminlerde yapılmasını zaten hiç istemem, hiç doğru da değil bu. Ama bu düzenleme doğru değildir değerli arkadaşlarım, Türkiye’yi kalkındırmaz bu. Gelecek nesilleri kaybederiz.

Bakın, beş yaşında ilköğretim denendi bu, Bakanlık yetkilileri burada. Samimi olarak, ben şimdi komisyon başkanı olsaydım şu yetkiyi isterdim, şu bilgiyi isterdim. O beş yaşında kaç öğrenci varsa Türkiye’de, o pilot olarak uygulandığında o öğrencilerin gelişimlerini bir incelesinler, başarı grafiğini bir çıkarsınlar bakalım. Ne olmuş o çocuklar? Kaçı doktor olmuş, kaç mühendis olmuş, kaç üniversiteye gitmiş? Türkiye’nin en başarısız nesli o nesildir. Çıkarsınlar bize verilerini. Hani, hatırlarsınız değil mi, jet eğitim enstitüleri modası vardı bir ara, hep hızlandırılmış. Bu çok tartışılmalı bir konu, girmeyelim.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Muharrem Bey, kanunda beş yaş yok, bilesin.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Şimdi, Sayın Işık, ben ne olduğunu biliyorum.

Bakın, değerli arkadaşlarım, bu düzenleme doğru değildir. Yol bulunabilir mi? Yol bulunur. 2003 yılındaki Recep Tayyip Erdoğan mantığı olursa bulunur. 2012 yılındaki Recep Tayyip Erdoğan mantığıyla bulunamaz. Sayın Başbakana bunu aktarırsınız diye söylüyorum. 2003 yılındaki tavrını ortaya koyarsa bulunur. Ama “Artık kesmiyor beni hiçbir şey, artık burada tatmin olmuyorum, her şey benim olacak, her şey; üniversitede adım olacak, gemide adım olacak, sokakta, caddede adım olacak,

valiyi ben belirleyeceğim, müsteşarı ben belirleyeceğim, Cumhurbaşkanının görev süresini ben belirleyeceğim.” Bu tartışmaların içinde daha sertleşmemek için bir seviyede tutmaya çalışıyorum. Ortak akılla eğitimi çözemeyen insanlar Türkiye'nin hiçbir sorununu çözemez. Eğer Türkiye'de - şurada dört tane parti- eğitim gibi, ulusumuzun geleceğini ilgilendiren bir konuyu çözemiyorsak Türkiye'nin hiçbir sorununu çözemeyiz biz. Nasıl olacak? Yani neyi çözeceğiz? Eğitimi çözemeyen adam işsizliği çözebilir mi? Eğitimi çözemeyen adam terörü çözebilir mi? Eğitimi çözemeyen adam eğitim arasında bağ yok mu? Eğitimsizlik arasında bağ yok mu? Eğitimde anlamazsan hiçbir şeyde anlamazsın diyorum.

Ben, uzlaşmaya davet ediyorum. Tekrar diyorum ki askıya alın, size teşekkür edelim, tartışalım, doğruyu bulalım diyorum.

Teşekkür ediyorum sabrınız için.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın İnce.

Sayın Ünal, buyurun efendim.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Sayın Başkan, değerli komisyon üyeleri, değerli milletvekili arkadaşlarım; evet, çok önemli, tarihî bir konuyu konuşuyoruz. Öncelikle Sayın Grup Başkanım hakkında söylediğiniz şeyleri Sayın İnce kabul etmiyorum. Çünkü biz eğer varsayımlarımızla, algılarımızla konuşursak... Çünkü iletişimde temel bir kural vardır, algı gerçektir. Yani her insan kendi sübjektif öznel algısıyla konuşur. Dolayısıyla sizin sayın Başbakanı böyle algılıyor olmanız Başbakanın böyle olduğu anlamına gelmiyor. Bu sizin sübjektif, öznel, kişisel kendi görüşünüz. “Niye böyle düşünüyorsunuz?” da diyemem. Dolayısıyla bunu öncelikle kabul etmiyorum. Çünkü Sayın Başbakanın sahip olduğu milletin tevccühünden kaynaklanan emaneti ve vekâleti layıkıyla taşıdığını biliyoruz. Bu öncelikle millet tarafından onaylanmıştır.

İlgili konuya gelince... Şimdi, temel olarak en çok arkadaşlarımızın eleştirdiği konu “Efendim, neden 5 tane grup başkan vekili -1 tanesi şu, 1 tanesi bu- niye bir kanun teklifi getiriyorlar?” Hepiniz takdir edersiniz ki bilgi sahibi olmakla çağımızda, bilgiyi kullanma bilgisine sahip olmak arasında çok önemli bir fark vardır. Yani bir grup başkan vekilinin, Sayın Oktay Vural da, Sayın Muharrem İnce de çok iyi bilirler ve bir moderatör gibi, bir maestro gibi genel olarak bilgiyi kullanma bilgisine sahip oldukları için grup başkan vekilleri başarılıdırlar. Yani grup başkan vekilleri birtakım uzmanlıkları zihninde taşıyan insanlar değildirler. Ama siyasi yetenekleriyle –Sayın Adnan Keskin de bu konuda bana hak verir diye düşünüyorum- algılarıyla ve kendi taşıdıkları siyasi riskle bir hamle yaparlar, demokrasilerin de en güzel tarafı budur zaten. Demokrasilerde siz siyaseten risk alırsınız, siyasi bir karar verirsiniz, bir hamlede bulunursunuz ve bunun takdiri de doğal olarak millete aittir. Millet der ki: “Yanlış yaptın.” Bunun hesabını sana sandıkta sorar. Tam tersine siyasetçi olarak siz millete deklare ettiğiniz ve bunun karşılığında millettten aldığınız yetkiyle eğer iktidara

geldiğinizde verdiğiniz sözleri yerine getirmiyorsanız, o zaman risk almıyorsunuz demektir, o zaman siyasi iradeyi, size verilen siyasi iradeyi layıkıyla kullanmıyorsunuz demektir.

Ha, bizler... Çok kısa size bilgi vereyim bu süreçle ilgili: Çok uzun bir süreden beri yaptığımız bir çalışmaydı ve toplantıların çoğunu ben yürüttüm çünkü on yıl öğretmenlik yaptım, altı yıl üniversitede öğretim görevliliği yaptım. Davranış bilimlerinden psikolojiye, ilahiyattan sosyolojiye varıncaya kadar da çok geniş bir okuma alanına sahibim. Ha, bu konuda çok bilgiliyim demiyorum ama bir çaba içerisinde olan bir insanım, en azından bu konuda anlama çabası içerisinde olan bir insanım ve öncelikle eski bakanlarımızla, bakanlık yapmış, Hüseyin Çelik gibi, Sayın Nimet Çubukçu gibi bakanlarımızla önce bir araya geldik, sonra şu anda milletvekili olan ama eğitim bürokrasisinde çalışmış milletvekillerimizle bir araya geldik, sonra çok geniş bir uzmanlık bilgisine başvurduk ve yaklaşık sekiz aylık bir çalışmanın sonucunda... Ayrıca, şunun da hemen altını çizeyim. Ben Türkiye’de şuna inanıyorum: Hem Anayasa konusunda hem de temel sorunlarımızla ilgili ben şuna inanıyorum: Bakın, Türkiye’nin teorik anlamda neye ihtiyacı olduğuna dair bizim bir sorunumuz yok. Yani her birimiz bugüne kadar defalarca bu konularda araştırma yapmış, konuşmuş. En azından şunu söyleyebilirim: Kesintisiz eğitimle birlikte 1997’den bugüne kadar “Alternatif eğitim sistemleri ne olmalıdır?” tartışması kaç yıldan beri yapılıyor? Yaklaşık on beş yıldan beri yapılıyor. Yani üniversiteler, eğitim dünyası zaten bu konuda ne olmalıdır, nasıl olmalıdır, çağdaş dünya nereye gitmektedir, Avrupa Birliği ülkelerinde durum nedir, Kanada’da durum nedir, Amerika’da durum nedir, şu anda Almanya eğitim sisteminde ne tür sorunlar yaşıyor, bununla ilgili zaten konunun uzmanları fikrî takiptelerdir. Dolayısıyla yeni bir şey yok. Uzmanları çağırdığınız zaman uzmanlar günceli, mevcut durumu sizin önünüze koyuyorlar.

Aslında Sayın İnce’nin büyük bir kısmını onaylıyorum konuşmasının, çok yapıcı, çok olumlu bir konuşma yaptı ama sorunumuz şu, bakın bunun altını çok doğru çizmek gerekiyor: Türkiye bir paradigmal değişim yaşıyor, bir paradigma değişimi yaşıyoruz. Bunu hepimiz kabul edelim. Yani 1990’da başlayan ve daha sonra Orta Asya’da yaşanan kırılma, bugün üzerinde tartıştığımız Arap baharıyla birlikte Kuzey Afrika ve Orta Doğu’da yaşanan kırılma ve dünyanın hızlı toplumsal değişimlerle gittiği noktayı okuma biçimlerimizde doğal farklılıklar var, bu da normal çünkü her birimiz siyaset yaparken kendi algımızla siyaset yapıyoruz, kendi değerlerimizle, kendi inançlarımızla, kendi paradigmamızla, kendi dünyayı okuma biçimlerimizle siyaset yapıyoruz ve şairin dediği gibi, hangi dünyaya kulak kesilmişsek maalesef öbür dünyaya sağır durumdayız çoğunlukla ve diyalog kurmaya kalkıştığımızda, biz grup başkan vekilleri kendi aramızda konuştuğumuzda çok iyiyiz. Öyle değil mi? Kendi aramızda konuştuğumuzda uzlaşıyoruz, anlaşıyoruz ama grup başkan vekillerinin ve çoğu zaman genel başkanların, kendi takipçilerini dönüştürmekle, onların zihinsel değişim ve dönüşümünü sağlamakla ilgili yaşadığımız sorunlar var.

MUHARREM İNCE (Yalova) – “Biz anlaşıyoruz da bu milletvekilleri bizi gaza getiriyor.” gibi oldu sizinki.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Hayır, hayır, ben seçmen anlamında onu söylüyorum. Tabii ki zaman zaman, bir grup başkan vekili dönüp arkasındaki milletvekillerinin tepkisine bakıp pozisyon değiştirmek zorunda da kalıyor ama ben buraya girmeyeceğim, benim asıl söylemek istediğim şu: Bütün dünyada... Amerika’yı yeniden keşfetmeye gerek yok, eğitimin nasıl olması gerektiği... En basitinden şunu söyleyebilirim: Günümüzde artık devletin bireye içerik dayatması söz konusu değil, devletin etnik kimliklere, inanç gruplarına, kendi inançlarını, kendi değerlerini dayatması söz konusu değil ve üstelik, iletişim çağıyla birlikte çocuklarımızın yeteneklerinde ortaya çıkan inanılmaz gelişmeyle birlikte bütün ortak akıl bize şunu söylüyor: “Eğitim sisteminin esnek ve çok seçenekli olması gerekiyor.” Neden? Çünkü aslı olan ebeveynin talepleridir. Sizin eğitim sisteminiz ebeveyn taleplerini ne kadar çok karşılayabiliyorsa eğitim sisteminiz o kadar başarılıdır ama eğitim sisteminiz ne kadar dayatıyorsa o kadar dayatmacı ve belirleyicidir.

Oysa devletin, denetleyen, düzenleyen ve yönetim konumunda olması gerekiyor. Biz bunu temel alarak bir çalışma yaptık ve ben bu teklifin altında imzası olan bir kişi olarak çok fazla konuşmayacağım çünkü teklifi konuşuyoruz zaten. Biz gerekçemizle ve ortaya koyduğumuz teklifle de sözlerimizi söyledik ama istihdamım şu ki lütfen kendi zihinsel içeriğimizin, kendi siyasi pozisyonumuzun bizi karşı karşıya getirdiği ve bir kırılma oluşturacak noktalara gelmeyelim çünkü eğitim bir konuyu konuşuyoruz. Bu konuda “Eğitim Komisyonunda yumruklaştılar, Eğitim Komisyonunda kavga ettiler.” dediğinde kamuoyunda şu olacaktır arkadaşlar: “Eğitim konusunda bile kavga edenlerin bize sundukları eğitim nasıl bir eğitim?” diyecektir kamuoyundaki her bir birey. (“Doğru” sesleri)

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Biz de onu söylüyoruz.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Dolayısıyla, burada konuşarak, uzlaşarak, kürsüyü işgal etmeden, kandan, kan dökmekten bahsetmeden ve her birimize kulağımızı açarak ama şuna da saygı duyarak: Bakın, biz bu teklifi getirdik. Bu teklifi getirmek gibi bir hakkımız var arkadaşlar, bu teklifin arkasında durmak gibi bir hakkımız var.

Bakın, alt komisyonda ne yaptık? Alt komisyonda bu teklifin ilk şekli nasıldı? Birinci 4’ten sonra açık öğretimdi. Arkadaşlarımızla konuştuk ve nihayetinde arkadaşlarımız katkı sundular ve ikinci 4’ten sonra açık öğretime geçilmesi kararı aldık ve lütfen, rica ediyorum, alt komisyon tutanaklarına bakın, bugün burada öfkelenen ve kızan arkadaşlarımızın alt komisyon tutanaklarındaki ifadelerini lütfen bir okuyun. Dolayısıyla, biz AK PARTİ olarak bu teklifin arkasındayız.

“Müzakere” dedi Sayın İnce ve Sayın Oktay Vural. Arkadaşlar, zaten komisyonların amacı budur. Yani bir teklifi hazırlarsınız, komisyona getirirsiniz, komisyon müzakere yeridir. Ha, grup

başkan vekilleri olarak zaten biz toplanıyoruz, bir araya geliyoruz, yeni bir durum olduğunda bunu müzakere ediyoruz, yani komisyon çalışmalarının paralelinde zaten bir müzakere süreci devam ediyor. Ha, sayın genel başkanların talepleri, sayın grup başkan vekilleri tarafından komisyona ve komisyon başkanına zaten iletiliyor. Zaten siyaset, siyasetin yansıdığı Parlamento ve Parlamentonun da çalışma biçimi böyledir. Demokrasilerde tabii ki kriz olur, tabii ki sorun olur ve bir demokrasinin olgunluğu ve gelişmişliği, sorun çözebilme yeteneğiyle doğru orantılıdır ama bu direnme ve haklı muhalefet etme, arkadaşlar, kesinlikle kürsü işgali değildir ve şunu son olarak...

ENGİN ALTAY (Sinop) – Seyredecek miyiz hakkımızın gasbedilmesini?

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Efendim?

ENGİN ALTAY (Sinop) – Hakkımızın gasbedilmesini seyredecek miyiz?

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Efendim, hak gasbı falan yok burada. Nereden çıkardınız Engin Bey?

ENGİN ALTAY (Sinop) – Nasıl yok? Yani önergeyle konuşma taleplerimiz ortadan kaldırılıyor? Siz söylüyorsunuz, komisyon müzakere yeridir, sabahlara kadar müzakere edilir...

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Engin Bey, niye kızılıyorsunuz onu anlamadım.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Kızmadım Başkanım.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Niye geriliyorsunuz? Sakin olun. Bakın, sükûnet...

ENGİN ALTAY (Sinop) – Yani hakkımızı gasbederken kürsüye...

BAŞKAN – Sayın Altay... Sayın Altay...

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Bakın, arkadaşlar, eğer diyalogumuza biz hak gasbından başlarsak, “Gasbediyorsun, sen burada bizi engelliyorsun, diktatörsün.” cümlesiyle başladığımız anda “Yumruğu sıktık, eli kapattık, diyaloga kapalıyız.” demektir zaten bu.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Sen her şeyi yap yap, tahrik et, ondan sonra “Ses çıkarma.” diyorsun.

BAŞKAN – Sayın üyeler, bakın, üç grup başkan vekili konuştu, hiçbir üyeden herhangi bir söz atılmadı.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Arkadaşlar, ben konuşurken hiç laf atılmadı, siz de sessiz olursanız...

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Bakın, ben bir hikâyeyle bitireyim konuşmamı arkadaşlar, lütfen. Aslında Tolstoy anlatır bunu, 1863 savaşı için anlatır fakat ben kişiler üzerinden konuşmayacağım.

Anne oğlunu savaşa göndermektedir. Der ki: “Oğlum bir düşman öldür, nefeslen; bir düşman öldür, dinlen; bir düşman öldür, soluklan. Çocuk der ki: “Anne düşman beni öldürürse?” “Evladım, sen düşmana ne yaptın ki?” der.

Şimdi bakın, burada önemli bir anlayış var yani “Ben temel olarak haklıyım ve her şeyi yapma hakkı bende mevcut, dolayısıyla bana karşı gelen herkes de haksız.” Meseleye böyle baktığımız anda, arkadaşlar... Yani bakın, biz buraya bir teklif getiriyoruz ve bu teklifi müzakereye açıyoruz.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Felsefe güzel, icraat ters Sayın Başkanım.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Nasıl “icraat ters” efendim?

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Yani hakikaten...

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Bakın, bugüne kadar biz iktidar olarak muhalefetin...

Son bir şey daha söyleyeyim; biz bugüne kadar iktidar olarak hep şunu söyledik, dedik ki: “Sorun çözme bizim sorumluluğumuz, hoşgörü bizim sorumluluğumuz, süreci yönetme bizim sorumluluğumuz ama muhalefetin de siyasi sorumlulukları vardır.”

Teşekkür ediyorum Sayın Başkanım, hoşgörünüz için.

BAŞKAN – Sayın Ünal, çok teşekkür ederim.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Sayın Başkanım, on beş saniye, bir küçük düzeltme yapabilir miyim izninizle? Çok kısa.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Efendim, 60’a göre düzeltme hakkı istiyor; buyurun.

BAŞKAN – Bir dakika, ona ben karar vereyim müsaade ederseniz.

Şu “Buyurun”u bir keyifle söyleyeyim; buyurun Sayın İnce.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Sayın Başkan, çok teşekkür ederim.

Şimdi, Sayın Mahir Ünal, akşam eve gittiniz, hanımefendi size sordu, dedi ki: “Mahir, ne yaptın bugün?” “CHP’liler öldürdü bizi komisyonda” dedin. Biz sizi öldürmüş mü olduk? Bu, lafın gelişi öyledir. Burada “Kan dökülür.” sözü de “CHP’liler beni öldürdü.” gibidir.

BAŞKAN – Yok, yok.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – “Kan” kelimesi bir partiyi kapattırdı, biliyorsunuz.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Arkadaşımın sözü aynen böyledir. Buradan farklı anlamlar yüklemeye gerek yoktur.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Sayın İnce, o sözün muhatabı olarak, ben o sözün kamuoyunda duyulmaması için, böyle bir sözün buralarda zikredildiğinin duyulmaması için elimden gelen gayreti, muhatabı olarak gösterdim. Aynı gayret ve hassasiyeti... Çünkü bu o kadar ölçsüz bir ifade ki bunun şüyu bile vukuundan beter. Onun için...

ENGİN ALTAY (Sinop) – Az daha vuku buluyordu zaten Sayın Başkan, vuku buluyordu.

BAŞKAN – Buyurun Sayın İnce.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Ben sizi uyardım. Madem bana söz verin. Bu konu benim söylediğim bir sözdür. Benim şeye ihtiyacım yok, ben bu konuda kendimi de savunurum Sayın Başkan. Bana müsaade edin açıklama yapayım o zaman.

BAŞKAN – Sayın Altay, sizi düşünerek, sizin kamuoyundaki algınızı düşünerek size söz vermiyorum çünkü yapacağınız açıklamanın bu işi daha da...

ENGİN ALTAY (Sinop) – Hayır, hiç alakası yok, hiç alakası yok.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Sayın Başkanım, şimdi Engin Bey şöyle bir ifade daha söyledi.

OKTAY VURAL (İzmir) – Sayın Başkan...

BAŞKAN – Buyurun Sayın Vural.

OKTAY VURAL (İzmir) – Efendim, teşekkür ederim.

Tabii, Mahir Bey “Grup başkan vekilleri ise risk almalı.” filan... Millet, devlet hayatında kumar oynanmaz, riskler yönetilir. Bu, son derece yanlış bir değerlendirmedir. Eğer birtakım riskleri ifade etmişsek bu riskleri dikkate alarak milletimizi risk almaya...

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Kumar kelimesi...

OKTAY VURAL (İzmir) – Kumar oynamıyoruz ki biz kumar oynamıyoruz, ortak aklı kullanacağız.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Rica ederim, “kumar” kelimesini kullanmayın.

OKTAY VURAL (İzmir) – Keşke bu söyledikleriniz kanun teklifinin gerekçesinde olsa. Yani gerekçesi boş ama hedefi büyük olan bir teklifle geliyorsunuz.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Vural.

OKTAY VURAL (İzmir) – Teşekkür ederim.

BAŞKAN - Ben bütün grup başkan vekillerine, yaptıkları değerli katkılar için teşekkür ediyorum.

Sayın Yeniçeri, buyurun.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Evet, Sayın Başkan, çok teşekkür ediyorum.

Üslubu beyan, aynıyla insandır. Şimdi biz burada, gerçekten 23 Şubattan bu yana kelimenin tam anlamıyla gece saat 2'lere, 3'lere, 4'lere kadar buradayız. Aile birliğimiz bozulacak sizin yüzünüzden. Yani burada bu tasarının üzerinde bir de psikolojimizi bozarak ayrılmak durumunda ve konumunda kalıyoruz. Buna hiç kimsenin hakkı yok, önce bunun altını çizeyim.

İkincisi: Ya, Parlamentoda, aşağıda da söyledim. Yani bir konuşma yaparken lütfen bir tane cümle aklımızda kalsın, bir tane verilen bir veri, bir erdemimize, bizim kimliğimize, bizim zihinsel stokumuza, bilgi bagajımıza bir ilave yapsın. Bunun için de dedik ki: “Etik, estetik, edebe, adaba uygun cümleler kuralım.” Burada kapasite yüksek. Üzerine basarak söylüyorum, Millî Eğitim

Komisyonu -Parlamentodaki belki diğer komisyonlara gitmedim ama- entelektüel kapasitesi çok yüksek bir komisyon. İzin vermiyorsunuz ki bu kapasiteyi kullanalım. Yani şimdi bizim “muktezayı hâle mutabakat sağlama” dediğimiz bir retorik vardır, bir üslup vardır. O üslubu kullanalım da birbirimizi anlayalım. E, sert kullanırsak, sivri kullanırsak ona cevap verme lüzumu hissederiz. Onu kamuoyunun önünde siyaset yaparken “Ben onu mat ettim, ben ona işte şöyle çelme taktım, şöyle aşağıladım veya güç durumda bıraktım.” deyin ama burası Eğitim Komisyonu. Eğitim Komisyonunda gerçek manada eğitimi konuşmak durumundayız, eğitimin derinliklerini, inceliklerini konuşmak zorundayız çünkü artık bu dünyada sahip olmak yetmiyor. Bir şeye sahip olabilirsiniz. Bakın, sahip olan insanlar, dünyada yer altı ve yer üstü zenginlik kaynakları bakımından en üst düzeyde olan ülkeler dünyanın en geri ülkeleridir; yer altı, yer üstü zenginlik kaynakları bakımından en geri ülkeler de dünyanın en ileri ülkeleridir. İşte Japonya’yla İngiltere bunun örneğidir. Peki, sebebi nedir? Sebebi, işte eğitimde, insan kalitesinde ve bu insan beynini kullanmada yapıcı, yaratıcı, inşa edici gücü üretmedeki üstünlüklerinden kaynaklanmaktadır.

Bu bakımdan, biz ülkenin geleceğine yönelik bir şekillenmeyi ortaya koyacağız. Abuk sabuk şeylerle tartışmayı kaosa boğmanın bir mantığı yok. Çok net ifade edeyim, bakın, bu tasarıya, bu mevcut yapısal konumundan dolayı itirazlar geliştiriyoruz, geliştireceğiz, doğru bulmuyoruz ama bir şey daha var, bu yasa tasarısının içerisinde iki şey yok, insan yok, eğitimin ana aktörleri yok tasarının içerisinde. Eğitilen yok, eğiten yok, idare eden yok, bu tasarının içerisinde hiçbirisi yok. İnsan unsuru yok. Bir yapı koyuyoruz -totaliterdir bu- bu yapıya insanın uymasını istiyoruz. O da bir baskı olgusu olarak karşımıza çıkıyor. Onun için, bizim burada şuna cevap vermemiz lazım, insan unsurunu bunun içerisine koymamız lazım ve içeriği behemehâl güçlendirmemiz lazım.

Şimdi, “koordinasyon” denilen bir şey var; işler, faaliyetler, kişiler, kurumlar, kuruluşlar arasında uyumun, ahengin, iş birliğinin kurulmasıdır. Bunları kurmak zorundayız. Yani bir taraftan insanlar arasında, bir taraftan kurumlar arasında, bir taraftan bölümler arasında bu uyum ve ahengi, amaçlar hiyerarşisi çerçevesinde üretip bunu ortaya koymamız lazım.

İkinci bir şey daha var, çok kısa söyleyip hemen kapatacağım Sayın Başkanın ikaz etmesine gerek kalmadan. İkincisi de organizasyonu bir öğrenmemiz lazım. Yani aynı, birbirine benzer olan işleri bir makam, bir birim etrafında toplamak, bunların arasındaki ast-üst ilişkisini kurmak, bunların yetki ve sorumluluklarını belirlemek ve nihayet, bunların yapacakları yeri, kullanacakları araç ve gereci belirlemektir. Bunları düşünürken, eğitim meselesini düşünürken koordinasyonunu, organizasyonunu, içeriğini yapıyla birlikte düşünmek durumundayız. Dünyanın en iyisini yapın, içine dünyanın en kötü adamını getirin, en iyi uygulama yöntemini de eline verin, o, dünyanın en çekilmez, en başarısız sistemini ortaya çıkaracaktır.

Şimdilik, Sayın Başkan, söyleyeceklerim bu kadar.

BAŞKAN – Çok teşekkür ederim Sayın Yeniçeri.

Sayın Rıza Türmen, buyurun efendim; nihayet buyurun.

RIZA TÜRMEEN (İzmir) – Çok teşekkür ediyorum Sayın Başkan.

Değerli milletvekilleri, tabii çok önemli bir konudan konuşuyoruz, toplumun geleceğinden, çocuklarımızın geleceğinden konuşuyoruz. Gönül isterdi ki böyle önemli bir konuda geniş bir mutabakat sağlayalım, bir uzlaşma sağlayalım, geniş bir danışma mekanizması kuralım, bu konudaki gerek ulusal gerek uluslararası birikimden yararlanalım. Bu böyle olmadı. Şimdi deniyor ki efendim - Sayın Bakan birçok konuşmasında bunun altını çizdi:- “İdeolojik yaklaşmayalım bu işe.” diyor. Bundan daha haklı olamaz.

BAŞKAN – Sayın üyeler, konuşmacıyı duymakta ben bile zorluk çekiyorum bu kadar yakın olduğumuz hâlde. Lütfen sessiz olalım.

RIZA TÜRMEEN (İzmir) – Sayın Bakan, efendim, hep ideolojik olmamaktan söz ettik. Son derece haklı bir talep. Bu konuya ideolojik bakmamak lazım. Peki, bu konuya nasıl bakmak lazım? Bu konuya nasıl bakılacağını, Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi gösteriyor. Orada “çocuğun yüksek menfaati” diye bir kavram var. Çocukla ilgili her konuya çocuğun yüksek menfaati açısından bakılıyor, büyükler açısından değil, ideolojiler açısından değil.

Peki ama Sayın Başbakan “Bu kanun teklifiyle 28 Şubatın izlerini siliyoruz.” dediği zaman, bu çocuğun yüksek menfaati açısından bakış olduğunu söyleyebilir miyiz? Yoksa bunun daha çok ideolojik bir bakış açısı olduğunu mu söyleyebiliriz?

Yani bu aradaki farkı, ana muhalefet partisinin konuya yaklaşımıyla iktidar partisinin konuya yaklaşımı arasında da görüyoruz. İktidar partisi bunun doğru olduğuna inanmış ve bunu mutlaka yasalastırmak istiyor. Ana muhalefet partisi de şunu diyor: “Gelin, konuşalım, bir uzlaşma sağlamaya çalışalım, bir danışalım, hem biz katkıda bulunalım hem sivil toplum örgütleri katkıda bulunsun.”

Şimdi, bu ikisi arasındaki fark çok çarpıcı. Dün Sayın Naci Bostancı yaptığı konuşmada bir şey söyledi, dedi ki: “Matematik bir kesinlikle ortaya çıkmak hegemonya dilidir.” Çok doğru bir laf tabii bu gerçekten ama burada “Sadece benim doğrum vardır, başka doğru yoktur, ben bu doğruyu mutlaka ne pahasına olursa olsun benimseteceğim, yasalastıracağım, topluma benimseteceğim, size de benimseteceğim.” demek, işte Sayın Naci Bostancı’nın altını çizdiği hegemonya dilidir. Biz buna karşıyız. Biz, bunun tam ters bir dil olsun diyoruz.

O, yine kendisinin söylediği Wittgenstein’in, işte gerçek oralarda bir yeredir, bu gerçeği bulmak lazım, oralardadır bir yeredir ama tek bir gerçek yoktur bu konularda, tek bir doğru da yoktur. Niçin sadece iktidar partisi buna çok inanıyor ki tek doğruyu kendisi bilmektedir ve diğer herkes bu tek doğruyu kabul etmek zorundadır? Niçin buna inanıyor? Bu aslında bir demokrasi anlayışını göstermektedir ya da bir hegemonya anlayışını göstermektedir.

İşte, biraz önce konuşan Sayın Grup Başkan Vekili dedi ki: “Öneriyi getirme hakkımız var bizim.” Evet ama kendi doğrusunu benimsetme hakkı; bu başka bir şey. Siyasi iradede halk iradesinden söz ediliyor. Şimdi, bu “halk iradesi” kavramını açığa kavuşturmak lazım. Halk iradesi, bir kere, bu ülkede yaşayan, oy veren seçmenin yarısı iktidara oy vermiştir, yarısı da vermemiştir yani halkın iradesi hem oy verenlerden hem de oy vermeyenlerden oluşmaktadır. Onun için “Ben halkın yarısının oyuna sahibim, onun için istediğimi de yaparım.” diye bir anlayış, aslında halk iradesiyle bağdaşmayan bir anlayıştır.

Komisyonunda müzakere ediliyor “Ne güzel müzakere ediyoruz.” deniliyor, Sayın Grup Başkan Vekili bunu söyledi. Efendim, burada bizim söylediğimiz başka bir şey tabii. Teklif getirilmeden önce danışılmalıdır, teklif getirilmeden önce konuşulmalıdır, teklif komisyona gelmeden önce bir uzlaşma sağlanmalıdır. Uzlaşmanın anlamı bu. Komisyona bir kere geldikten sonra kanun teklifi, komisyon müzakere yeri, herkes görüşünü söyler ama uzlaşma yeri değildir. Ondan sonra, işte iktidar partisi bu işi tek başına yasalaştırmak, ite ite, kaka kaka, kavga ede ede yasalaştırmak peşindedir. Onun için, hazırlanmadan önce bir uzlaşma sağlanması önemlidir eğer uzlaşma sağlanmak isteniyorsa, böyle bir irade varsa.

Dün konuşan bazı arkadaşlar da dedi ki: “Efendim, halkın talebine uygun bir yasa teklifi hazırlıyoruz.” Efendim, yapılan anket onu gösteriyor ki halkın yüzde 91,1’inin bu konuda hiçbir bilgisi yok. Yani halkın talebine uygun bir tekliften söz etmek imkânı yoktur.

Sonra, halk talebini hangi yoldan dile getirecektir, talebi nasıl ulaştıracaktır? Sivil toplum aracılığıyla ulaştıracaktır. Ben de otuzu aşkın bir sivil toplum listesi var; bunların hepsi bu tasarıya karşıdır, bu tasarımı eleştirmektedirler, protesto edenler vardır. Yani sivil toplumun talebini aslında karşılamamaktadır. Halkın hele yüzde 91’i habersizdir bu konudan.

Bir de tabii, sivil toplum üzerindeki baskılar vardır. Bir sivil toplum kuruluşu kalkmış, bunu açıkça eleştirmiştir basında. “Vay, sen misin eleştiren?” başına gelmedik şey kalmamıştır, yemediği azar kalmamıştır. Bu ne biçim bir demokrasi anlayışıdır efendim?

Onun daha da enteresan tarafı, iktidar partisi mensubu bir sayın bakan demiştir ki: “Efendim, böyle medya aracılığıyla eleştirmesiniz bizi, telefon etseniz o zaman bir mesele çıkmazdı.” Yani sivil toplumun iktidara karşı görüşlerini hangi yoldan ileteceği de yine iktidar tarafından kararlaştırılıyor. Bu tabii, çok yanlış bir demokrasi anlayışıdır, çok tehlikeli bir demokrasi anlayışıdır.

Şimdi, ben, Anayasa Uzlaşma Komisyonunda, anayasayı yapmakla görevlendirilen 12 milletvekilinden bir tanesiyim. Biz bu Komisyonunda büyük bir iyi niyetle -ki bunda Sayın Cemil Çiçek’in de büyük katkısı vardır- bir uzlaşma arıyoruz, bu uzlaşmayı bulmaya çalışıyoruz aramızda ama şimdi eğitim gibi son derece önemli, bütün ulusun geleceğini ilgilendiren bir konuda hiçbir uzlaşma iradesine sahip olmayan siyasi iktidarın, Anayasa konusunda bir uzlaşma iradesine sahip olacağına

inanmak için bir sebep de pek kalmıyor tabii. Yani bu Anayasa Komisyonu çalışmaları bakımından bu bizim yaptığımız buradaki egzersizin çok zararlı olduğunu söylemek zorundayım. Yani o komisyonda çalışan arkadaşlar neden inansın ki böyle bir konuda ya da başka konularda hiçbir uzlaşma iradesine sahip olmayan siyasi iktidar, aşağıdaki bizim Uzlaşma Komisyonunda bir uzlaşma iradesine sahip olacaktır, neden inansınlar buna? İnanmaları için bir neden var mıdır?

Bırakın orada çalışan arkadaşları -bendeniz de dâhil olmak üzere- oraya katkı veren çok geniş bir sivil toplum kitlesi var. Bunların da inancı odur ki bir yeni anayasa yapılacaktır, ortaya, bir uzlaşma ile, geniş katılımı bir anayasa çıkacaktır. Onlar bakımından da siyasi iktidarın bir uzlaşma iradesi olmadığı, hiçbir konuda bir uzlaşma iradesine sahip olmadığı ortaya çıkması bu sivil toplum bakımından da cesaret kırıcı olmuştur. Bunu söylemem gerekir.

Tabii, bu tasarıda düzeltilmesi gereken pek çok şey var; bir tanesi, elbette ki okul öncesi eğitimin zorunlu eğitimin dışında kalması meselesidir. Efendim, okul öncesi eğitim çok önemli. Neden? Eşitsizlikleri azaltıyor, öğrenme yeteneğini geliştiriyor, okula daha hazır hâle getiriyor, özellikle dezavantajlı çocuklar için çok önem taşıyor. Bütün bu avantajlardan faydalanmıyoruz.

Bir de tabii, ilköğretime başlama yaşının erkene alınması ve okul öncesi eğitimin burada verileceğinin söylenmesi aynı şey değildir. Okul öncesi eğitim, özel yetişmiş öğretmenler tarafından özel bir program çerçevesinde çocukların ihtiyaçlarına göre verilen bir eğitimidir. Bu eğitimden faydalanmıyoruz, bu eğitimden vazgeçiyoruz.

Tabii, Sayın Bakan şunu söyledi: “Efendim; birçok dünya ülkesinde, hiçbir yerde yok zorunlu eğitimin çerçevesine alınması okul öncesi eğitimin.” Bu doğru değil efendim. Bulgaristan, Danimarka, Letonya, Lüksemburg, Macaristan, Polonya, Romanya, Slovenya, ayrıca Arjantin, İsrail, Meksika, Uruguay gibi pek çok devlet, okul öncesi eğitimi zorunlu eğitim çerçevesinde almışlardır.

Sayın Bakanın başka bir argümanı da şudur: “Efendim, bir uygulama sorunu vardır. İşte meralar vardır uzakta, buraya bu çocukları taşımak gerekir, bunu yapamayız.” diyor. Efendim, zorunlu eğitimin, okul öncesi eğitimin katkısı, getirisi o kadar büyüktür ki buna daha büyük kaynak ayrılabilir. Buna daha büyük kaynak ayırmak mümkün tabii, gerekir de bunu yapmak. Bu yapılmıyor.

Benim vaktim doldu, teşekkür ederim sabrınıza; burada keseyim sözlerimi. Söyleyecek daha çok şey var ama ümit ediyorum ki bu tasarı, başka bir yöntemle, bütün toplumun konsensüsünü sağlayacak şekilde, bütün siyasi partilerin görüşünü içine alacak şekilde değiştirilir ve geri çekilerek başka bir mekanizmayla kurulur.

Çok teşekkür ederim efendim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Türmen.

Sayın Mehmet Ali Susam, buyurun lütfen.

MEHMET ALİ SUSAM (İzmir) – Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; bugün görüştüğümüz ve konuşmalarda birçok arkadaşımızın da değindiği gibi ülkenin çok önemli bir konusu, hatta “Anayasa’ dan önemli konusu.” dediğimiz eğitimle ilgili bir değişiklik teklifiyle ilgili, günlerdir, on dakikalık bir süre de olsa, eğitimle ilgili düşüncelerimi sizlerle paylaşma fırsatı yakalamak için bekledim. Pratikte yaşadığım bazı sorunları ve eğitimin içinde bulunduğu durumu bu teklif vasıtasıyla daha ileriye götürebilmeye katkı koymak için buradayız.

Sayın Başkan, bu teklifle, ülkemizin içinde bulunduğu eğitim sisteminin sorunlarının tartışılıp daha ileri noktalara da bu sorunları aşarak çağın gerektirdiği bir eğitim anlayışına ulaşmasını beklerken, burada bir partinin mutfağında hazırlanmış bir kanun teklifiyle karşı karşıya olmak ve bu toplantı sırasında da, büyük oranda, bizim konuşmalarımızın sadece dinlenen bir noktada olacağı kuşkusu içerisinde olmak bizleri üzüyor.

Eğitimimizin ciddi sorunları var. Başta bir kere okul sorunları var, okullaşma sorunu var. Türkiye’de okullaşma sorununu fiziki mekân olarak aşamamış bir ülkeyiz. Son dönemde yardımseverlerin katkılarıyla okullaşma sorununda çözüm bulmaya çalışıyoruz. Az önce konuşan arkadaşlarımızın söylediği gibi ikinci olay da eğitimimize koyduğumuz insan kaynağımız, eğitim sonucunda bu ülkenin ekonomisini geliştirmeye, sosyal hayatını ilerletmeye, aldığı eğitimle daha ileri noktalara taşımaya, yaşadığımız bilgi ve teknoloji çağının gereklerini yerine getirebilecek sosyal ve demokratik kültüre sahip kuşaklar yetiştirememiş olmanın derin sıkıntıları eğitimin temel problemidir.

İki tane spesifik konu söyleyeceğim. Bakınız, ben, içinde yaşadığım için ve bu toplantılarda hiç konuşulmadığı için Millî Eğitim Bakanlığıyla ortaklaşa kendi yaptığım bir okulu söylemek istiyorum. Mehmet Ali Susam İş Eğitim Merkezi ve Eğitim Uygulama Okulu, engelli çocuklarımızı eğittiğimiz bir okul. Bu okul üç yıllık eğitim veriyor çocuklarımıza. Bu çocuklar doğduğundan beri evinde, hem kendileri sokak görmemiş hem ana babalarına gün yüzü görme fırsatı tanımamış, doğuştan veya daha sonra engelli olmuş çocuklarımız. Bu çocukların okul açıldıktan sonra okula geldikleri anla üç yıl sonraki mezuniyet arasındaki farklarını yaşamış, görmüş bir insan olarak şunun altını çizmek istiyorum: Bu çocuklar, üç yıl sonra üç yıllık eğitimin yetmediğini, daha uzun süreli eğitim olması gerektiğini, bu çocukların özel eğitime ihtiyacı oldukları için bu okulların çok olması gerektiğini, bu çocuklara para vererek evde bakımla sorunlarının çözülemeyeceğini görmüş, yaşamış bir insan olarak bugünkü bu Komisyonda ülkemizin önemli bir nüfus kesimini oluşturan bu kesim için bu eğitim reformunun içerisinde bir tane şey görmedik ve Sayın Yeniçeri’ nin dediği gibi, bu eğitim düzenlemesinin içerisinde insan yok.

Sayın Başkan, bu çocuklar, geldikleri gün içine kapanık, her türlü sıkıntıdayken üç yıl sonra sahneye çıkıp şarkı söyleyen, tiyatro oynayan ve ondan sonra da ağlayarak bu okuldan mezun olma durumundalar.

İkinci olay, yine mesleki eğitimle ilgilidir. Şu an başkanlığını yaptığım dönemde, okulu bitirdiğimiz ve Millî Eğitime verdiğimiz bir meslek lisesinin 1.200 öğrencisi var.

Sayın Hocam, 1.200 tane öğrenciyle, biz, kesimimizin, sanayinin, esnafın, sanatkârın ihtiyacı olacak gençleri yetiştirme düşüncesiyle açtığımız okulda çocuklarımızın yaptırdığımız ankette idealleri mesleklerini devam ettirmek değil çünkü Millî Eğitimin mesleki eğitim programları çocukları hayata, sanata, ticarete, ekonomiye yönlendirecek bir noktada değil. Ne sanayiyle iletişim kurup pratik eğitim verebiliyor ne okul süreci içerisinde o öğrenciyi ne girişimci ne sanatkâr ne de ticaret anlamında geliştirebilecek bir eğitim düzeni ne getirebiliyor.

Şimdi, sekiz yıllık kesintisiz eğitimi değiştirme iddiasıyla bugün buraya gelip “Biz, eğitimin sorunlarını açacağız.” dediğiniz bu noktada, peki, mesleki eğitimle ilgili hangi somut şey var ki bu noktada bir adım atılsın? Sayın Bakanla yaptığımız konuşmada -belki bir teklif olarak gelecek-organize sanayi bölgelerinin, küçük sanayi sitelerinin ve benzeri meslek örgütlerinin kurabileceği özel okullara devletin destek vererek pratik ve teorik eğitimin uygulamayla birlikte yetişebileceği yeni okullar açılmasına devletin el uzatması, katkı konmasının önü belki açılabilir ama bunlar çok sınırlı sayıdaki işler.

Türkiye, eğer 2023 hedefine 500 milyar ihracat hedefi koymuşsa, 30 bin dolar kişi başı gelir koymuşsa ve Türkiye “Çağdaş demokrasi, ileri demokrasi.” diyorsa eğitimdeki insan kaynağının çok iyi yetiştirilmesi lazım. Bunun için de öğretmenler başta olmak üzere okullaşma ve insan kaynağına yapılan yatırımın gelişmesi lazım.

Benim eşim öğretmen, ben de kimya öğretmeni idim ama ben esnaflık yaptım. Benim öğretmenimin öğrencilerinin lise sondaki yazılı kâğıtlarında bir matematik problemini çözemediğini görmüş olmaktan dolayı büyük üzüntü duyuyorum. Yani bir çarpma işlemi yapıp sonuçta kimya formülünü çözemeyen öğrencilerimiz var. Eğitimimizin içinde bulunduğu durum bu ve çıraklık eğitimimiz de başta olmak üzere, eğer bugünkü eğitim sisteminde paranız yoksa, ailenizin ekonomik durumu iyi değilse, iyi bir yatırımla o bölgeye eğitim gelmemişse veya elinizden tutan biri yoksa nüfusumuzun yüzde 80’inin çocuğunun eğitimle gelecek kurma şansı elinden alınmış durumda ve bir haksız rekabetle karşı karşıyalar. Bugün eğitimde özel okullar, paralı insanların, güçlü insanların okutabildiği çocuklar ve bir iş bulsun diye ailelerin baktığı çocuklar.

Bu 4+4+4 sisteminde kuşku ve korku şudur: Sekiz yıllık eğitimle meslek seçme asgari nosyonuna sahip olması gereken çocuklar fakir ailelerinin kısa sürede çırak yetiştirme korkusu ve kuşkusuyla ve piyasanın talebiyle eğitimden uzaklaştırma noktasında elinizde herhangi bir yaptırımınız yoktur yani siz ne kadar “Biz 4’üncü yıl sonunda eğitimi devam ettireceğiz.” deseniz de bu böyle değildir.

Bakın, kendimden bir örnek vereyim: Ben kimya fakültesinde okurken o zaman bir farklılık yaratıldı ön lisans kondu. “İki yıllık ders toplamını alırsanız ön lisans alabilirsiniz.” dediler. Ben düşündüm, önce ön lisans almayı. Neden? Çünkü ön lisans benim yedek subaylığımı garanti ediyordu. Önümde de ille kimyacı olmak diye bir iddiam yoktu, ön lisans alıp işimi garantiye almaya baktım. Birçok arkadaşım da böyle yaptı. Sizin bu koyduğunuz kesintili eğitim ne kadar kesintisiz deseniz de aileleri kısa zamanda çocuklarından gelir bekleyen, mendil sattıran, çocuklarını kiraya veren, bu kadar ekonomik zorluklarda olan bir ülkede ciddi sapmalara neden olur.

Siz çok olgun, eğitimci ve vasıflarınızla bu ülkenin yetişmiş saygın bir eğitimcisisiniz ve bugün de Eğitim Komisyonu gibi çok önemli Komisyonun Başkanı. Vicdanınıza sesleniyorum: Politik mülahazalara hiçbir şekilde kapılmadan karar verebilecek bir insansınız. Eğer bizim görevimiz, bu çocukları hayata kazandırıp bu ülkenin gençliğini eğitmekse eğitim sürecine devletin bütün imkânlarıyla katkı koyarak özellikle eğitim imkânı bulamayan bu çocukların yetişmesine katkı koyabilecek bir eğitim mekanizmasını koymaktır. Bunun asgari sekiz yıllık eğitimi zorunludur ve bu süreç içerisinde de gerçekten devletin desteğine ihtiyaç vardır, yetemediği yerlerde de başka fonksiyonlarla özel sektörün, girişimcilerin, meslek örgütlerinin okullarla takviyesine ve yardım severlerin okullaşma süresine katkısına ihtiyaç vardır. Bu kanun değişikliğinde bunların altı çizilecek çalışmalar yapmaya ihtiyacımız var.

Ben, bunları, zamanımın dolduğunu, sabrınızı taşırmamak için, biliyorum ama bu anlayışa egemen olması için bu Komisyonda bulunan tüm arkadaşlarımızın katkısını bekliyorum.

Saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Çok teşekkür ederim Sayın Susam.

Sayın Aşkın Türelî, buyurun.

RAHMİ AŞKIN TÜRELİ (İzmir) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Komisyonumuzun değerli üyeleri, değerli milletvekilleri, değerli bürokratlar, basınımızın değerli mensupları; konuşmama başlarken hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Değerli milletvekilleri, ben, konuşmamda öncelikle bu önümüze gelen 4+4+4 yasa tasarısının nasıl bir hazırlık sürecinden geçtiğine ilişkin ya da hazırlık sürecinden geçip geçmediğine ilişkin görüşlerimi belirterek sözlerime başlamak istiyorum.

Şimdi, tabii, ben de bürokraside yetiştim, şunu biliriz: Devlet içinde yapılacak işler bellidir. Onlar da belli plan, programlara bağlanır. Bunu belirleyen en temel göstergelerden, dokümanlardan bir tanesi kalkınma planıdır. Dokuzuncu Kalkınma Planı, bildiğiniz gibi, 2007-2013 yıllarını kapsamaktadır ve AKP Hükûmetleri döneminde, iktidarı döneminde hazırlanmıştır.

Şimdi, ben, bunun içine baktım, hiç bu şekilde, 4+4+4'e ilişkin hiçbir şeye rastlayamadım. Burada güzel şeyler var. Bu TBMM tarafından da kabul ediliyor biliyorsunuz. Neler var içinde? İşte

nicellekle ilgili problemlerin çözümlenmesi, sınıf mevcudlarının düşürülmesi, öğretmen kalitesinin artırılması yani niceliğe ve niteliğe ilişkin eğitim sisteminde neler yapılabilir, neler yapılması gerekir, onları düzenleyen bir doküman fakat ne yazık ki orada herhangi bir ibareye rastlayamadım. Sonra geldim, bu sene, biliyorsunuz, 12 Ekim tarihinde yayınlanan Orta Vadeli Program'a, 2012-2014 yıllarını kapsıyor. Onun da içine baktım fakat ne hikmetse onun da içinde bu yasa tasarısına ilişkin hiçbir ibare yok. Yine aynı şekilde, planla uyumlu olmak üzere, millî eğitimdeki nicelik ve nitelik problemlerinin çözümlenmesi, işte gelecek bilgi toplumuna ulaşacak bir ülkede neler yapılması gerekir, nasıl bir eğitim sistemi olmalı, işte eğitim talebinin altında iş gücü piyasasının ihtiyaçlarıyla uyumlu bir biçimde oluşturulması ve yürütülmesine ilişkin dokümanlar var. Orada da bir şey göremedim.

Bu yıl için 2012 yılı programına baktım, Kalkınma Bakanlığı tarafından hazırlanan. Bu tabii bütçeyle de uyum içinde. Orada da bir ibare yok. Biliyorsunuz, son dönemlerde programlar hazırlanırken içinde bunun matrisler var yani bir anlamda Acil Eylem Planı gibi yani siz neyi yapacaksınız ve ne kadar zamanda yapacaksınız, bunu yaparken de hangi aşamalardan geçilecek, bunu ilişkin birtakım burada ayrıntılı açıklamalar var. Baktım orada da herhangi bir şey yok. E, Hükümet programında bir şey yok. O zaman nereden çıktı bu arkadaşlar? Niye durup dururken bu önümüze geldi? Yani devlet yönetmek ciddi bir iştir. Bunun için de sizin bunu yönettiğiniz dönemin içinde ilgili dokümanlarınızı aktarmış olmanız gerekir çünkü bu hazırlanan dokümanlar aynı zamanda toplumun geniş kesimlerinin de görüşlerinin yansıdığı dokümanlardır. Örneğin plan, biliyorsunuz, özel ihtisas komisyonları vardır, özel ihtisas komisyonlarında toplumun her kesiminden insan davet edilir, orada bu konular tartışılır. Eğitimle ilgili özel ihtisas komisyonlarında da bakıyoruz hiç, yine bir şey yok. Bu anlamda da bu sıkıntılı bir durum ortaya çıkarmaktadır. Demek ki birdenbire bir gün birilerinin aklından geçti, dediler ki böyle bir şey yapalım. Nasıl yapalım? 4+4+4 birden gündeme getirilmiştir. Bir kere, bunu kabul etmek mümkün değil. Hiçbir şekilde devlet yönetme ciddiyetiyle bağdaşmamaktadır.

Diğer taraftan, eğitim sistemimizin gerçekten problemleri vardır. Örneğin okul öncesi eğitimin zorunlu hâle getirilmesi çok uzun süreden beri söylenen, eğitimle ilgili meslek kuruluşlarının, meslek örgütlerinin, sivil toplum kuruluşlarının da sık sık vurguladıkları bir konudur. Hatta öncelikle bir yıllık, okul öncesi bir yılın yani beş yaşın zorunlu hâle getirilmesi ve belki de aşağıya doğru ondan sonra önceki yılların da kapsanması gerekir. Artık günümüzde eskisi gibi değil değerli arkadaşlar. Biliyorsunuz, bizim çocukluğumuzun geçtiği dönemlerde mekânlar, şehirler buna uygundu, oyun alanları vardı, boş araziler, arsalar vardı, bugün öyle bir şey yok. Bugün çocukların sosyalleşebilmesi ve sonrasında çok uzun süre devam edecekleri eğitim hayatına sağlıklı katılabilmeleri için okul öncesi eğitim vazgeçilmezdir ve bu okul öncesi eğitim ne yapılmalıdır? Ona uygun bir program ve müfredat içinde olmalıdır, öğretmenler ona göre olmalıdır, âdeta çocuklara orada bir anlamda eğitim sistemine,

sonrasında okuyacağı ilköğretime alıştıracaksınız. Onlar oyuncak çocuğu hâlâ, oyun oynayacaklar, orada onlara oyun oynatacaksınız, onlara okumayı sevdireceksiniz, onlara ufak sorular soracaksınız. Böyle bir aşama varken bu okul öncesi eğitimin zorunlu hâle neden getirilmediğini anlayamıyoruz ama orada bakıyoruz başka bir şey yapılmış, ilköğretim çağı, bir kere, ilköğretim kademelendirilmiş, ikiye ayrılmış 4+4 olarak. Bir de bakıyorsunuz, yaş da altıdan beşe indirilmiştir. Biraz önce bahsettiğim gibi, beş yaş çok erken bir yaş arkadaşlar yani orada da bunun pedagojik bunun üzerinde düşünülmüş, oluşturulmuş teoriler var, bunun üzerine söylenen sözler var. Hiçbirimiz bunların yabancıları değiliz, hepimiz bunları biliyoruz. Biz daha verimli bir sistem istiyoruz Türkiye için, Türkiye'nin daha iyi yönetilmesini istiyoruz ve bu eğitim sistemi çok önemli, hepimizi ilgilendiriyor, çocuklarımız, torunlarımız, bütün gelecek kuşakların hayatlarını ilgilendiren bir konu.

Şimdi, aldınız diyelim, ne yaptınız? İlköğretime başlama yaşını beşe çektiniz. Ne olacak? Bu sene zaten altı yaşında olup ilköğretime başlayacak çocuklar vardı, bir de 5'inci sınıflar. Nasıl olacak bu iş? Birdenbire neredeyse 2 katına çıkacak. E, buna uygun fiziki altyapıyı nasıl sağlayacağız? Bu çok ciddi bir yatırım ihtiyacıdır. Bu yatırım ihtiyacını nasıl sağlayacaksınız? Fiziki altyapı, ona uygun öğretmenlerin yetiştirilmesi, öğretmen açığı var. Bunların sağlanması açısından da baktığınızda iş ciddi anlamda problemlili gözükmektedir.

Diğer bir nokta da, ben Plan ve Bütçe Komisyonu üyesiyim, biliyorsunuz, ayrıntılı olarak tartıştık, sizlerin birçok arkadaşımız da geldi orada katkılarını sundular, orada da her zaman konuştuğumuz hikâyeler. Nedir? Bir bütçe var, bütçe bağlandı. Şimdi, siz birdenbire yeni bir modele geçiyorsunuz. Daha iki ay, üç ay önce biliyorsunuz işte ağırlıklı olarak kasım ayında ve sonra da komisyonda, arkadan da aralık ayında bu bütçe görüşüldü. Şimdi, bu bir ek bütçe ihtiyacı çıkartıyor. Ne olacak? Bir taraftan diyorsunuz ki bütçe disiplini, dünyada kriz var, aman Türkiye krizden etkilenmesin gibi birtakım hususlar söyleniyor, diğer taraftan yepyeni çok ciddi anlamda bir yatırım ihtiyacına giriyorsunuz. Bunun bütçesi nerede? Bunu ek bütçe olmadan yapmak mümkün değil. O zaman demek ki yakın bir zamanda önümüze bununla beraber bir ek bütçe gelecek.

Ben, şimdi soruyorum: Ne kadarlık bir yatırım? Merak ediyorum yani buna ilişkin olarak Bakanlık bürokratlarımızdan da bilgi istiyorum. Ne kadarlık bir ek yatırım ihtiyacı doğuracaktır? Fiziki ortam buna elverişli midir? Öğretmen mevcudu bunun için uygun mudur? Bu ciddi anlamda bir problem ortaya çıkarmaktadır.

Diğer taraftan, bakıyoruz, kademelendiriyorsunuz ilköğretime, bir 4+4, ikinci 4 yılda da ne deniyor? Daha çok işte seçimli sisteme geçileceği. Burada aynen okuyorum, madde 9'dan: İlköğretim ikinci kademe okullarında ortaöğretime destekleyecek şekilde öğrencilerin yetenek, gelişim ve tercihlerine göre seçimlik dersler oluşturulur. İtirazımız yok yani eski sistemde oluşturamıyor muydunuz ki böyle yeni bir, apayrı bir sistem değişikliğine ihtiyaç duyuldu. Her zaman bunu

yapabiliriz. Zaten hep söylediğimiz şeydir bu. Diyoruz ki seçimlik olsun yani hepsini aynı kefeye koymayalım, hepsinin değişik yetenekleri var, kendilerine göre farklı zekâ türleri var. Hayır, buna ilişkin olarak, bu zaman için, bunun için oturup 8 yıllık kesintisiz eğitimi bölmeye gerek yok. Zaten bunun için de belli seçimlik dersleri verirseniz, öğrenciler kendi ilgi alanlarına, yeteneklerine, ihtiyaçlarına göre zaten onları seçerler. Bunun için böyle bir sisteme gerek yok.

Böyle baktığımızda da bu kademelendirme dediğimiz ikiye ayrılması anlamlı gözükmemektedir. Sonrasında da tabii birçok soru işaretleri var. Bunların çok net olarak da cevaplandırıldığını sanmıyorum. İlk bakıyorsunuz işte zorunlu bir 4 yıl var, ondan sonra bir 4 yıl var, biraz daha seçimlik. Orada da daha henüz netleşmiş değil, birçok şey konuşuluyor. Nasıl olacak? Tartışmaları biliyorsunuz, burada tekrarlamayacağım. Zaten günlerdir bu konuyu konuşuyoruz burada, daha da konuşacağız tabii, konuşma ihtiyacımız var. Burada bizim konuşma ihtiyacımız da var. Toplumun da bu konulara, bu konulardaki görüşlerini belki bizim bu yaptığımız buradaki tartışmaların ışığında yeniden tartışma, yeniden o görüşlerini verme ve daha sağlıklı bir sürecin nasıl oluşturulmasına ilişkin görüşlerinin tartışılacağı bir ortamın oluşmasına ihtiyaç var. Böyle bir yapıda ancak başarılı olabileceğimizi düşünüyorum.

Değerli arkadaşlar, değerli milletvekilleri; demokrasi bir uzlaşma rejimidir. Demokrasinin elbette şekil şartları da vardır ama demokrasiyi daha önemli kılan onun içeriğidir. Şekil açısından demokrasiyi belli oy verme mekanizmaları, giderseniz, birden çok parti vardır, onlara göre oylarınızı verirseniz, birçok işleyen mekanizması vardır bunların. Bunlar tamam, bunlar olacak elbette ama içerik önemlidir. O da demokrasinin bir uzlaşma rejimi olduğunu bize göstermektedir. Demokrasi tarafların düşüncelerini serbestçe dile getirdiği, onların toplumda özgürce tartışıldığı ve onun sonucunda belli konsensüslere ulaşıldığı bir rejimin adıdır. Eğer böyle bir konsensüs yoksa ki baktığımızda bugün gelinen noktada böyle bir konsensüs Hükûmet tarafından aranmamaktadır, bunu çok yadırgadığımı belirtmek istiyorum. Bir konsensüse ihtiyaç var, bu tasarının geri çekilmesine, bunların toplumda ayrıntılı biçimde tartışılmasına ihtiyaç var.

Gerçekten de eğitim sistemimizin sorunları var. Gelişen dünyanın ihtiyaçlarına göre yani biz ne diyoruz her zaman? İşte 2023 yılı hedefleri konuluyor cumhuriyetin 100'üncü yılı için. Evet, AKP'de var, Cumhuriyet Halk Partisinin de benzer şeyleri var. Nasıl yapacağız, nasıl yakalayacağız bunu, nasıl bilgi toplumuna ulaşacağız? Buna ilişkin gerçekten kapsamlı çalışmalara ihtiyaç var ama bunlara en çok ışık tutacak olan elbette konuyla ilgili teknisyenlerin, konuyla ilgili meslek örgütlerinin, sivil toplum örgütlerinin özgürce fikirlerini belirtmeleridir. O zaman biz buradaki tartışmaları da çok daha sağlıklı bir biçimde yapabiliriz diye düşünüyorum.

Teşekkür ediyor, saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Türel.

Değerli arkadaşlar, söz sırası Sayın Tufan Köse' de.

Buyurun efendim.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Sayın Başkanım, Komisyonun değerli üyeleri, değerli milletvekili arkadaşlarım, Millî Eğitim Bakanlığının değerli bürokratları; hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Ben, konuşmama öncelikle Komisyon Divanının tutumunu eleştirerek başlayacağım. Niye eleştirerek başlayacağım? Yani bugünkü bu yaşadığımız olayların üç gün evveline, dört gün evveline dayanan bir temeli var. Hemen çarpıcı bir örnekle eleştirilerimi sıralayacağım.

Öncelikle bu Komisyonun en büyük şanssızlığı, öyle söyleyeyim, en büyük şanssızlığı Komisyon Sözcüsünün ve Alt Komisyon Başkanı olan arkadaşımızın hem hukuk bilmezliği hem konuyu bilmezliği hem bilmediğini bilmezliğidir. Bilmediğini de bilmiyor arkadaşımız ama gerek Komisyon Başkanının gerekse Komisyon Divanında bulunan diğer arkadaşları fazlasıyla etkiliyor.

Değerli arkadaşlarım, iki gün evvel Engin Özkoç isimli milletvekili arkadaşımız konuşurken, zannediyorum altıncı veya yedinci saatinde ayakta konuşma isteği üzerine ayağa kalktı “Sırtım biraz rahatsızlandı.” dedi. Fikri Işık denilen arkadaşımız “Hayır, kardeşim, ayakta konuşamazsın sen.” dedi. Ya niye konuşamıyor, nerede yazıyor bu, İç Tüzük'ün neresinde yazıyor diye itirazlarımıza rağmen taa ki Nabi Avcı Başkan gelene kadar Engin Özkoç'u ayakta konuşturmadı. Böyle bir ilkelik, böyle bir hukuk tanımazlık, böyle bir keyfîlik kabul edilebilir mi?

Yine dün değil evvelsi günden Komisyon Başkanını sürekli etkileyerek buradaki milletvekili arkadaşlarımızın konuşmasını engelledi. Yine Engin Özkoç arkadaşın tuvalet ihtiyacını gidermesini engelledi, yemek yeme ihtiyacını engelledi, her şeyi engelledi yani Engin Özkoç konuşmasını, iki dakika ara verse de konuşma hakkını elinden alalım diye çabaladı durdu. Bunu burada belirtmek istiyorum yani niye buraya geldik? Az evvelki Adalet ve Kalkınma Partisinin Grup Başkan Vekili konuşurken bunlar kendisine büyük ihtimal aktarılmamış olmalı, aktarılmadığı için de sanki Cumhuriyet Halk Partililer kürsü işgal ediyor, Komisyonun çalışmasını, bu tasarının ya da teklifin yasalaşmasını engelliyor gibi bir izlenim bırakılmaya çalışıyor kamuoyunda. Bu doğru değil.

Değerli arkadaşlarım, yine Komisyonun çalışma yöntemine ilişkin bir eleştirim daha olacak. Şimdi Millî Eğitim Komisyonundayız, burada hocalarım var. Ben millî eğitimci değilim ama uzun yıllar öğrencilik yaptım. Ders saatleri biz ilkokuldayken zannediyorum bir saatti, sonra da kırk beş dakikaya, daha sonra da kırk dakikaya indi zannediyorum. Bunun da herhâlde muhakkak bir bilimsel temeli olmalı. Yine zannediyorum, konum olmadığı için, bunun bilimsel temeli de herhâlde dikkatin yoğunlaştığı bir süre var ki ona göre kırk dakikaya alınıyor.

Ben geçen gün Sayın Bakanı eleştirdim, dedim ki “Sayın Bakan telefonla oynuyor.” Bir arkadaşımız itiraz etti, hayır, oynamıyor filan, aynı anda hem oynar hem dinleyebilir dedi, zekâyâ

bağlı dedi, IQ'ü yüksek dedi filan, kendine göre bir şeyler söyledi. Meğerse Sayın Bakan sudoku oynuyormuş.

Şimdi, Türkiye'nin en önemli konusunu konuştuğumuzu söylüyoruz ve eğer buradaki konuşan insanlar boş konuşuyorsa, gereksiz konuşuyorsa zaten bu Komisyonu da kaldırın gitsin yani bunu da kanun hükmünde kararnameyle halledin ya da başka bir şekilde halledin. Yani sizin yurt sevginiz fazla, memleket sevginiz fazla, gelecek kuşakları siz bizden daha mı iyi düşünüyorsunuz, biz düşünmüyor muyuz, biz yurtsever değil miyiz, bizim söyleyeceklerimizin hiçbir önemi mi yok? Ama Komisyon toplantıları sabah dörde kadar sürüyor yani dikkatin kalmadığı, konuşulanların artık anlaşılabilir hâle geldiği saatlere kadar sürüyor. Ne olur bu kanun teklifi üç günde, beş günde, yedi günde çıkana kadar yirmi günde çıksa, otuz günde çıksa, çok mu acelesi var? Yani bu sene mi uygulanacak ki bu sene bile uygulanırsa daha zamanı var. Yani nedir bu acele? Yani hızlı yasama yapmak, yasama yapmak demek değil ki, doğru yasama yapmak demek değil ki. Yani bu yönü de hakikaten böyle alelacele bu teklifi yasalastırmaya çalışmak falan çok garip karşılıyorum. Bunun altında yatan ne, bu tahammülsüzlüğün altında yatan ne, anlamak istiyorum. İnşallah bunu da bir şekilde anlatırsınız.

Değerli arkadaşlarım, bu usule dönük eleştirilerimden sonra, yeterince büyümemiş çocuklara meslek seçimini yaptırmanın yanlış olduğunu ya da onlara ders seçtirmenin de yanlış olduğunu gerek kendi kişisel yaşantımdan gerek çocuklarımla eğitim yaşantısından biliyorum.

Şimdi, geçen Naci Hocam söyledi "İlkokul 4'e giden bir çocuğum var." dedi, aynı sınıfa gidiyorlarmış zannedersen. Benim çocuğum her hafta meslek değiştiriyor, çok akıllı da bir çocuk yani herkesin çocuğunun olduğu gibi, her hafta meslek değiştiriyor. Büyük oğlum da her sene ayrı bir spor dalına gitti.

Hocam, bir sene basketbola gideceğim dedi. En son lise 1'de yüzmede karar kıldı ve şimdi yüzücü, ciddi yüzücü oldu yani baskete gitti, futbola gitti yani çocukları erken yaşta belli seçimlere zorlayarak onların geleceklerini biz niye ipotek altına alalım? Diyelim ki bazı ilgili aileler bu seçimleri doğru yapabilirler ama bunu doğru yapamayacak ailelerimiz yok mu içimizde, çocuklarımızın adına doğru seçim yapamayacak ailelerimiz yok mu? Muhakkak var yani o yaştaki çocukları tercih yapmaya zorlayarak geleceklerini karartmaya hiçbir çoğunluğun, hiçbir sayısal çoğunluğun hakkının olmadığını düşünüyorum.

Arkadaşlar, ben eğitimci değilim dedim, hukukçuyum ama tabii uzun yıllar biz de öğrencilik yaptık. Az evvel yine Sayın Grup Başkan Vekilimiz, Adalet ve Kalkınma Partisinin Sayın Grup Başkan Vekili "Biz bu yasa teklifi için sekiz aydır çalışıyoruz, on beş yıldır da zaten 97'den beri bu konu bilim çevrelerinde tartışılıyor." dedi. Sekiz aydır nasıl çalıştıklarını anlattılar ama Alt Komisyonda en önemli maddelerden birini değiştirmişler. Ben, bunun da bilinçli bir seçim olduğunu

düşünüyorum yani o madde de zaten burada olacak gibi yapılacaktı ama işte ölümü gösterip sıtmaya razı etmek diye bir tabir var, öyle geldi diye düşünüyorum.

Şimdi, bir rövanş alma isteği var gibi görünüyor. Bugün Sayın Cumhurbaşkanı çok güzel söyledi. Bir rövanş alma isteği var gibi görünüyor. Yani yasanın şubat ayında, 28 Şubatın 15'inci yıl dönümünde Komisyona, Meclise getirilmesinin ne anlamı olabilir bir rövanş isteği olmasa? Eğitimi yönlendirmek isteyen Değerli Grup Başkan vekilleri Adalet ve Kalkınma Partisinin, Millî Eğitim Bakanı, Millî Eğitim Bakanlığının bürokratları bence bu konuyu gece evlerine gittiklerinde de çok ciddi kafalarında tartışmalı, çok ciddi tartmalı ve hırs, kin ve rövanş duygusuyla hareket etmeden bir orta yol bulmaya çalışmalılar çünkü bugün eğer bugün siz rövanş almaya kalkarsanız, yine Sayın Cumhurbaşkanın söylediği gibi, yarın da birileri karşı rövanş almaya çalışır ve binlerce yıllık tarihi olan bu halkın, bu ulusun çocukları bir adım ileri, iki adım geri giderek bugün bulunduğu noktadan bir adım ileriye gidemez. Yani bizim en önemli sorunumuz, ülkemizin en önemli sorunu 8 yıllık kesintisiz eğitimi 4+4+4 yapmak mıdır ya da daha özelleştireyim sorumu, millî eğitimin en önemli sorunu bu mudur? Bu yasa teklifinde belirtilen hususlardan hangisi 8 yıllık kesintisiz zorunlu eğitimin içerisinde çözülmez? Ben dün Sayın Bakana sordum bu konuyu, kendince kısaca izah etmeye çalıştı. Dedim ki sadece seçimlik derslerin sayısını artıracaksınız, tamam. Millî eğitimde bir müfredat değişikliğiyle bunu niye yapamıyoruz biz? Hiç tatmin edici, doyurucu bir açıklama yapmadı.

Sürem bitmek üzere, sürem bitmeden birkaç şeye daha değinmek istiyorum.

Değerli arkadaşlar, tabii, ben şuna inanıyorum: Bizim temel eğitimimizde verilen din bilgisi dersinin içeriği beğenilmiyor olabilir, verimliliği beğenilmiyor olabilir. Bunların çözümü çok farklı. İçerik değişikliği, verimlilik değişikliği, ders saatindeki sayı artışı, bunlar yapılabilir. Bu konuda duyarlılığı olan insanların duyarlılıkları giderilebilir. Bunlar problem değil, bunlar yapılmalı ama asla amaç şu olmamalı: Temel eğitimin öğrencilerimize vereceği çok önemli bilgilerden o öğrencileri yoksun bırakmamalıyız, bir. İkincisi, temel eğitimi imam hatip ortaokulları hâline getirmemeliyiz.

Yarın, yine Fikri Işık bize çok şey veriyor, ışık veriyor, öyle söyleyeyim, soy ismi ışık. Herhâlde demiş ki “Alevi nüfusun yoğun olduğu yerlerde, örneğin Hacıbektaş ilçesinde Alevi öğretisi anlatacağız.” Yahu, bir kere bu Tevhidi Tedrisat Kanunu'na aykırı. Sonra kime verdireceksin sen bu Alevi dersini, kime verdireceksin? Diyelim, Hacı Bektaş'ta çok öğrenci var da Ankara'da da bir okulda 2 tane Alevi öğrenci aynı dersi almak istiyor, buna da mı Alevi öğretmen bulacaksınız? Yani, bunlar, ülkemizin gerçekten tutkalı olan Tevhidi Tedrisat Kanunu'na ve laiklik ilkemize çok aykırı gelişmelerin yaşanma ihtimalini önümüze bir tehlike olarak sunuyor.

Değerli arkadaşlarım, sözlerime son verirken yine Naci Bostancı Hocanın bir sözüyle son vermek istiyorum, çünkü konuşmasında çok hoşuma gitti, demiş ki: “Gerçek tek bir noktada değildir gerçek oralarda bir yeredir.” Oralarda bir yerde olan gerçeği uzlaşma içerisinde arayalım diyorum.

Hepinize saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Köse.

Evet, değerli arkadaşlar, söz sırası Sayın Engin Altay’ da.

Buyurun Sayın Altay.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Sayın Ünal, gitti mi bilmiyorum ama, burada biraz önce konuşurken...

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Grup Başkan Vekilimiz var.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Yani, ben Sayın Ünal’ ın sarf ettiği sözlerle ilgili söyledim.

“Devlet dayatma yapmaz.” dedi, doğrudur, devlet dayatma yapmaz, ama Parlamento çoğunluğuna sahip partiler o çoğunluğuna güvenerek dayatmayı hiç yapmaz. Biraz önce, yani tatlı tatlı konuşan Sayın Grup Başkan Vekilinin basın karşısında bugün ne konuştuklarını biz biliyoruz. Basına ayrı niyet ve zihniyet, komisyona ayrı niyet ve zihniyet siyasette hoş bir şey değildir.

Sayın Başkan, sayın milletvekilleri; yönetim istikrarı olmazsa, yönetimde istikrar olmazsa kaos çıkar. Buradaki yönetimden kastım toplantının yönetimidir, komisyonun yönetimidir, onun da bilinmesini isterim. Aslında bu konuşmamın Sayın Avcı tarafından da dinlenmesini isterdim. Kaos, kargaşa yaratır. Kargaşa şiddete dönüşmeye hep açıktır. Salı günü uyarım bundandı, çünkü Başkanın önce sınırsız konuşma ile toplantıya, sürece başlayıp sonra apar topar beş dakikaya indirmesi Türkiye Büyük Millet Meclisi İç Tüzük’ünde de olmayan bir yetkiyi, kaynağından İç Tüzük’ten ve Anayasa’ dan almadığı bir yetkiyi kullanması -hepiniz hafızanızı tazeleyin- bu salonda şu orta yerde kargaşaya yol açtı. Bu kargaşa üzerine ben Sayın Başkana “Yönetim anlayışınız, tutumunuz yanlış, bu yanlış neticesinde istenmeyen hadiseler dahi olabilir.” anlamında “Burada bir kan akarsa sen sorumlu olursun.” dedim. Sözümün de arkasındayım. Ben ne söylediğimi bilen adamım. Ben kan çıksın istemem. Ama bugün AKP’ nin Grup Başkan Vekili bütün kameraları karşısına almış, işte -bir de benim eski görevlerimi de anımsamış sağ olsun- CHP eski Genel Başkan Yardımcısı “kan akacak” dedi “kan kustu” demiş. Bu samimi yetsizliktir. AKP’ nin ben on yıldır samimi bir tarzını ve tutumunu zaten hiç görmedim, önce bunu belirtmek istiyorum. Bakan hâlâ burada yok. Bu kadar önemli bir konuda Sayın Bakanın Rixos Otelinde 2 bin kişilik salonda 100 kişiyle eğitime yönelme toplantısı yapması abesle işigaldir, komisyona saygısızlıktır, Türkiye Büyük Millet Meclisine hakarettir.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Her gün yeni bir bahane buluyorlar.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Bir dakika...

Keyfî yönetim her zaman şiddeti doğurur. Bu konuydu, buydu benim derdim, bunu söylemek istedim. Bunda ne var? Allah esirgesin ve nitekim maalesef -keşke haklı çıkmasaydım, bugün yaşananları hep beraber izledik- bir milletvekili danışmanının milletvekilimizi tartakladığına tanık olduk. Yani, bu, kan akmak değil midir? İnsanın burnundan, bir yerinden kan gelmesi önemli değil.

Bir insan tartaklanıyorsa, bu benim dediğim odur işte. Ama sözlerimin gerek basın mensupları tarafından gerek burada İktidar Partisinin Grup Başkan Vekili tarafından bu şekilde bugün kameraları karşısına alarak bu şekilde çarpıtılmasını da kınıyorum.

Sayın Başkan, sayın milletvekilleri; şimdi, dünkü konuşmamda da, sabah konuşmamda da söyledim: Birbirimizi kandırmanın bir alemi yok. Bu tasarı -arkadaşlar müteaddit defalar söylediler- pedagojik bir gerekçeye dayanmayan bir sendrom sonucu Parlamento'ya gelmiş bir tasarıdır, bana göre artık sendrom da kalmadı, bir saplantı oldu, bir fobidir sizde bu 28 Şubat. Benim de lanetlediğim bir şeydir 28 Şubat kararları, onu da söyleyeyim. Ama dün de söyledim, 1995-96 yılındaki 15'inci Millî Eğitim Şûra'sından size metin okudum. Ne hazindir ki, dün 15'inci Millî Eğitim Şûra'sından okuduğum metin bugün bir gazete tarafından "28 Şubat Millî Güvenlik Kurulu kararlarını okudu" diye bile yazılabiliyor, böyle de bir medyayla karşı karşıyayız. Şimdi, iddiayla söylüyorum: Sayın Başbakanın ve kimi AKP yöneticilerinin bu sendromdan, bu saplantıdan, bu fobiden kurtulmaları lazım.

Bize gelen bilgilere göre "Pazartesi bu çıksın." talimatı vermiş Başbakan, doğrudur değildir bilmem. Bu acele niye? Bu öfke niye? Bu hırs niye? Ayrıca, Sayın Başbakana şunu sormak isterim: Sayın Başbakandan bir söz: "Sekiz yıllık eğitimin ülkeye verdiği hasarı düzelteceğiz." Siz dokuz senedir neredeydiniz? Hakikaten sekiz yıllık eğitim bu ülkeye bir hasar vermişse, dokuz yıldır bu ülkenin başında, hükümetin başında Recep Tayyip Erdoğan'ın dışında başka biri mi vardı? Ve dokuz yıldır siz bunu görmediniz de 28 Şubatın 15'inci seneyi devriyesinde mi bu aklınıza geldi? Ayıptır; Parlamento'ya da ayıptır, Komisyona da ayıptır, Türkiye Cumhuriyeti'ne de ayıptır.

Şimdi, Tevhidi Tedrisat, Sayın Milletvekilim söyledi, aykırı. Sayın milletvekilim, Sayın Başbakanın... Google'a girin "Recep Tayyip Erdoğan" yazın, ara vermeden önüne "Tevhidi Tedrisat" yazın, google'a girip "Recep Tayyip Erdoğan" yazın, ara vermeden önüne "Harf İnkılabı" yazın, orada göreceksiniz ki Recep Tayyip Erdoğan'ın Tevhidi Tedrisattan ve Harf İnkılabından ne kadar rahatsız olduğuyla ilgili kendi ağzından dökülen cümleler tıklar tıklar önünüze gelecektir. Yani bunu yadırgamaya gerek yok. Ben size söyleyeyim bundan sonra olacakları: Önümüzdeki günlerde, aylarda, belki yıllarda Tevhidi Tedrisatla ilgili de böyle ucube bir kanun teklifi Parlamentonun önüne gelecektir ve belki de Harf İnkılabıyla ilgili bile bir tasarı bu önümüze, bu Parlamentonun önüne gelebilir.

Şimdi, bu bir manzara, bu bir tespit...

MEHMET CEMAL ÖZTAYLAN (Balıkesir) – O kadar da değil.

ENGİN ALTAY (Sinop) – O kadar da değil, işte böyle kademe kademe oluyor zaten, kademe kademedir bu işler; ustalık dönemi, geriye git, kalfalık, daha geri gel çıraklık. Ben size samimice söyleyeyim, şunu da söyleyeyim, tümünüzü kastetmiyorum: Kimi AKP yönetici ve üyelerinin

cumhuriyetle sorunu vardır, cumhuriyetin icaplarına uymakla ilgili sorunları vardır. Bu konuda bana örnek sormayın, girin İnternete Anıtkabir'le ilgili, 10 Kasım'la ilgili söylenen sözler, daha neler söyleyeyim?

O zaman da demiştim, 22'nci Dönemde AKP'nin elinde törpü vardı, çıraklık döneminde. Kalfalık döneminde, 23'üncü Dönemde törpüyü bıraktınız bıçak aldınız ve şimdi ustalık döneminizde bıçağı bıraktınız satır aldınız elinize ve cumhuriyetin bütün kazanımlarını, bütün değerlerini mümkünse sapır sapır doğramak istiyorsunuz kardeşim, bana göre sizin niyetiniz budur. Böyle bir tasarının, böyle altmış aylık çocuğu ilkokul 1'inci sınıfa alarak, sonra, dört yıl sonra bir kesinti koyarak "seçmeli ders seti" adı altında kime yutturuyorsunuz bunları ya? Niyet belli, bu niyetin akıbeti de bellidir. Bu bakımdan, gine de söylüyorum, bu cumhuriyet olmasaydı, siz, biz, hiçbirimiz bugün belki burada olmazdı, bunun kıymetini de bilmek lazım. Ben demiyorum ki, eğitim sisteminin tadilata, reforma ihtiyacı yok, şüphesiz vardır. Yapılması gereken şeyler şüphesiz yapılmadır ama sayın milletvekilleri, 2000 yılında güneş tutuldu, NASA dedi ki: "Bu, kuzey yarım küre şu enlem, paralellerde çok net görülecek ama şu şu noktalardan en net ve en doğru görülecektir." Nitekim, kimi varlıklı insanlar özel uçak turları, kimi insanlar safari arabalarla, örneğin, o zaman ben hatırlıyorum, İnebolu'ya gittiler güneş tutulmasını en doğru görmek için; Sinop'tan da görüldü güneş tutulması, vaka Ankara'dan da görüldü ama en doğru İnebolu'dan görüldü, bilim bunu ispatlamıştı.

MEHMET CEMAL ÖZTAYLAN (Balıkesir) – Bende Çatalzeytin'den seyrettim.

ENGİN ALTAY (Sinop) – E yani, yakın yer.

Şimdi, bunu niye söylüyorum? Hadiseler, olaylar baktığınız yere göre değişir. Şimdi, bu konuya ve başka konulara, her türlü Parlamentoda üretilen kanunlarla ilgili AKP Genel Merkezinden bakarsınız başkadır, MHP Genel Merkezinden bakarsınız başkadır, CHP Genel Merkezinden bakarsınız başkadır, BDP'den bakarsanız daha başkadır. Bu realitedir ama doğru olan yer neresidir? Türkiye Büyük Millet Meclisinden bakmaktır. Türkiye Büyük Millet Meclisinde milletin size, bize verdiği yetki çerçevesinde devletin ve milletin bekasını esas alarak bakmaktır. Burada sizin sorunuz var. Burada sorumlusunuz. Meclise ne gerek var? Seçimi yapalım, en çok oy alan partinin genel merkezi devletin merkezi olsun. Meclise gerek yok, bu Meclisi kapatalım.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Aman hatırlatma! Aman hatırlatma! Aman hatırlatma!

ENGİN ALTAY (Sinop) – AKP Genel Merkezi devletin merkezi olsun.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Aman!

ENGİN ALTAY (Sinop) – Yani, mesele bu...

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Aman, severler ha!

İSMET UÇMA (İstanbul) – O, sizin partinizde vardı!

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – O, sizin de partinizdi.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Türk Silahlı Kuvvetlerinin rejime müdahalesi ömrüm boyunca karşı çıktığım iştir. Ama şu zannediliyorsa: Efendim, Türk Silahlı Kuvvetleri istenilen, noktaya, olması gereken noktaya çekildi şu veya bu şekilde, çok kırıcı, çok incitici, şöyle, böyle... Artık demokrasiye zarar gelmez. Bu, çok yanlış bir mantıktır. Demokrasiyi sadece militarizm tahrip etmez, demokrasiyi militarizmden daha çok sivil diktatörya tahrip eder. Bunun dünyada örneği çoktur. Şimdi, manzara bu, Türkiye'nin gidişi bu, bu gidişi ben doğru bulmuyorum ve bu gidişten bir şekilde vazgeçilmesi lazım. Hepimizin siyasette iddiaları, hırsları olabilir, Sayın Başbakanı anlamıyorum, hakikaten anlamıyorum, ilk ameliyatında, ilk ameliyat...

Uyarmana gerek yok Sayın Vekilim, dürtme Başkanı oradan, Başkan saati görüyor orada, rahatsız mı oldun konuşmaktan? Sayın Başkanın...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Bu tavrınız niye böyle?

ENGİN ALTAY (Sinop) – Niye ama sen dürtüyorsun Başkan ya?

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Şu tavrı at üstünden.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Ya, bırak!

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Ayıp, çok ayıp!

ENGİN ALTAY (Sinop) – Ayıp sana, o Başkan dürtmendir ayıp!

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Yani şu kulaklarınızı...

BAŞKAN – Sayın Altay...

ENGİN ALTAY (Sinop) – Bitiriyorum Başkanım, Sayın Başbakanla ilgili bir şey söyleyip bitiriyorum, güzel bir şey söyleyeceğim.

BAŞKAN – Lütfen tamamlayın.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Tabii...

Sayın Başbakanın ilk ameliyatında belki ilk telgraf çeken 5'inci kişiyimdir ben, samimiyetle, iyi niyetle. Allah uzun uzun ömür versin, hepimize versin, hepimize versin yani bunda bir tereddüt yok. Ama vaka, yani şimdi bu sağlık sorunlarından sonra, ne oldu bilmiyorum, Sayın Başbakanı daha agresif, daha hırçın görüyorum. Sendromlarının saplantıya dönüştüğünü görüyorum. Bunu doğru bulmuyorum. Sayın Vural'ın, diğer bütün grup başkan vekillerinin bugünkü bu yapıcı...

BAŞKAN – Sayın Altay, tamamlayın.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Bitiriyorum, Başkanım bitiriyorum.

Bugünkü bütün bu grup başkan vekillerinin yapıcı konuşmasından sonra bu Parlatonun şunu yapması lazım. Daha doğrusu -Sayın Ahmet Aydın burada- arayıp parti yöneticilerini "Efendim, bir mutabakat var, bir daha deneyelim, bir şansımızı zorlayalım, bir mutabakat yaratılabilir, bir uzlaş sağlanabilir." anlayışı içinde AKP Genel Merkezini bence uyarmalı ve bir mutabakat sağlanmalı. Altını çizerek söylüyorum, bu kanunun, yani bu tasarının, bu teklifin ne Türk millî eğitim sistemine ne

Türk milletine ne Türkiye Cumhuriyeti'ne zerre kadar hayrı yoktur. Bunu on üç yıl öğretmenlik yapmış, üç yıl da eğitim yöneticiliği yapmış bir arkadaşınız olarak söylüyorum ve sizden rica ediyorum: Türkiye'nin genç beyinleriyle gelecek nesillerle, lütfen, onların geleceğiyle bu şekilde uğraşmayın.

Dindar nesil, sizden çok istemeyen...

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Başkanım bitiriyorum, lütfen.

Dindar nesil, ben de istiyorum kardeşim.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Kim istemez?

ENGİN ALTAY (Sinop) – Ben de istiyorum ama ben dinci, böyle bazı ülkelerde olduğu gibi betonlara insanları gömüp işkenceler yapıp, sonra üstüne beton döken dinci bir anlayışı da tasvip etmiyorum.

BAŞKAN – Hiçbirimiz herhâlde, hiçbirimiz.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Lütfen, bu çerçevede teklifinizi geri çekin ve Divanı da uyarıyorum: İç Tüzük'ün ihlaline, burada, ben ve Cumhuriyet Halk Partisi müsaade etmeyeceğiz. Bu İç Tüzük'e göre bu komisyon çalışacak.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Altay.

Evet, söz sırası Sayın Hurşit Güneş'te.

Sayın Güneş, buyurun efendim.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; önceki gün de konuştuğum gibi belki de bu Parlamento döneminin en önemli yasa tekliflerinden birini konuşuyoruz. Hepinizin de çok iyi bildiği gibi teklif ve tasarı arasında bir fark var, bu bir teklif. Ben bu teklifin sahiplerinin beş imzası olduğunu, nihayetinde şeklen beş imza sahibinin bu yasanın içeriğini ve gerekçesini savunması gerektiğini ve bütün toplantılara katılması gerektiğini söylemişim. Nihayet bugün imza sahiplerinin bu toplantıya gelmelerinden dolayı duyduğum memnuniyeti ifade edeyim. Henüz savunmuş değiller, henüz gerekçeyi açıklamış değiller ama gelmelerinden duyduğum memnuniyeti ifade edeyim.

İkincisi de şudur...

Kusura bakmayın, gergin ortam nedeniyle, ne yazık ki sakim mizacıma rağmen, dün de ben sesi mi kaybettim.

Şimdi, Sayın Bakan, benim meslektaşım, daha da ötesi aynı fakültede görev yaptık, kendisini tanıyorum tabiatıyla. Sayın Halaçoğlu'yla da aynı üniversitede görev yaptık ama o benimle aynı fakültede değildi. Ömer Bey benimle aynı fakültedeydi, onun için iyi tanıyorum. Nitekim ilk

katıldığım toplantıda hemen bana da bir eleştirimde hemen gerginlik gösterip yanıt verdi. Orada sorduğum konu şuydu: Ya, teknik konu, teknik düzeyde tartışalım demek istiyordum ve gerekçeyi açıklayın demek istiyordum, hassasiyet gösterdi. Oradan da anladım ki, orada bir özel duyarlılığı var. Yani kanunun gerekçesiyle anlaşmadığı, tasarının, teklifin gerekçesiyle anlaşamadığı, uzlaşamadığı kendi içinde, kendi vicdanında çözemediği bazı konular var. Fakat beklediğim şuydu, şimdi, Müsteşar Bey burada duruyor, yetkiyi almış, imzalı mektup size verilmiş, yazı verilmiş, burada herkes mi ideolojik konuşur? Saatlerdir, günlerdir konuşuluyor, ciddi eleştirilerde bulunuluyor, yahu, bu eleştirilere yanıt verilmez mi? Dün özel olarak, sadece ve sadece Bakanın bizi soyutlukla suçlaması üzerine dokuz maddelik somut eleştirilerimi sundum, hem de maddede sundum. Şimdi, ne beklersiniz? Biraz önce AKP'nin Grup Başkan Vekili Sayın Ünal söyledi, dedi ki: "Tartışalım, uzlaşalım." E, söylüyoruz, yanıtı yok. Yani dokuz madde, sıralıyorsunuz, birçok insan geliyor burada çeşitli şeyler söylüyor... Mesela iki tane önemli teknik konudan bahsettim -ayıptır söylemesi, ben de profesörüm yani bilimle uğraşmış, emekli olmuş bir insanım- dedim ki: "Bilimin mekânı ve bilimin hiyerarşisiyle ilgili senkronizasyon sorunu olacak." E, anlıyorlarsa cevap versinler, anlamıyorlarsa bu yasayı yasalastırmasınlar. Yani, burada insanlar, milletvekili olmuş, halkın seçtiği, milletin seçtiği insanlar burada ciddi eleştirilerde bulunuyorlar. Yani "Vakit doldursunlar, konuşsunlar, konuşsunlar da bu tasarı geçsin" mi olacak? Ne ayıp şeydir? Bu, Parlamento'ya hakarettir.

Bakınız, samimiyetle geçen gün söyledim, ben ev ödevimi yapmadan bu komisyona gelmek istemedim. Ben hiçbir komisyonun üyesi değilim, Parlamento'da hiçbir komisyonun üyesi değilim, çok gerekmedikçe de katılmam. İlk defa ciddi olarak sonuna kadar katıldığım tek komisyondur bu. Ev ödevimi yapmadan ve bu konunun temel uzmanlarına danışmadan gelmediğimi söyledim ve isimler verdim ve Bakanlığın yakın olduğu, uzun zamandır çalıştığı uzmanlara danıştığımı ismen söyledim. Şimdi onunla da yetinmedim, dedim ki: "Yahu, şu basını, medyayı bir inceleyeyim, iktidara yakın basında bu işe nasıl yaklaşıyor, nasıl karşılanıyor bir de onu görelim." İlginç bir şey, okuyor musunuz bilmiyorum ama iktidara yakın köşe yazarlarının büyük bir çoğunluğu bu yasa tasarısını, ne yazık ki bu teklifi desteklemiyor, çok ciddi endişeleri ifade ediyorlar.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Kim mesela? Bir tanesi...

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Getirdim beyefendi, okurum. Tek tek söyleyeyim size istiyorsanız. Mesela, Millî Gazeteden var önümde, Hürriyetten bu adam çok destekçi sayılmaz ama, Sabah Gazetesinden var.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Taha Akyol...

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Taha Akyol, yani ilk yazılarında daha da eleştirelidi, şimdi birtakım önerilerle nasıl bu işi düzeltebiliriz...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Düzeltiyor...

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Düzeltelimiz, bir tanesinde söylüyor, bir tanesinde söylüyor. Taha Bey benim yakın dostumdur, yakın görüştüğüm bir isim.

BAŞKAN – Müdahil olmayalım değerli arkadaşlar, lütfen Hatip konuşmasına devam etsin.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Şimdi, basında bu konu ciddi olarak eleştiriliyor. Eleştiriler de somut noktalara dayanıyor, bunları göz ardı edemezsiniz. Demek ki burada düzeltme gereği duyuluyor. Nitekim bu düzeltme gereği ortaya çıktı ve alt komisyona gitti, düzeldi geldi. Yanlış mı oldu? Şimdi söylediğimiz şu: Ya, madem düzeltme gereği var, yeniden uzlaşmanın zeminini kuralım diyoruz. Bakınız, uzlaşma şudur: Ben, bunu genellikle arkadaşlarım arasında münakaşa çıktığında da söylüyorum, Türkler biraz meraklıdır “dediğim dedik olsun” diye, zaten bunun atasözü de var “Dediğim dedik” diye. Uzlaşma şudur: Benim dediğimi karşı taraf kabul ederse onun ismi uzlaşma değildir, karşı tarafın kabul etmesidir. Başbakanımız genellikle uzlaşmayı şöyle anlıyor: “Bir şey söyledik, kabul etmediler onun için uzlaşma olmadı.” diyor. Yahu, öyle uzlaşma olmaz ki iki taraf da istediğini söyler, bir ara noktada uzlaşılar, uzlaşır odur. Şimdi, Cumhuriyet Halk Partisi bir ara noktada uzlaşmak için hakikaten iyi niyetle el uzatıyor. Biraz önce Grup Başkan Vekilimiz ifade etti, ama ondan önce Sayın Genel Başkanımız salı günü Grup konuşmasında aynen şunları söyledi, tekrar ediyorum lütfen dikkatle dinleyin: Anne, baba, çocuklarının din eğitimi almalarını istiyorlarsa, o din eğitiminin en mükemmel şekilde verilmesi lazım. Niye bundan korkuyorsunuz? Tartışalım, varsa böyle bir ihtiyaç o ihtiyacı da tartışalım. Niye korkuyoruz arkadaşlar? Gizli kapaklı iş yapmak AKP'nin işidir ama bu işte gizli kapaklı iş yapmak çocuklarımıza ihanettir, yanlıştır. Oturacağız bir masanın etrafında, uzmanları çağıracağız, uygar insanlar gibi onları dinleyeceğiz. Daha önce söyledim, uzmanlık farklı bir alandır, siyaset farklı bir alandır. Siyasetin temel işlevi uzmanlara saygı duymak ve onları dinlemektir. Eğer ki, kaygımız çocuklarımızın, gelecek nesillerimizin ahlaksız, dinsiz yetişmesi ise elbette bunu bertaraf etmemiz gerekiyor. Biz elbette bizden sonra gelecek kuşakların, çocuklarımızın ahlaklı, iffetli, dinî bütün insanlar olarak yetişmesini isteriz, inançlı kuşaklar yetişmesini isteriz, kim istemez? Herkes kendi inancına göre, kendi inancının çoluk çocuğuna verilmesini ister, bu, onun en doğal hakkıdır. O, onun en doğal kimliğidir, şerefidir. Bunun verilmesini elbette sağlamalıyız. Bunun hangi yaşta, hangi biçimde, hangi içerikte verilmesi gerektiğini elbette tartışalım ve oturtalım, niye oturtamayım? Kimimize anneannesini öğretti, kimisine babaannesini öğretti, kimisine de mahalledeki Kur'an kursu öğretti. Kimisi imam hatip lisesine gitti, öğrendi. Elbette, bunun öğrenilmesi bir ihtiyaç, eğer aile istiyorsa bir ihtiyaç, karşılanacak elbette.

Bakın, bir şey söyleyeceğim. Dün Genel Başkanımız bir basın toplantısı yaptı, anket yaptırmış Genel Merkez “Bu yasayı, bu tasarının bu teklifin içeriğini toplumun yüzde kaçını biliyor?” diye. Toplum istemiyor mu? İstiyor. Toplum istemedi olur mu? Olmaz. Ne kadarını biliyor? Yüzde 10'u bilmiyor Meclisten ne geçtiğini? Şimdi, böyle şey olur mu? Biz milletin temsilcileriyiz ama

milletimizin istemediği bir teklifi burada tartışıyoruz, kamuoyunun bilgisi yok, olmaz, demek ki aceleye getiriyoruz.

Bir başka noktayı daha ifade edeyim, değerli İktidar Mensubu milletvekilleri: Aldığınız oy yüzde 50. 28 Şubat 1997’de Refah Partisinin aldığı oy yüzde 21,4’tür. O bile değildir. Şimdi, farkına varmalısınız ki size bir bilim adamı, bir sosyal bilimci olarak söylüyorum, artık seçmen tabanınız o zamanki Refah Partisinin seçmen tabanı değildir, çok daha büyüktür, çok daha geniştir. O zamanki dar zihniyetle, o zamanki dar seçmenle hareket edildiği gibi bugün hareket etmeye kalkarsanız 21,8’e inersiniz. Onun için, bugün temsil ettiğiniz seçmen tabanının o günkü seçmen tabanı olduğunu sanmayın, sizi uyarıyorum, o zaman çok büyük bir gaflet içine düşmüş olursunuz. Bu yasa, eğer ki 28 Şubat 1997’ nin rövanşı gibi sunulursa, yanlış olur. Biraz önce Sayın Altay söyledi, Sinop Milletvekili, her türlü askerî müdahaleye, sadece darbe değil, her türlüşüne karşıyız, hiçbirini doğru bulmam. Ben sol gelenekten gelen bir insanım, her türlü askerî darbeyi, müdahaleyi yanlış bulurum. Asker siyasetten uzak durmalı, durduğu zaman da mutlu olurum, toplum da mutlu olur, millet de mutlu olur, bu doğru, bu doğru, bu doğru. Eğer ki şöyle bir şey yapılırsa bu Mecliste, ayağa kalkar katılırdım: Askerî müdahaleleri telin ve kınama bir duruşu olsaydı, yapardım, geçenlerde Mecliste Genel Kurulda ilk konuşmamı askerî darbelere karşı yaptım. Neden? Çünkü yanlıştır, Türkiye demokrasisine getirilmiş katliamdır. Doğrudur, bu konuda haklısınız ama 28 Şubatın içinde sekiz yıllık kesintisiz eğitim geldi diye ikisini birbirine karıştırmak yanlıştır. Nitekim birçok arkadaşım konuşmasında söyledi, ne dedi? “Sekiz yıllık kesintisiz eğitim daha önceki millî eğitim şûralarında tartışılmış bir şeydir.” dedi.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Karar alınmış bir şey.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – “Karar alınmış bir şey.” dedi. Ama kısmet, Allah kahretmesin, geldi asker “Bunu istiyorum.” dedi. E, şimdi, asker istedi diye ne yapalım? Bunu kaldıralım mı? Yanlışlık yapmış oluruz. Şimdi, yani, asker her istediği şey yanlıştır dersek o zaman da başka bir yanlış yapmış oluruz. O nedenle, sekiz yıllık kesintisiz eğitim yerine, evet şu söylenebilir: 28 Şubat...

BAŞKAN – Sayın Güneş, tamamlayın.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Müsaade edin, bitireyim.

...yanlıştır denebilir. Yurttaşlarımızın, milletimizin dini ihtiyaçları vardır, bunlar karşılanmalıdır eğitsel olarak denebilir. Bu da karşılanmalıdır, tartışılabilir, bu konuda uzlaşmaya hazırız. Ama bütün bunları karman çorman edip bir gerginlik yaratmanın da hiçbir alemi yoktur diye düşünüyorum.

Nihayet şunu söyleyeceğim: Bakınız -biraz önce bir başka arkadaşım söyledi ve çok doğru söyledi- ben iktisatçiyim, herhangi bir iktisadi konuda niye benimle uzlaşmıyorsunuz demem. Bu Hükûmetin iktisat politikalarıyla Cumhuriyet Halk Partisinin iktisat politikaları aynı olmayabilir.

Gerçi sizin ekonomiden sorumlu Bakanınız ilk göreve geldiğinden beri beni sıklıkla bir uzman olarak toplantılarına çağırıştır, o ayrı. Ama ayrışabiliriz, karşı çıkabiliriz, hiçbir biçimde uzlaşmamız gerekmez. Bayındırlık politikası, hiçbir biçimde uzlaşma gerekmez.

BAŞKAN – Sayın Güneş, tamamlayın lütfen.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Ama İç Tüzük konusunda, Anayasa konusunda, dış politika konusunda ve nihayet eğitim konusunda bir ulusal uzlaşmayı mutlaka yakalamalıyız. Yakalamazsak, sadece siz hata yapmış olmazsınız, sizi oraya getirmemekle biz de hata yapmış oluruz. O nedenle, biz kendi hatamızı mutlaka örtmeye ve bundan arınmaya çalışıyoruz.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Güneş.

Evet, değerli arkadaşlar, söz sırası Sayın Mevlüt Durdu'da. Sayın Durdu burada mı acaba?

Yok.

Sayın Orhan Düzgün buradalar mı acaba?

Buyurun Sayın Düzgün.

ORHAN DÜZGÜN (Tokat) – Teşekkür ediyorum Sayın Başkanım.

Sayın Bakanlık Müsteşarım, komisyonun çok değerli üyeleri, sevgili milletvekili arkadaşlarım; hepinizi selamlayarak başlamak istiyorum.

Evet, değerli arkadaşlarım, ben, bir eğitimci değilim, bir tıp doktoruyum ve hayata genel bakış açım her işi kendi uzmanının yapması yönündedir. Bu komisyona gelirken de, açıklıkla söyleyeyim ki, bir görüş belirtmek, eğitim olayına bir katkı sağlamak amacıyla gelmedim. Çünkü buradaki birçok insanın benden bu konuda çok daha muktedir olduğunu biliyorum. Açıkçası geliş sebebim hem “yeni nesli nasıl şekillendirecek benim de içinde bulunduğum Parlamento” diye merak ettiğim için geldim hem de “belki kendi aldığım tıp eğitimiyle insanı boyutta belki birkaç cümle söyleyip bir iki cümleyle katkıda bulunabilir miyim” düşüncesiyle geldim, geliş amacım buydu. Ancak, maalesef, önceki akşam Sayın Bakanla Sayın Komisyon Üyesi arasındaki tartışma konusunu görünce gerçekten çok büyük bir hayal kırıklığı yaşadım, bütün samimiyetimle söylüyorum. Türkiye Cumhuriyeti'nin Millî Eğitim Bakanı bu yasayı hazırlayan komisyon üyesiyle aynı görüşte değilse, bir görüş birliği oluşturamamışsa, bence durum son derece vahimdir. Açıkça söyleyeyim ki bütün ümitlerimi o an itibarıyla kaybettim. Ancak, gene de, ben şuna çok inanıyorum, açık sözlülükle ve iyi niyetle söylüyorum: Bugün İktidar Partisinin içerisinde de, Cumhuriyet Halk Partisinin içerisinde de, Milliyetçi Hareket Partisinin içerisinde de akliselim insanlar olduğundan eminim. Burada bir millî konudan bahsediyoruz, millî eğitimden bahsediyoruz. Elbette ki uyuşmadığımız noktalar olacaktır, elbette ki farklı düşüncelerimiz olacaktır. Sonuçta hepimizin geldiği yerler farklı, her birimiz Anadolu'nun başka bir yerinden, kimimiz benim gibi bir köy ilkokulundan başlayıp yola çıkarak

kimimiz de Türkiye'nin en iyi kolejlerinden yola çıkarak buraya gelmiş insanlarız. Bu nedenle, ben belki katkım olur diye kısaca kendi hikâyemden ve çocuklarımla ilgili endişelerimden bahsedeceğim. Umarım ki sizler de iyi niyetle dinleyip değerlendirirsiniz. Katılabilirsiniz, katılmayabilirsiniz, buna saygı duyacağımdan emin olabilirsiniz.

Evet, değerli arkadaşlarım, biliyorsunuz Türkiye'nin ilk ciddi eğitim hamlesi köy enstitüleriyle geçer. Nedir köy enstitülerinin hayata bakışı? Köylerdeki fakir ailelerin çocukları belli bölgelerde toplanıp devletin o günkü gücünün yettiği kadar ama az ama çok, işte karınları doyurulup, üstleri başları az çok giydirilip birtakım eğitimler vermeye çalışılmıştır. Ve sonuçta bu çocuklar gene geldikleri coğrafyaya, geldikleri köylere geri gönderilerek Anadolu insanını eğitmeye çalışmışlardır. Arkadaşlarım, köy enstitüleriyle ilgili Tonguç Yaşar'ın anılarını yazdığı bir kitabı var. Siyasi görüşünüz ne olursa olsun hepinizin okumasında fayda olduğunu düşündüğüm bir eserdir. Uygun bir zamanınız olursa da okumanızı tavsiye ederim. Bu okullarda yetişen çocuklar... Bir kere şunu doğru tespit etmek lazım arkadaşlar: Türkiye'nin 1950'li, 60'lı, 70'li hatta 80'li yıllarına kadar ekonomik hayatında, siyasi hayatında, sanat hayatında hep bu okullardan yetişen çocukların isimleri vardır. Bunu gerek sağ siyasette gerekse sol siyasette çok net olarak görebilirsiniz ve bu ülkede gerçekten şöyle bir kuşak vardır. Benim öğretmenim köy enstitüsü mezunuydu. Dediğim gibi bunların arasında sağ siyasette de çok nitelikli insanlar vardır, sol siyasette de çok nitelikli insanlar vardır. Sanatın ve sporun zaten siyasetle ilgili olmadığına inanıyorum. Bu camiada da mutlaka çok değerli insanların yetiştiğini sizler de en az benim kadar biliyorsunuzdur diye düşünüyorum.

Evet, değerli arkadaşlarım, köy enstitüleri, maalesef, bana göre birtakım siyasi hatalarla ki bunda da kimseyi itham ederek söylemiyorum, belki de karşılıklı siyasi hatalarla demek daha doğru diye düşünüyorum, maalesef lağvedildi. Bunların arkasından değerli arkadaşlarım, işte, 60'lı yıllardan sonra yatılı okullar kuruldu. Ben de bu yatılı okullarda okumuş bir arkadaşınızım ve eminim ki aranızda da benim gibi bu okullarda okuyarak gelen birçok arkadaşım vardır çünkü daha sonra biliyorum bu okulların imam hatip ile ilgili bölümleri de açıldı. Burada okuyan arkadaşlarımız da oldu, Türkiye'nin eğitimine, sanatına, sporuna, siyasetine çok ciddi katkı sağlayan insanlar yetiştiler buralardan. Şimdi, söylediğim gibi arkadaşlar ben on bir yaşında yatılı okula başlamıştım ve emin olun belki de biraz beceriksizliktendi, ayakkabımı da zor bağlıyordum açıkça söyleyeyim. Bu şekilde gittik ve okumaya başladık. Evet, koşulları çok iyi değildi, soğuk oluyordu, yemekleri iyi çıkmıyordu. Şöyle söyleyeyim size, bir ay boyunca mercimek çorbası yiyorduk sabahları. Aşçıya diyorduk ki: "Neden bir ay boyunca mercimek çorbası?" O da bizim Tokat ağzıyla diyordu ki: "Oğlum anca elim alışıyor." Sonra bir ay sonra da bu defa şehriye çorbası yemeye başlıyordunuz. Böyle bir hayattı. O günlerde çok iyi anımsarım ki gerçekten bu düzeni kuranlara, işte, bizi o okula götürenlere, orada okumaya zorlayanlara yüzlerce kez lanet okumuşumdur. Ancak, daha sonrasında gördüm ki eğer biz

oralarda okuyamamış olsaydık bugün buralarda olmazdık. Muhtemelen köyde ya üç beş dönüm tarlayı ekip biçmeye uğraşırdık ya da üç beş tane ineği gütmeye çalışırdık. Bu anlamda da şimdi anlıyorum ki o dönemde bu sistemi kuranlara biz çok şey borçluyuz. Arkadaşlarım, bu yasada okula başlama yaşının öne çekilmesinin yanlış olduğunu işte bu deneyimimden dolayı çok iyi biliyorum. Eğer siz dokuz yaşındaki çocuğu götürüp o okullara koyarsanız bu çocuklar kıyafetlerini giyemezler, karınlarını doyuramazlar, kendi hijyenlerini sağlayamazlar. Dolayısıyla biz bu yasayı bu şekilde çıkararak... Aslında samimi olalım bugün bizim birçoğumuzun çocuğu doğru dürüst okullara gidiyor ama biz o köylerde yaşayan otuz beş sene önceki bizim pozisyonumuzda olan insanların okumasını engellemiş oluruz. Buna siyasi bakmamak lazım arkadaşlar. Gerçekten ben sizlerin hepsinden rica ediyorum ki en azından bu yaş düzenlemesini düzeltin, bunun kimseye bir zararı olmaz, bu ülkeye bir katkısı olur.

Arkadaşlar, söylediğim gibi bu yaş meselesi bence çok önemli. Neden çok önemli? Söylediğim gibi ben bir tıp doktoruyum. Bir çocuğun sinirsel gelişimi yedi yaşına kadar devam eder arkadaşlar. Sinir kılıflarını bir elbise gibi giydirirsiniz, böyle izah edeyim doktor olmayan arkadaşlara. Yedi yaşına kadar çocukların bir kısmının o sinir kılıfları çıplaktır. Dolayısıyla da belli yetenekleri yoktur, özellikle ince yetenekleri. Yani nedir ince yetenek? İşte, yazı yazmaktır çocuk için. Bu yetenekleri gelişmemiştir. Eğer siz bu çocuğu bu hâliyle sıraya oturtursanız bu çocuk istemesine rağmen, ne kadar gayretli olursa olsun, önünde ne kadar iyi bir öğretmen olursa olsun bu melekeyi kullanamaz ve bu çocuk daha baştan oyunu kaybetmiş olarak başlar. Bir zaman sonra da, maalesef, biliyorsunuz bunu da kabul edelim, bizim ülkemizde hâlâ eminim ki sizler de istemiyorsunuzdur, 50 kişilik sınıflarda okuyor çocuklar. Bu çocuklar bu kargaşanın arasında kaybolurlar, bu çocukları kaybetmiş oluruz. O zaman hiç olmazsa fizyolojik olarak yani tıbbi olarak bu çocukların gelişimini tamamlamasını bekleyelim arkadaşlar. Bunun gerçekten ne size ne bize ne siyasete hiçbir zararı olmaz, tam tersi biz bu çocukları bu ülkenin geleceği için kazanmış oluruz. Bu anlamda bir kere daha düşünmenizi tavsiye ediyorum.

Yine arkadaşlarım, bu zorunlu eğitimin bölünmesinin benim bakış açımıla... Ben söylediğim gibi eğitimci değilim bir doktor olarak bakıyorum olaya şunu kabul edelim arkadaşlar: Ne kadar iyi niyetli olursak olalım geçim sıkıntısı zordur. Eğer ailenin geçim sıkıntısı varsa ne kadar aile çocuğunu okutmak isterse istesin, ne kadar iyi niyetli olursa olsun o çocuktan bir şekilde faydalanmak ister. Eğer köyde ise dediğim gibi onu tarlaya göndermek ister, koyunun yanına göndermek ister, başka bir şekilde yararlanmak ister. Siz eğer burada bir açık öğretim şekli getirirseniz bu çocuk bir zaman sonra anne baba da iyi niyetli olsa, siz de ne kadar iyi niyetli olursanız olun bu çocuğu kaybedersiniz arkadaşlar. Gene bunun bana göre en büyük sakıncalarından birisi erken yaştaki evlilikler olur arkadaşlar. Hanginiz istersiniz ya da hanginiz sebep olmak istersiniz ki bir ailenin özürülü bir çocuğu

olsun. Hâlbuki artık bütün tıp biliyor ki erken yaşta evlendirilen çocukların özürülü çocuk doğurma ihtimali çok daha yüksek arkadaşlar. Siz böyle bir şeye sebep olmak ister misiniz, buna vicdanınız elverir mi? Vermeyeceğini düşünüyorum. Ben hiçbir arkadaşımın burada kötü niyetli olduğunu düşünmüyorum açıkça söylemek istiyorum.

(Oturum Başkanlığına Sözcü Fikri Işık geçti)

BAŞKAN – Sayın Düzgün, sözlerinizi toparlarsanız seviniriz. On bir dakikayı geçti.

ORHAN DÜZGÜN (Tokat) – Teşekkür ediyorum Başkanım, hemen bağlıyorum.

Değerli arkadaşlarım, gene ben çok önemli gördüğüm için söylüyorum. 74 milyonluk bir ülkeyiz. Bakın, futbol takımlarımız dökülüyor, voleybol takımlarımız dökülüyor, basketbol takımlarımız dökülüyor. Bizim nüfusumuzun onda 1'ine sahip olan Sırbistan dünyada her spor alanında kafaya oynuyor arkadaşlar, demek ki bizim eğitim sistemimizde bir yanlışlık var. Bu kadar genç nüfusu olan bir ülke, bu kadar yeteneği olan bir ülke eğer sporda söz sahibi olamıyorsa dönüp bir eğitim sistemimize bakmamız lazım arkadaşlar. Bu çocukları nasıl spora yönlendirebiliriz? Bunu sadece sağlık anlamında değil, ekonomi anlamında da... Bugün dünyanın en büyük ekonomi pastasının sporda olduğunu bilmeyenimiz var mı arkadaşlar? O zaman niye bu sistemin içerisine bunu angaje etmiyoruz? Bunun nasıl yapıldığını öğrenmek, gidip görmek bizler için bu kadar zor olmamalı diye düşünüyorum.

Ben siz değerli arkadaşlarımın bunları ciddiye alacağı inancıyla hepinizi saygıyla selamlıyorum. Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Sayın Düzgün, çok teşekkür ederim.

Değerli arkadaşlarım, alt komisyon başkanı sıfatıyla da bir küçük açıklama yapayım, ondan sonra da bir öneri getiriyim. Şu anda alt komisyondan çıkan metinde yaş altı. “Beş yaşını doldurduğu eylül ayı” diyor fakat algıda şöyle bir problem var: Bazıları altı yaş altmış-yetmiş iki ay olarak tanımlıyor, bazıları da yetmiş üç-seksen dört olarak tanımlıyor. İnşallah bu komisyon sürecinde, olmazsa, bu noktada toplumdaki tereddütleri de gidermek açısından kanuna ay olarak da yazıp buradaki tereddütleri giderebiliriz. Bu da çok ciddi bir katkı olur diye düşünüyorum. Bu noktada hassasiyetiniz için de gerçekten teşekkür ediyorum ve bunu zannediyorum bu süreç içerisinde de birlikte yapabiliriz. Şu anda kanun metnimizde, alt komisyonun kabul ettiği metninde yaş altı ama hangi aylar arasında olduğunda dünyada bir farklılık var. Bazıları başlangıç olarak alıyor, bazıları son olarak alıyor ama biz kanun koyucular olarak bunu metinde koyabiliriz, koyarsak da zannediyorum bu konuda toplumda bir kafa karışıklığı kalmaz. Bunu da birlikte yapabiliriz yani bu komisyon Millî Eğitim Komisyonudur, bu komisyonda bunu birlikte de düzenleyebiliriz diye düşünüyorum. Çok teşekkür ediyorum.

Şimdi sırada Sayın Özgür Özel.

Buyurun Sayın Özel, süreniz on dakika.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) - Sayın Başkan, teşekkür ederim, Millî Eğitim Komisyonunu, öncelikle de komisyonun kadın üyelerinin 8 Mart dolayısıyla Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutlarım zira tüm basın emekçisi, özellikle kadın arkadaşların, günlerini kutlarım.

Aslında komisyonlar ihtisas alanları ve biz konunun son derece dışındayız, kendimizi burada bir misafir gibi hissediyoruz ama son birkaç dakikada yapılan konuşmalardan ve sizin verdiğiniz cevaptan da aslında belki hani her şerden bir hayır doğar, hakikaten yaşanan tartışmaların bizi olumlu bir yere doğru getirdiğini görüyorum. Sayın Orhan Düzgün'ü dinledim, o mesela çocukların -bir genel cerrahdır kendisi, çok başarılı bir genel cerrahdır- sinir gelişimleriyle ilgili kendi uzmanlık alanından ama hepimizin zihninde doğru bir yere oturan bir yaklaşımda bulundu. Daha sonra da yaşla ilgili bir şeyler anlattı ve sizin yaklaşımınız sonucunda da doğru bir noktaya doğru geldik. Demek ki bizim burada kamuoyunda engelleme olarak da algılanan ve hep birlikte gelip bu komisyonda müdahale etme gereği duyduğumuz noktada buna bir ihtiyaç varmış. Örneğin bu komisyona ilk geldiğinde iktidar partisinin başta niyet ettiği gibi, azmettiği gibi her şey devam etseydi bu konuşmalar olmayacaktı, Orhan Düzgün bunları söylemeyecekti, bu yaş meselesi bu kadar tartışılmayacaktı, işte, beşten altıya veya sizin dediğiniz gibi bir ay yazma imkânı olmayacaktı. Zaten demokrasilerde muhalefetin iktidardan daha değerli olduğunun zaman zaman altını çiziyoruz. İktidar her türlü demokraside, her türlü yönetim biçiminde vardır. Monarşik yapılarda da iktidar vardır ama muhalefet sadece demokrasilerde vardır. Burada da bir muhalefet katkısının, olumlu bir katkının yavaş yavaş meyvelerini almaya başladık.

Biraz önce Sayın Orhan Düzgün on bir-on sekiz yaş arası anlatırken ben de on bir yaşında yatılı okula gitmiş ve on sekiz yaşına kadar -parasız yatılı sınavını kazanmış- bir Anadolu lisesinde parasız yatılı olarak okudum İzmir'de ve bana mercimek hikâyesi çok tanıdık geldi. 1985 yılında Bornova Anadolu Lisesinde her sabah kahvaltıda mercimek çorbası çıkardı hem de öyle bir ay falan değil, hemen hemen her sabah. Hatta yemeklerde çarşambaları börek çıkardı, içinde mercimek olurdu, şuruplu mercimek lapası diye bir tatlı vardı. Bunun sebebinin de biz Emine Beder diye bir teyze olduğunu düşünüyorduk. O teyze televizyondan...

AYŞENUR İSLAM (Sakarya) – Emine Beder değil başka bir adı vardı.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) - Öyle miydi? Ama o televizyondan gazı verirdi ve bizim aççılar da devamlı mercimek pişirirlerdi ama sonradan öğrendik ki Toprak Mahsulleri Ofisinin İzmir'deki müdürü 1978'de bizim okuldan mezun olmuş. O ihracat fazlası şeyden tonlarca bizim okula bağışlamış ve o eriyene kadar, bitene kadar... Bir de istihkak tabii 3 lira, 3,5 lira gibi bir para veriliyor yatılı ortaokul öğrencilerine, bedavadan gelen bir şey varken de bu bir esneklik sağlıyor. Ama şunu gördüm ki ben mercimeği hiç sevmem, gerçekten o zamanlar yiyeceğim kadar yedim, öyle mümkün

olduğu kadar uzak dururum mercimekten ama biraz önce Orhan Düzgün de aynı şeyi söyleyince demek ki mercimeğin sosyal demokrat kafalar yetiştirmekle ilgili bir kusuru oluyormuş.

Ben onun için daha eşitlikçi, daha sosyal, daha paylaşımcı, daha çok fakiri fukarayı anlayan bir yönetim için AKP İktidarının tüm üyelerinin günde en azından bir öğün mercimek çorbası içmelerini istemek bu ülkeye en büyük katkı olur.

Ve bir yandan da şöyle bir katkı sunayım: Ben geçen hafta Pozanti'ya gittiğimde Pozanti'yı gezerken bazı sahnelerde böyle dejavu gibi bir şeye kapıldım. İçin pırpır etti, bir yandan sıkıldım, bir yandan bir rahatsızlık hissettim çünkü Pozanti'da sıkıntılı bir ortam var ama benim kaldığım okulun pansiyonuna da ciddi şekilde benzerlikler vardı ve on bir yaşından bugüne gelen böyle yirmi beş senelik bazı böyle çok olumlu anıların yanında bazı iç sızıları da hissettim orada. O yüzden de sizin komisyonunuz belki de diğer komisyonlardan çok daha önemli, çok daha ciddi bir iş yapıyor. Anasının, babasının kuzucuklarını ki biz on bir yaşındayken gittik oraya ama siz yedi yaşında, sekiz yaşında çocukları oralara götürme, oralarda eğitim vermeye ilgili bir çalışmanın içindesiniz. Burada çok tarihî bir sorumluluk var, bu siyaset üstü bir sorumluktur diye düşünüyorum.

Ve biraz önce Sayın Hürşit Hocam bahsetti, Cumhuriyet Halk Partisinin meseleye katkı sunmak için yaptırdığı bir araştırmada her 100 vatandaştan sadece 9'unun konudan haberdar olduğu, 91'inin hiç duymadığı ortaya çıktı. Hafta sonu sahadaydım, hakikaten de öyle yani millet bu kavgalar neden oluyor diye soruyorlar ama bu yapılmaya çalışılan 4+4+4 her 10 kişiden bir tanesi veya 2 tanesi konudan haberdar. Bizim çalışmamızda kişilerin yüzde 98'i on yaşından küçük kız çocuklarının okulu terk etme ihtimalini son derece sakıncalı olarak gördüğünü ve yüzde 85'i de beş yaş ya da altı yaşta okulun başlamasını değil ücretsiz okul öncesi eğitim verilmesi gerektiğini söylüyor. Çocuk işçiliğini, toplumsal cinsiyet eşitsizliğini, ayrımcılığı körükleyecek olan sınıfsal ayrışma yaratacağından ve köy ve kent kutuplaşmasını ortaya çıkaracağını düşündüğümüz taslakla ilgili ciddi endişelerimiz var. Mesleğe erken yönlendirmenin sakıncalı olduğunu aslında Bakan televizyonda söylüyor ama tasarıya yansımamış çünkü aslında tasarının Bakanlıkla da ilgili yok. Beş tane konudan ilgisiz ve bugüne kadar da kendi tekliflerine sahip çıkmayan milletvekilimizin imzasıyla yürüyordu. Bakarsanız konu Bakanın tasarısı olsa Bakanlar Kurulunda imzaya açıp Hükûmet tasarısı olarak gelecek. Bakan televizyonda doğru söylüyor ama burada başka şeyler söylüyor.

BAŞKAN – Çıktı ama, metinden çıktı.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) - Tabii, yani metinden çıktığını biliyorum ama ilk kez de komisyonda konuşuyorum, biraz önce de söze muhalefetin katkısının önemini de vurgulayarak başladım ve açıkçası içinde bulunduğumuz çağda iş yaşamı artık tek bir alanda uzmanlaşmayı değil daha esnek bir şeyleri gerekli görüyor. Transfer edilebilir beceriler ve genel yeteneklerin gelişmesi önemli. Buna imkân verecek bir şeyler yapmamız lazım yoksa ilk yasayı duyduğumda ben mesleki

yönlendirmenin erken yapılmasıyla ilgili eşime söylemişim, tabii, çok mümkün bunu yapmaları ama erkek çocuklarının yarısı dozer operatörü, öbür yarısı da itfaiyeci olur bu işin sonunda. Çünkü o sizin bahsettiğiniz yaşlarda çocuklar genelde dozer operatörü olmak istiyorlar, başka bir şey istemiyorlar.

Şimdi, biraz kalan sürede de şunları açıkça söylemek istiyorum. Biraz önce Sağlık Komisyonunda benzer bir şeyi tartıştık. Hele hele bu kadar önemli, bu kadar hayati bir meselede komisyonda Hükûmetin bir bakan tarafından temsil edilmesini, bakan tarafından temsil edilmiyorsa ilgili bakan, en yakın bakan tarafından vekâlet edilmesini, her ne kadar İç Tüzük'e uygun da olsa müsteşar tarafından temsil edilmesinin son derece sakıncalı olduğunu değerlendiriyorum. Bu benim içimi acıtıyor. Benim arkamda 256 bin oy var. Çıkan milletvekili sayısına bölersek 80 küsur bin oyla buraya gelmiş birisi olarak ben seçilmiş birisiyim ama önergeler okunacak ve atanmış birisi Hükûmet adına önergeye katılıp katılmadığını söyleyecek ve istisnasına çok nadir rastladığımız, hiç rastlamadığımız bir şekilde iktidar partisinin çok değerli milletvekilleri de bu kanaate uyuyorlar. Bu millî idareyi önemsemediğini söyleyen bir iktidar partisi açısından gerçekte son derece önemli bir defo, önemli bir eksiklik ve bu aslında bertaraf edilebilir bir şey. Burada Bakanın bulunmasını talep etmek kadar doğal bir hak yok. Sayın Müsteşarın şahsına hiçbir sözüm yok, Sayın Müsteşarın şahsıyla hiçbir sorunum yok ama Bakana, bir bakan yoksa da... Çok önemli bir şeyse ki Bakanın günlerdir ürettiği mazeretlerin ben akşam Bakanın programlarını izlediğim zaman da bu kadar önemli işler olmadığını görüyorum. Zira bugünkü Rixos toplantısını da buna dâhil ederek söylemeliyim açıkçası.

Ayrıca, Millî Eğitim Bakanlığıyla ilgili şunu söyleyeyim, şöyle bir sıkıntı var Millî Eğitim Bakanlığında şu anda: Geçenlerde en tembel üç-dört bakanlıktan bir tanesi diye basına yansıdı. Ben dedim, hakikaten öyle mi? Baktım, benim Millî Bakanlığına şu ana kadar verdiğim 4 tane soru önergesinden 3 tanesi süresi içinde yanıtlanmadı. Ve diğer bakanlıklarda hiç böyle bir şeyle karşılaşmazken, daha az karşılaşırken, benim kendi soru önergelerim içinde de görevini en çok aksatan bakanlık Millî Eğitim Bakanlığı görünüyor. Bunun da bu komisyonda altını çizmek istedim. Ayrıca, Sayın Bakandan ve Sayın Müsteşardan bahsetmişken yine bu komisyona gelmenin verdiği fırsatla şunun altını çizmek isterim: Biliyorsunuz 21 Ekim 2005 tarihinde Sayın Bakana bir intihal, bilimsel aşırma suçundan dolayı bir ceza verilmişti, daha sonra bu ceza kaldırıldı YÖK'ün Genel Kurul kararıyla. Şu anda Sayın Müsteşarımız 19 Ekim 2009 tarihinde Bakanlar Kurulu kontenjanından YÖK Genel Kuruluna atanmıştı ve kendisi görevine başladıktan bir yıl sonra, cezadan beş yıl iki ay sonra hiç de YÖK Genel Kurulunun gündeminde olmadığı hâlde o zaman yapılabilecek bir itirazı o YÖK Genel Kurulu gündeme getirdi ve bu intihal suçunu kaldırdı. Bunda bir şey yok diyebilirsiniz ama bunda şöyle bir sıkıntı var: O tarihte aynı zamanda Sayın Müsteşar Sosyal Güvenlik Kurumunun başkanıydı ve Sayın Bakanımıza doğrudan bağlı çalışıyordu, Bakanımız kendisinin ita, kendisinin sicil amiriydi ve cezayı kaldıran heyetin içinde bulunmasında etiğin de ilerisinde bir sorun, hukuki bir sorun, bir

sıkıntı olduğunu da görüyorum. Bu ilişki şimdi Millî Eğitim Bakanlığı ve Müsteşarlığı noktasında, hem de böyle bilimin konuşulduğu, millî eğitimin konuşulduğu bir yere geldiğinde ben de gündeme getirilmesi gereken, açıklığa kavuşturulması gereken ve ortadaki hukuki garabetin ortadan kaldırılması gerektiğini değerlendirdiğim bir konu.

Komisyonunda Sayın Hakan Şükür'ün danışmanının yaptığı işi ben biraz fazla hafife aldığımızı hep beraber düşünüyorum. Derhâl bu meselenin komisyon başkanlığı tarafından kınanması lazım. Sayın Hakan Şükür'ün doğrudan komisyona gelip özür dilemesi gerekir.

AHMET AYDIN (Adıyaman) – Açıklama yaptı Genel Kurulda.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) - Danışman konusunda ki bundan sonra danışman üzerinde kendisinin yapacağı disiplinle ilgili neyse yaptırımını onu kamuoyuyla açıkça paylaşması gerekir.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Danışmanlar burada geziyor, çağıralım içeri gelsinler.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) - Bu özrü dilemediği takdirde bu millî iradeye vurulmuş bir yumruk, yapılmış bir saldırıdır ve bu danışman, bugün biz kapıyı aralarsak yarın bu kapıdan...

(AK PARTİ milletvekillerinden “yasak” sesi)

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Adam dövdü burada, milletvekili dövdü danışman “yasak” diyorsunuz.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Hani seçilmişleri atanmışlara...

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) - Çok özür dilerim vekillerim.

(Oturum Başkanlığına Nabi Avcı geçti)

BAŞKAN – Sayın Özel, teşekkür ederim.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) - Toparlayayım, ama lütfen sürem bitmeden...

BAŞKAN – On iki dakika oldu.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) - Bir cümle söylememe izin verin.

Haydar Ağabey, süre geçmesin gözünü seveyim.

AHMET AYDIN (Adıyaman) – Açıklamasını yaptı Genel Kurulda.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Açıklama ne yaptı?

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Vekil kimin avukatı?

BAŞKAN – Arkadaşlarım, Hatip bitiriyor.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Ya ne diyorsun sen? Sus dedim, sus.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) - Ya yapmayın ya!

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Allah'ım, Ya Rabb'im...

MUZAFFER YURTTAŞ (Manisa) – Hastasın, sen hastasın! Hasta ruhlusun!

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Ne diyorsun sen lan, iki de bir ne diyorsun sen?

MUZAFFER YURTTAŞ (Manisa) – Sen ne diyorsun? Yaptığın işe bak ya!

BAŞKAN – Sayın Özel, bitirin.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) - Sayın Başkanım, benim bahsettiğim bir noktada çok sevgili bir dostumla bir Manisa Milletvekilinin tartışmasından da son derece rahatsız olduğumu, üzgün olduğumu ifade edeyim. Hakan Şükür suçu burada işlemiştir, onun adına burada bir suç işlenmiştir, bu komisyondan gelip özür dilemesi gerekir ve Hakan Şükür Meclis Başkanının dahi etik bulmadığı bir iş yaparak o işten de çok ciddi paralar kazanmaktadır. Eğer gerçekten... Ve çok ciddi serveti olduğu kamuoyunun malumudur. Eğer Hakan Şükür gerçekten samimiyse, Hakan Şükür bunu tam da şimdi konuştuğumuz okul öncesi eğitim ya da Van'daki okulların yapımıyla ilgili bu gelirini bağışlasın ki yaptığı iş sadece birikimini aktarmak olsun. Hakan Şükür'e buradan sesleniyorum: Dünya, ahiret binlerce kişiye yetecek kadar mal varlığı olan birisi olduğunu biliyoruz. O paraya ihtiyacı yoksa, bunu para için yapmıyorsa onu Van'da yıkılan ilköğretim okulları ve okul öncesi eğitimle ilgili bağışlasın. O zaman Belçika'da attığı kafa golünü alkışladığımdan aynı şiddetle bir kez daha kendisini alkışlarım.

Teşekkür ederim Sayın Başkanım.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Kazım Kurt, buyurun.

KAZIM KURT (Eskişehir) – Teşekkür ederim Sayın Başkanım.

Değerli arkadaşlar, öncelikle iki üç gündür dozajı yükselen bu tartışmaların biraz daha mantıklı ve ayakları yere basan bir hâle dönüşmesi hepimizin görevidir ve biraz önce konuşan grup başkan vekillerimiz de uzlaşma konusunu öne çıkarmıştır. Zaten bu yasanın teklif olarak getirilmesi alındığı üzere yasaları kanun hükmünde kararnameyle yapmaya çalıştığınız uygulamanın devamıdır. Çünkü tasarı olarak getirilse, belli şartlarla, belli araştırmalarla, belli değerlendirmelerle ortaya koymak gerekiyor idi, teklif olduğu için bu etki değerlendirmelerini yapmadan da getirip tartışma şansımız var ama şöyle bir yanlışlık ortaya çıktı, hukuki açıdan bunu değerlendirmek istiyorum: Öncelikle, tabii, tali komisyon olarak Plan ve Bütçe Komisyonuna havale edilmiş ama maalesef Plan ve Bütçe Komisyonuna gelmedi, tartışılmadı. Bu uygulamaların bütçeye ne getirip ne götüreceği konusunda hiç kimsenin bir değerlendirmesi yok. İkinci olarak, teklif ve alt komisyon raporu arasında bazı farklılıklar ortaya çıkmış o nedenle tartışmalar büyüyor çünkü teklifte ilköğretim yaşı altı ve on dört olarak getirilmiş ama alt komisyon bunu altı ve on üç olarak belirlediği için bir yıl aşağıya çekilmiş ve tartışmalar bu nedenle devam ediyor.

Şimdi, değerli arkadaşlarım, esas olan bu 3'üncü maddeyle ilgili dün akşam yaşamış olduğumuz çelişkidir. Alt komisyon bir metin çıkarmış ve diyor ki: "İlköğretim kurumlarının ilköğretim birinci kademe ve ilköğretim ikinci kademe olarak bağımsız okullar hâlinde kurulması esastır. Ancak imkân ve şartlara göre ilköğretim ikinci kademe okulları, ilköğretim birinci kademe okullarıyla veya ortaöğretim kurumlarıyla birlikte de kurulabilir." Şimdi, tartıştığımız ve

oylayacağımız metin bu ve bu metinden hiçbir biçimde okullardaki müfredatla ilgili, okullardaki derslerle ilgili bir değerlendirme çıkarma şansımız yok. Bu sadece fiziki imkânlarla ve o zaman da sunum gerekçesiyle ters bir uygulama. Dolayısıyla alt komisyon doğruyu ortaya koydu ancak Bakanlık bu konuda farklı bir algıyla değerlendirme yapmak istiyor.

Şimdi, din özgürlüğü, vicdan özgürlüğü ve din eğitimi başka bir şey, burada tartıştığımız nokta başka bir şey. Dinî hassasiyetleriyle ilgili değerlendirme yapmak, tartışma yapmak hiç kimsenin ne görevi ne haddi ama değerlendirmeleri yaparken bu tartışma üzerine oturulursa işte o zaman bugünün hesaplaşması 1930'la oluyor, bugünün hesaplaşması 28 Şubat'la oluyor. Evet, 28 Şubat'la ciddi ciddi hesaplaşırız ama buradan, bu ilköğretim yasası üzerinden bir hesaplaşmaya kalkmanın çok tutarlı ve doğru olmadığını düşünüyorum. Bir kere yeterli kamuoyu yoklaması, kamuoyu çalışması yapılmadan ortaya konduğu bizim genel merkezin hazırlatmış olduğu anketten ortaya çıktı. Yüzde 91 bu işten bilgisiz, oysa yüzde 100'ü bu işe katmak, bu işle bilgilendirmek iktidarın görevi.

Şimdi, değerli arkadaşlarım, burada diğer maddelerde belki tartışacağız ama esas üzerinde durmamız gereken noktalardan birisi, parasız eğitimi de ortadan kaldırıyoruz. 1739 sayılı Millî Eğitim Temel Kanunu'nun 22'nci maddesini de değiştiriyoruz ve orada eski metinde olan millî eğitim ilköğretim 6-14 yaşlarındaki çocukların eğitim ve öğretimini kapsar. İlköğretim kız ve erkek bütün vatandaşlar için zorunludur ve devlet okullarında parasızdır." ibaresi varken şimdi getirdiğimiz maddeyle "On üç yaşını bitirip on dört yaşına girdiği yılın öğretim yılı sonunda biter." diyor ve burada parasız eğitim ortadan kaldırılıyor. Dolayısıyla, bu teklifi tasarı hâline getirmek ve tüm kamuoyunun ve Meclisteki partilerin gruplarının da...

BAŞKAN – Sayın üyeler, lütfen, sessiz, sakın olalım. Sayın Kurt'un sözlerini duyamıyoruz.

Buyurun Sayın Kurt.

KAZIM KURT (Eskişehir) – Tüm grupların uzlaşmasını sağlayacak bir yöntemi bulmamız gerekir.

Genel Başkanımız çok net bir biçimde elini uzattı ve grup başkan vekilleri de bugün doğru bir yaklaşımla bu uzatılan eli tutma yönünde bir adım atma eğilimi belirtti. O hâlde, gelin bunu çekelim ya da bekletelim, askıya alalım. Düzgün, herkesin büyük bir oranda uzlaşabileceği bir metin hâline getirerek, eğitimcileri de tatmin eden ve esas bu işin sahibi konumundaki eğitimcilerin düşüncelerini de alan bir metin çıkaralım.

Bakın, Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesinin bu konuyla ilgili bu konuyla ilgili bir görüşü var ve bu işin en uzmanı, en yetkin pozisyonundaki kişiler diyor ki:

"1-Önerilen 4+4+4 modeli eğitim hakkına erişimi engellemektedir." Yani, bölünmeyle, UNESCO kararlarıyla, Çocuk Hakları Bildirgesi'yle pek çok şeyi yan yana getirerek böyle bir sonuca varıyor.

“2- Zorunlu ilköğretime başlama yaşının bir yıl erkene alınması ve bunun sonucu olarak okul öncesi eğitimin zorunlu eğitimin dışına çıkarılması, çocuğun gelişim ve eğitimine ilişkin bilimsel verilere uygun değildir.” O zaman, bunu da tartışacağız, bunu da ortaya koyacağız. Biraz önce Alt Komisyon Başkanı arkadaşımızın belirttiği gibi, bir ay tespiti yapmak suretiyle bunu netleştirelim.

“3- Mesleki yöneltmenin erkene alınması sakıncalıdır.” Biraz önce arkadaşlarımızın pek çoğu bunu söyledi, sakıncaların somut hâle getirilmiş biçimini söyledi.

“4- Önerilen yeni sistem mevcut öğretmen yetiştirme koşullarına uygun değildir.” Yani bir öğretmen yetiştirme sistemimiz var, o sisteme uygun olmayan bir eğitim modeli getiriyoruz ve ondan sonraki dönemde pek çok eğitim sıkıntısı yaşayacağız, çekeceğiz.

“5- Yaygın eğitimin örgün ortaöğretim kapsamında yer alması temel eğitim ve zorunlu eğitim yaklaşımına uygun değildir.” Yani yaygın eğitim, temel eğitim ciddi anlamda, evet, tartışılmalı, değerlendirilmesi ama toplumun büyük çoğunluğunu tatmin eder bir hâle getirilmeli.

“6- Yükseköğretim kurumlarına giriş ile ilgili maddeler çelişkili ve bilimsellikten uzaktır.” Bunu ayrıca anlatmaya gerek duymuyorum çünkü zaten belli.

“7- Kanun teklifinde Fatih Projesi’nin Kamu İhale Kanunu kapsamı dışına çıkarılması yanlış ve etik değildir.” Yani şimdi, burada bunu çıkarmaya çalışıyoruz, aşağıda, Plan ve Bütçe Komisyonunda Devlet Demir Yollarının mal alımlarını Kamu İhale Kanunu dışına çıkarmaya çalışıyoruz. Bu çelişkileri boşuna yaşamamızın bir anlamı yoktur, ya Kamu İhale Kanunu’nu temelli kaldıralım ya bu denetimi sağlayacak mekanizmaya hepimiz uyalım.

Sonuç olarak, Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi diyor ki: “Yukarıda belirtilen gerekçe ve nedenlerle 222 sayılı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi geri çekilmelidir.”

Yani bunun uzmanları da bunu söylüyor. O hâlde, hiç boşuna tartışmanın, birbirimizi germenin anlamı yoktur. Komisyon Başkanı olarak siz dahi bu inisiyatifi kullanarak işi olurluna bırakır, uzlaşmayı sağlayacak formülleri bulursunuz diye umuyorum.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Kurt.

Sayın Haydar Akar, buyurun.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Sayın Başkan, biraz evvel, biraz evvel dediysem, birkaç saat evvel burada yaşanan arbedeyle ilgili çeşitli basın kuruluşlarında Hakan Şükür’ün danışmanının bana yumruk attığı şeklinde bir haber var. Ben yaptığım açıklamalarda böyle bir yumruk olayının olmadığını ama ben yabancıların arbedenin içinde olduğunu tespit ettiğimde itildiğimi ifade ettim yani böyle bir yumruk olayı falan olmadı ama bu arkadaşları ben diğer milletvekili arkadaşlara fiziki saldırıda bulunurken tespit ettim ve hepinizin bilgisine sunuyorum: Bu arkadaşlar hakkında suç

duyurusunda bulundum. Ancak, bu arkadaşlar hâlen Meclis koridorlarında fütursuzca dolaşıyorlar, isimlerini dahi bilmiyorum. Biraz evvel, yine komisyona gelirken, ellerini kollarını sallaya sallaya burada geziyorlardı. Bunun için de Başkanlığınızın bir tedbir almasını rica ediyorum öncelikle.

İzin verirseniz Sayın Başkanım, bu teklifte imzası olan AKP Grup Başkan Vekili Ahmet Bey' e bir soru yönelmek istiyorum ya da bir fikrini sorabilir miyim konuşmam içerisinde?

Ahmet Bey, 3' üncü maddeyi okuyun ve okuduktan sonra bize ne anladığınızı izah eder misiniz? Çok rica ediyorum. Kimse müdahale etmesin yalnız. Lütfen, bu bir test değil. Bakın...

BAŞKAN – Sorunuzu şey yapın, Ahmet Bey notunu alsın.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Niye söylüyorum arkadaşlar bunu? Akşam burada konuyu yarım bırakmamızın, toplantıyı, görüşmeleri yarım bırakmamızın nedeni 3' üncü madde. Hâlen, biraz evvel Kazım Kurt milletvekili arkadaşımız bir görüş bildirdi, onun dışında 3' üncü madde hakkında henüz bir görüş bildirilmiyor. 3' üncü madde gerçekten Bakanın ve grup sözcüsü, Alt Komisyon Başkanının farklı farklı yorumladıkları bir madde, ikisi farklı şeyler söylüyorlar. Biri diyor ki...

TEMEL COŞKUN (Yalova) – Düzeltildi o.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) - Düzeltildi henüz, Bakan da bugün yok ayrıca.

3' üncü maddede grup sözcüsü, Komisyon Sözcüsü, Alt Komisyon Başkanı diyor ki: “Fiziki şartlardan bahsedilmektedir.” -ki, altta gelen maddeler de bunu desteklemekte- Bakan burada müfredattan bahsetmekte olduğunu söylemektedir.” Yine Fikri Bey Bakana “Siz uygulama mercisisiniz, karar mercisi değilsiniz.” deyip kendi fikrinin doğru olduğunu dikte ettirmeye çalışmıştır burada.

Ben de bu tasarıyı hazırlayan, en iyi bilecek olan hazırlayanlardan biri Ahmet Bey olduğu için ona sormayı uygun buldum.

ZÜLFÜ DEMİRBAĞ (Elâzığ) – İyi de Ahmet Bey Millî Eğitim Komisyonu Başkanı değil, Grup Başkan Vekili.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Ama izin almak istedi. Müdahale etmeyin. Yani “Ne demek istediler, bize açıklasın.” dedim.

Bakın arkadaşlar...

AHMET AYDIN (Adıyaman) - Gerekçesine bakın.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Evet, gerekçesinde böyle bir şey yok.

Tamam, sizden istemiyorum böyle bir şey çünkü siz de muhtemelen farklı bir şey söyleyeceksiniz. Onun için de önemli değil.

Bakın, yine birinci gün, burada geneli üzerinde görüşme yaparken Engin Özkoç arkadaşımız on iki saatlik bir konuşma yaptı. Açık ve net söylüyorum: Bu sabah buraya gelen AKP milletvekili arkadaşlarımla bu tutanakları okumasını rica ediyorum. Niye okumasını rica ediyorum? Çünkü

okumayan -okuyanlardan da sözümü geri alıyorum- arkadaşlar için tam uzmanlık yaratacak bir görüş, sadece görüş. Sizin düşündüğünüz negatif veya pozitif anlamda değerlendirmiyorum, her tarafı içeren bir görüş. Ben bunu danışmanımdan istedim “Bu katalogu al, bu tutanakları al, ben bunu kullanacağım.” dedim. Çünkü Engin Bey, on iki saatlik konuşmasında aşağı yukarı son beş yılda, on yılda yapılan negatif veya pozitif -bize göre negatif, size göre pozitif- hiç fark etmez, tüm görüşleri tutanak altına aldırdı burada.

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Dinledik zaten.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Evet, dinlediniz. Dinlemeyen arkadaşlara söylüyorum, bu sabah gelen, buraya ilk defa gelen arkadaşlara söylüyorum. Gerçekten iyi bir kütüphane oldu bizim için. Teşekkür ediyorum.

Bu 3’üncü maddeyi okuduğumuzda -arkadaşlarımla okuduğumu düşünüyorum- buradan da yola çıkarak, Türkiye’deki sekiz yıllık eğitime göre okullar dizayn edilmiş şimdiye kadar yani 1987 veya 1997 yılından sonra ve aşağı yukarı da okullaşma oranı tamamlanmıştır Türkiye’de yani Bakanımız, AKP’nin milletvekilleri, Hükümet sözcüleri, ben bulduğum sekiz ay veya dokuz ay süresince Meclisteki tüm konuşmalarında veya kamuoyundaki açıklamalarında, Başbakanın kendi açıklamalarında eğitimin hangi noktalara geldiğini, nasıl okullaştığımızı, nasıl problemsiz bir eğitim sürdürdüğümüzü anlattılar. Bir tek atanamayan öğretmenlerde Millî Eğitim Bakanının şikâyeti vardı “Sistem problemimiz var.” diyordu. Bu sistem problemi de sanki yeni çıkmış gibi bahsediyordu. Niye yeni çıkmış gibi? Çünkü AKP Hükümetinde Millî Eğitim Bakanlarının görüşlerine göre millî eğitim stratejisi değişmekteydi. Nimet Hanım’ın, ondan önceki Hüseyin Çelik Beyefendi’nin yaptıkları bir reform değildi yeni gelen Bakan için, bir sonraki de farklı düşünüyordu. Ama bunlar geldiler, reformu başaracaklarını söylediler.

Şimdi baktığımızda, aslında sıkıntımız okullaşma oranı değildi, Türkiye’deki nüfus artışıydı. Türkiye’deki nüfus artışı binde 14. Binde 14’ü hesapladığınızda ne kadar sınıf ihtiyacımız olduğunu göreceksiniz. Benim kentimde, Kocaeli’de binde 26; aşağı yukarı 2 katı. Ne kadar okul ihtiyacının olduğu buradan çıkıyor. Benim kentimde okulların yüzde 40 ile 70 arasındakileri özel sektör yapıyor. Devletin bunca sıkıntısı varken, Türkiye’de bu kadar okul ihtiyacı, derslik ihtiyacı varken, tamamen yepyeni bir modele geçip sekiz yıllık eğitime göre dizayn edilmiş fiziksel yapıyı bozuyor ve bunun yerine 4+4+4 denen bir yapıyı getirmeye çalışıyor. Bunun bir maliyeti var bu ülkeye. Tabii, bu maliyet hesaplanmıyor. Sadece, AKP Hükümetinin seçim bildirgesinde olmayan, yine Hükümet programında olmayan, kimsenin bilmediği, açık ve net söylüyorum, Millî Eğitim Bakanının da bilmediği bir tasarı önümüze geliyor çünkü Millî Eğitim Bakanı okuduğu her şeyi farklı söylüyor burada. Fatih Projesi’ni farklı anlatıyor, yanıltıyor. Yanıltıldığının, birkaç tanesini de düzelterek söyledim burada. Yine 3’üncü madde, diğer maddelere geçemedik, Millî Eğitim Bakanı farklı düşünüyor, Komisyon Sözcüsü

farklı düşünüyor. Tasarıyı hazırlayanların ne düşündüğünü henüz anlayamadım. Tasarıyı hazırlayan eleştirilerimizin karşısında şunu söylüyorlar: “Biz milletvekiliyiz. Biz kanun teklifi hazırlayamaz mıyız? Yani biz grup başkan vekiliyiz, az çok dünya bilgimizle, kültürümüzle, bilgimizle...” En azından buna yetecek kadar olduğunu iddia ediyorlar.

Bakın arkadaşlar, biz milletvekili olarak, muhalefet milletvekili olarak kanun teklifi hazırlayabiliriz, verebiliriz de ama Millî Eğitim Bakanlığını yönetin bir Hükûmetin üyesi, milletvekili, bir partinin milletvekili kendi bakanlığına, kendi müsteşarlığına, kendi eğitim stratejisine bakmadan bir millî eğitim kanun tasarısı hazırlayamaz yani sıkıntı buradan kaynaklanıyor. 4 tane mali müşavir, avukatın olduğu, içlerinde bir tanesi ilahiyatçı eğitimci olan... Saygı gösteriyorum bilgilerine, belki de çok bilgilidirler, bunu bir şeyi kınama olarak söylemiyorum ama bir şeyi anlatmaya çalışıyorum.

Millî Eğitim Bakanlığı sizde, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı sizde, Gençlik ve Spor Bakanlığı sizde, zaten ülkeyi siz yönetiyorsunuz. Yani bunu hazırlaması gereken, bu tasarımı hazırlaması gereken kimdir? Millî Eğitim Bakanlığıdır.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Onlar hazırlamadı ki.

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Tasarı değil bu.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Teklif diyelim, düzeltelim.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – İmam Hatip Lisesi Mezunları Cemiyeti hazırladı. Zaten onlar hazırlamadı ki.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Sayın Başkanım, müsaade ederseniz devam edeceğim.

Millî Eğitim Bakanlığı bunu neye göre hazırlamalı? Talim ve Terbiye Kurulu'nun önerileri, dört yılda bir toplanan Millî Eğitim Şûrası'nın da görüşlerini alarak bu tasarımı hazırlamalıydı.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Arkadaşlar, bir sessiz olalım.

BAŞKAN – Siz devam edin Sayın Akar.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Nasıl devam edeyim Başkan?

YAHYA AKMAN (Şanlıurfa) – Sizin kendi arkadaşlarınız laf atıyor.

BAŞKAN – Devam edin, devam edin.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Evet, bu tasarının çıkış şekli yanlış. Eleştirimiz bu noktada.

Arkadaşlar, şimdi, bakınız aylarca, yıllarca test edildikten sonra okul öncesi eğitim için yaş belirlenmiş ve bu yaş grubuna da anlayabileceği bir müfredat programı millî eğitim uzmanları tarafından hazırlanmış ve yürürlüğe konmuş. Nereden biliyorsunuz demeyin çünkü hanımım da yirmi senedir çocuk gelişimi uzmanı, aynı zamanda Özel Eğitime Muhtaç Çocuklar ve Program Hazırlama Kurulu' ndaydı, buradan da biliyorum.

Burada beş yaşını bitirmiş bir çocuğun okul öncesi eğitim almadan veya bir diğer çocuğu da okul öncesi eğitim alarak aynı sınıfta buluşturmak yeni projeye -ki, Bakanlığın ön görüşünde bunu

hemen hayata geçirmek gibi bir kavram var- bunları buluşturduğunuz zaman çocuklar arasında büyük farklılıklar oluşturacaktır. Aynı programı uygulamanın büyük bir eşitsizlik olduğu ortaya çıkacaktır yani iki çocuğun algılamasının çok farklı olduğunu göreceksiniz.

Yine 1983 yılında test edilen ve büyük başarısızlıkla sonuçlanan bu uygulama ortadan kaldırılmıştır. Daha önce geçmişte yaşadık örneklerini, altı yaş grubuna indirildi ve aynı şekilde test edildikten sonra başarısızlığı ispatlandı ve ortadan kaldırıldı.

Eğer gerçekten bilimselliğe inanıyorsak ve değer veriyorsak ana taslakta yer almayan ve daha sonra alt komisyonda bu tür bir teklifle karşılaşıldığında yaşın öne alınmasının sıkıntı yaratacağını, okul öncesi eğitim konusunda büyük mesafe katedilmesine rağmen -ki, bunu siz itiraf ediyorsunuz, biz de destekliyoruz, gerçekten 2012 senesinde okul öncesi eğitimde büyük mesafe katedilmiştir- buna rağmen öğretmen ihtiyacı gibi, altyapıların oluşturulması gibi bu zorunlu eğitimi almamız gerekmesine rağmen, bunlar alınmamıştır.

Yine yetişkin nüfusun ortalama eğitim düzeyi ortaokul terk olan bir ülkede sadece kurumlar değil her bir ferdin en önemli mesleğinin eğitim olması gerektiğine inanıyorum.

Hızlı teknolojik gelişmeler ve değişimler toplumdaki herkesin bu gelişmelere ayak uydurabilmesi için temel eğitimlerin güçlü olması gerektiğini düşünüyorum.

Temel eğitimi sağlam olmayan gençlerimizi giderek çeşitlenen ve detaylanan mesleklere uyum sağlaması da mümkün olmayacaktır.

Eğitim konusunda uzmanlaşmış kurumların, birçok sivil toplum kuruluşlarının raporlarında, birçok gelişmiş ülkede çocukların on altı yaşına gelene kadar temel eğitim dışında bir öğretim programıyla meşgul edilmemektedirler. Bu durum, daha önce yaşadığımız ve test ettiğimiz gibi sadece kız çocuklarının okullaşma oranını düşürmeyecektir, aynı zamanda, erkeklerin de okullaşma oranını düşürecek. Bu düşünüş alt sosyoekonomik düzeyde olan çocuklar için daha fazla olacaktır.

Okullaşma, sosyalleşme ve sürecin gerçekleştiği, çocuğun birey olarak toplum içinde etkin iletişim ve etkileşimi öğrendiği süreci kapsar. Bu anlamda diyoruz ki: Eğitim Anayasa'dan daha önemlidir. Eğer Anayasa'da bir uzlaşma arıyorsak, nasıl aynı zeminde buluşabiliriz diye gayret ediyorsak, arkadaşlarımız gerekli desteği sağlamaya çalışıyorlar; peki, eğitim Anayasa'dan daha önemiye niye bir uzlaşma aramıyoruz? Niçin bir araya gelmiyoruz? Çocuklar hepimizin çocuklarıdır. Hepimizin çocuklarının daha iyi eğitim alması konusunda gayret gösteriyoruz.

Burada bir gerçeği paylaşmak istiyorum: Bu kurulda, komisyonda bulunan birçok arkadaşım devlet okullarında öğretmen yetersizliği, dersane yetersizliği ve sınıfların kalabalıklılığı nedeniyle çocuklarını özel okulda okutuyorlar, özel okullara yolluyoruz.

BAŞKAN – Sayın Akar, teşekkür ederim, toparlayın lütfen.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Tamam, toparlıyorum Başkan.

Yine Türkiye’de birkaç üniversite dışında, üniversiteye giremediği zaman özel üniversitelere yolluyoruz. Evet, çocuklarımız ODTÜ’ye, Boğaziçi’ne, İstanbul Teknik’e giremediği zaman, giremediği zaman, hiçbirimiz Karaelmas Üniversitesine ya da Hakkâri’de açılan bir üniversiteye, Bayburt’ta açılan bir üniversiteye yollamak istemiyoruz. Bu, bizim yaşantımız, hepimizin ortak yaşantısı bu.

Teşekkür ediyorum Başkan.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Haluk Eyidoğan, buyurun.

HALUK EYİDOĞAN (İstanbul) - Sayın Başkan, değerli komisyon üyeleri, değerli milletvekilleri, basının değerli üyeleri, sabırlı üyeleri, bayanlar, baylar; hayatımda ilk kez otuz saat bekledikten sonra söz sırası gelen bir toplantıya katılmış oluyorum. Hayatımızda, bu Meclis çatısı altında ilklerden biri. Bu da değişik bir duygu, bunu da yaşadım.

Ben eğitim öğretim dünyasından geliyorum ama eğitim öğretimin yükseköğretim sıfatıyla yapıldığı üniversiteden geliyorum. Otuz beş yıllık üniversite hayatım var. Öğrencilikten sonra öğretme, eğitim öğretim vermeye görevli bir insan olarak otuz beş yılımı üniversitede harcadım bir mühendislik üniversitesinde, İstanbul Teknik Üniversitesinde, onu da söyleyeyim, bu arada reklamını yapmış olayım.

Öğrenciyken üniversitenin durumunu biliyoruz, bir de öğretici, öğretmen olarak, bir üniversite hocası olarak durumunu izledik, otuz beş yıl gelişimi izledik. Tabii, şu anda 160’a yakın üniversitemiz var, daha da fazla olsun dilerim. Bunun üçte 1’i, bildiğim kadarıyla vakıf üniversitesi, diğerleri devlet üniversitesi. Şimdi, üniversite, tabii aslında eğitim, öğretim görmüş öğrencilerin son ürün demeyelim ama ara ürün geldiği bir yer. İlköğretim, ortaöğretim ya da bizim zamanımızda ilkokul, ortaokul, liseden sonra birçok sınavdan geçilerek gelinen bir yer.

Orada gördüğümüz bir şey var. Aslında, tabii, üniversitedeki gözlemlerimiz, deneyimlerimiz, vardığımız sonuçlar gündür tartıştığımız bu kanun teklifiyle ilgili konuyu yakından ilgilendiriyor.

Üniversitelerde ağırlıklı olarak, biz, mesleki ve teknik eğitim, öğretim vererek ülkemize doğrudan üretime geçecek, ülkenin bilim ve teknolojisine katkı sağlayacak, mühendislik hizmeti verecek insanlar yetiştiriyoruz.

Burada gördüğümüz bir durum var, aranızda üniversite öğretim üyesi yapmış sayın vekillerimiz var, onlar da bu konuyu bilirler. Liseden yani ilköğretimden ve liseden gelen öğrencilerde gördüğümüz en önemli eksiklik temel bilimlerdeki bilgi ve deneyim eksikliği, araştırmacı nosyonun eksikliği, takım çalışmasının eksikliği, bildiğini sözle ve yazılı olarak aktarma konusundaki yetersizliği gibi ilköğretim ve lise eğitimi görmüş öğrencilerin aldıkları eğitimden kaynaklanan eksiklerin en bariz görüldüğü ortam üniversite ve bu konuda da açıkça söyleyelim, otuz beş yıllık deneyimimde daha

iyiye gittiğimizi söyleyemem, üniversiteye gelen öğrencilerin formasyonu açısından daha iyiye gittiğimizi söyleyemem. Liseden ve ilköğretimden biçimlenerek, bilgilenererek, deneyim kazanarak, öğrenerek, eğitilerek gelen bu öğrencilerin çok daha iyi durumda olmasını diliyoruz. Ben dilerdim ki, bu tartışmalarda 4+4+4 gibi konuların detaylarından ziyade, biz üniversiteye...

BAŞKAN – Sayın üyeler, konuşmacı sesini duyurmakta zorlanıyor.

HALUK EYİDOĞAN (İstanbul) - ...gönderdiğimiz test yapan öğrenci formasyonundan daha farklı öğrenciler gönderelim yani bu öğrencilerin fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür olarak yetişmiş, arayan, sorgulayan, bulan ve geliştiren olarak yetişmiş, aydınlık geleceğe kilitlenmiş olarak yetişmiş, ezberlemeyen ama öğrenen, öğrendiğini uygulayan ve geliştiren ve girişimci olarak yetişmiş, halkını, ülkesini ve dünyayı anlayan ve algılayan olarak yetişmiş, bilim ve teknoloji üretebilecek formasyona, kapasiteye gelebilecek, ona uygun olarak yetişmiş. Maalesef, bu konuda, bu formasyonda ciddi eksiklerle karşı karşıyayız. Bu neyi etkiliyor? Üniversiteleri etkiliyor. Üniversitelerin mühendislik ya da diğer dallarındaki üretim kalitesini etkiliyor, ülkenin çok tartışılacak geleceğe dair koyamadığı orta, kısa ve uzun vadeli bilimsel ve teknolojik hedeflerini etkiliyor.

Bizim öğrenciliğimizde üniversitede bir ağabeyimiz vardı, Harun Karadeniz. 1942 doğumlu, 1975'te Dev-Genç davasında hastalandı ve kendisine tedavi izni verilmediği için hapisanede öldü. Onun bir kitabı vardır: "Eğitim üretim içindir." Tartışılır. "Eğitim insanı inşa eder." diyen bir vekilimiz de vardı bu komisyonda.

Tabii, üniversiteden başlayıp aşağıya doğru gitmek gibi bir amacım ortaya çıkmış gibi görünebilir ama gerçekten bu ülkenin geleceği açısından çok önemli yani biraz önce saydığım formasyonda öğrencileri yetiştiren bir ilköğretimden ve liseden bahsedeceksek –ki, ona dair ben bu tartışmalarda çok fazla bir şey göremedim- o noktada olmadığımızı üzülerek söylemek istiyorum. Keşke bunları tartışabilseydik.

Benim üniversitede liseden gelen öğrencilerde gördüğüm en önemli eksiklerden bir tanesi temel bilim formasyonu yani matematik, fizik, kimya formasyonundaki ciddi eksikler.

Bakın, biz ne yaptık? Feza Gürsey Fizik Enstitüsünü aldık, TÜBİTAK Marmara Araştırma Merkezinden dışarı attık, başka bir yere gönderdik.

Dolayısıyla, bizim bu kanun teklifiyle önerdiğimiz içerik eğer bu ülkede temel eğitimi veremeyecekse o zaman bu açıdan ciddiyle ele almamız gerekir.

Bakıyorum gazetelere ve burada tartışılanlara: Bugün, bir ara Millî Eğitim Bakanlığı yapmış Sayın Hüseyin Çelik'e gazeteciler soruyorlar, o da 4+4+4'le ilgili olarak diyor ki: "Keşke farklı eğilimleri olan çocuğa ders çeşitlendirmesi yapılacak densesydi bu 4+4 yerine" ve yine devam ediyor sorular üzerine, açıklamasında, bugün gazetelerde var: "İmam hatipler için bütün meslek okullarının orta kısımları kapatıldı, torna da kapatıldı, hemşirelik de kapatıldı." Kalkış noktası, düşünce biçimi bu

olursa, Şimdi on yaşındaki çocuklara meslek seçme imkânı verdiğini söylediğiniz bu modelde bir gerçeklik, bir bilimsellik var mıdır? Bu mudur kalkış noktanız? Yani Sayın Başbakan herhâlde Şöyle bir Şey söylemiş: “Kesintisiz eğitim toplumsal harabiyet yarattı.” Bugün niversitelerde gördüğümüz, biraz önce açıklamaya çalıŐtıĐım, ifade etmeye çalıŐtıĐım manzara, üniversitelerin üretimi, patent üretemeyen, biraz yayın üretmeye başlayan ama patent üretemeyen, ülkenin ulusal sanayi ve teknolojisine, bilimine çok belirgin katkılar koyamayan niversiteye bu modelin ne katkısı olur?

BAŞKAN – Sayın Eyidoğan, toparlar mısınız lütfen.

HALUK EYİDOĞAN (İstanbul) - Evet.

Ben, aslında bir konuya daha değinmek istiyordum, müsaadenizle.

Okullarımızın bir özelliği daha var, biraz da mesleğimle ilgili olduğu için hemen hızla geçeyim.

Bu ülkede geliŐmekte olan ülkelerde olduğu gibi, maalesef, depremlerde ve afetlerde çok fazla sayıda okulumuzu, eğitim kurumumuzu ve dolayısıyla çocuklarımızı depremlerde kaybediyoruz. 5 büyüklüğündeki depremlerde okullarımızla ilgili çok kötü hasar tespitleri var. Bakın -hızla bunu söyleyeyim- yapılmış tespitlere, Türkiye Büyük Millet Meclisinin deprem konusunda 2010 yılında kurulan deprem araştırma komisyonunun raporuna. 1999’dan sonra incelenen okullarda yüzde 12’sinin güçlendirilmesine imkân olmadığı, yüzde 64’nn öncelikle güçlendirilmesi gerektiği belirtilmiŐ. Okullar içinde sadece yüzde 9-10’luk bir oranın sağlam olduğu söylenmiŐ. Türkiye genelinde kullanılan derslik sayısı 490 bin. yaklaşık 340 bin civarında dersliğin de yüzde 15’inin yıkılması, yüzde 70’inin güçlendirilmesi Şart. İMO’nun çalışmasına göre toplam 32.432 okulun 22.737’si birinci ve ikinci derece deprem bölgelerinde. Acaba bu yasa hazırlayan zihniyet ve anlayış, bu yasa gerçekleŐtikten sonra çocuklarımızı depremde ölümden kurtaracak bir yolu, yordamı da sağlayacak mı, bu anlayışa erecek miyiz? Onu merak ediyorum.

Teşekkür ediyorum, saygılarımı sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Aytun ıray.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; hakikaten Sayın Eyidoğan’ın dediği gibi sabırlı basın mensupları; hepinize sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

Biz burada tartıŐırken, uzlaşma arayışı içerisindeyken, sanıyorum bir iki saat önce yine Sayın Başbakan bir açıklamada bulundu, dedi ki: “4+4+4 çıkacak.” Yani, sonuç itibarıyla biz burada âdeta havanda su dövüyor pozisyondayız. Doğrusu muhalefetin söylediklerinin iktidar tarafından zaten böyle algılandığının farkındayız. Onun için bizim sözlerimiz daha ziyade kamuoyuna karşıdır, muhatabımız kamuoyu ve halktır.

Değerli arkadaşlar, ne zaman ki AKP Türkiye'nin kaderini etkileyecek önemli değişikliklere adım atmak isterse Türkiye'nin önüne o gündemle ilgili bir yeni olay ortaya koyuyor. Sayın Başbakan 12 Eylül referandumuna gidilirken, 12 Eylül 2010'da, 12 Eylül rejimine gönderme yaparak referandum projesini yürüttü, propagandasını yürüttü. Şimdi de bu kanun gündeme gelmeden önce, bu kanunla eş zamanlı olarak 28 Şubat tartışması açıldı. Şimdi bu noktayı iyi dinlemenizi rica ediyorum arkadaşlar, 28 Şubat döneminde ben bürokrattım, 28 Şubat döneminde Refah-Yol Hükümetinin Sağlık Bakanı Müsteşarıydım. O dönemde hakikaten 28 Şubatçılar, ben de dâhil olmak üzere o dönemin siyasi iktidarını destekleyen insanları demokrasiye aykırı olarak tehdit etmişlerdir. Ben de o tehdit edilenlerden birisiyim. Ama bu salona baktığımda 28 Şubattan şikâyetçi olan arkadaşlara, hiç kimseyi ben 28 Şubatta bize yapılan muamele varken oralarda ortalarda hatırlamıyorum. Eğer 28 Şubat hakkında bir şey söyleyeceksek bu önce bizim işimiz. Ve bugün, ben, 28 Şubat sürecinde -şimdi iyi dinleyin, iyi dinleyin de yakın tarihi öğrenin, yaşayanlardan- bugün bakıyorum da bizi tehdit edenlerle bugün AKP iktidarını destekleyen insanlar aynı insanlar. Bu kadar açık söylüyorum, ismen de kim olduklarını burada, bu tartışmanın konusu olduğu için söylemek istemem ama tekrar iddia ediyorum: 28 Şubat sürecini destekleyenler ve 28 Şubat sürecinde buna destek veren medya ve patron gruplarının bugün hepsi AKP'yi destekliyor.

YAHYA AKMAN (Şanlıurfa) – Hiçbir mahzuru yok, söyleyebilirsiniz.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Yani 28 Şubatın hiçbir yerinde AKP yoktu. 28 Şubatı bırakın 12 Eylülün hiçbir yerinde de AKP yoktu, yine 12 Eylül darbesine biz muhatap kaldık. Şimdi, siz bunları sadece kullanmayı biliyorsunuz. Ben şimdi merakla bekliyorum, hangi önemli kanunu getirdiğiniz zaman 27 Mayıs bize yapıldı diyeceksiniz? Onu da bekliyorum pek yakında.

Değerli arkadaşlar, tarihi kısa bir zaman saptırabilirsiniz ama uzun vadede saptıramazsınız. Şimdi, uzun zamandır AKP'nin antidemokratik tavrıyla, dayatmacı tavrıyla karşı karşıyayız. Biraz önce sendikalar kanunu tartışıldı, aynı şeyi orada yaşadık sanki muhalefetin söyleyeceği hiçbir şey doğru olamazmış gibi.

Değerli arkadaşlar, eğer AKP kendi vesayetini getirmek istemiyorsa ve demokrasisi konusunda samimiyse, sorunların kalıcı çözümünde samimiyse ve Anayasa'da hakikaten uzlaşma istiyorsa, demokrasi talebinde samimiyse mutlak güçler ayrılığına saygı göstermeli ve mutlak güçler ayrılığı rejimini tesis etmelidir. Başbakan bunu yapar mı, hiç sanmıyorum. Onda sabit fikir hâline gelmiş rövanş duygusu buna müsaade etmez. Haa, siz 28 Şubatla mücadele etmek istiyor musunuz? Bakın, ben size bir yeri işaret edeyim mi? 28 Şubatla mücadeleye Meclis Başkanlığı odasından başlayın. 28 Şubat Hükümetini, o zamanki Refah-Yol Hükümetini devirmek için güvenoyu vermeyenlerden birisidir, yani verilen gensoruya kabul oyu veren kişidir Sayın Çiçek. Öyle bir yandan her şeyin mağduru siz olacaksınız... Hem suçlusu siz olacaksınız hem güçlüsü siz olacaksınız. Bu

siyasette samimiyet yoktur. Eğer siz 28 Şubattan hesap sormak istiyorsanız size tekrar işaret ediyorum: Meclis Başkanlığı odasından başlayacaksınız.

Değerli arkadaşlar, şimdi beni endişeli demokratlar sınıfına yazmanızı rica ediyorum. Çünkü benim bu gidişattan bir kuşku var, 12 Eylül 2010 referandumuyla siyasi dizaynı tamamladınız, şimdi anlıyorum ki sıra sosyal dizayna geldi; onun için bu kanun burada bu şekilde tartışılıyor. Ama hedef ne burada? Hedef, derinleştirilmiş hâkim parti sistemi desteğinde kuvvetler birliğine dayalı tek adam rejimi tesis etmektir. Eğer siz, diktatörlükler ve otoriteryen rejimler tarihine bakarsanız, çoğu askerî darbelerle değil seçimle gelmiştir.

Değerli arkadaşlar, burada CHP'lilere dönerek yapılan dindarlıkla ilgili söylemlerin hiçbirinin tesadüf olmadığına inanıyorum. Bu bir kolektif şuur yapılandırılması, kolektif şuurunu yeniden yapılandırılıyorsunuz. Cerrahoğlu bir yazısında Nobel'li yazar Primo Levi'den bahseder. Levi, "Se questo e un uomo- Bunlar Da Mı İnsan" kitabında bu medyatik stratejiyi başka hiçbir yazarın anlatamadığı kadar açık ve yalınlıkla anlatır. Bugün yapılan şey şudur: Pervasız bir kamuoyu inşası yapılıyor. Önce yoğun bir propaganda makinesi başlıyor çalışmaya, 28 Şubat tartışmaya açılıyor, her şey gözden geçiriliyor, sanki bu kanun 28 Şubatın bir rövanşymış gibi sunuluyor. Ama yapılmak istenen başka, CHP'ye yapılan söylem, yapılmak istenen CHP'yi halk tarafından bir nefret objesi hâline dönüştürme çalışmasıdır. Bir doktor olarak, hekim olarak söylüyorum bunu. Kalın ve kaba hatlarla bu sistemi... İnsanları önce kümeliyorsunuz, sınıflandırılıyorsunuz, "Bu dindar, bu dindar değil. Bu Alevi, bu Sünni. Bu Kürt, bu Türk."

YAHYA AKMAN (Şanlıurfa) – Kim yapıyor onu ya?

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Sayın Başbakanı siz dinlemiyorsunuz, her sabah uyanıp Türk, Kürt, Laz, Çerkez kardeşler diye toplumu separe eden ben değilim herhâlde, tamam mı? "Dindar nesil yetiştireceğim." deyip bin dört yüz senelik İslam tarihine de ben hakaret etmedim. Tamam mı değerli arkadaşlar? Onun için, bu soruların cevabının muhatabı ben değilim.

Şimdi, arkadaşlar, öyle bir kamuoyu inşası var ki, bomba atmak, Türk askeri öldürmek hak arayışına dönüştü, kitap yazmak ise bombalamaya dönüştü. "Burada yaşanan hak direnişi ileri giderse oylamayla sesinizi keserim." dedi Sayın Başkan geçenlerde, "Bu hak arayışı ileri giderse oylamayla sesinizi keserim." dedi.

Değerli arkadaşlar, böyle bir anlayışla biz nasıl uzlaşmayla Anayasa yapacağız? İç Tüzük getirdiniz, dayattınız; MİT yasası getirdiniz, dayattınız; şimdi de burada dayatılıyorsunuz. Bu uzlaşmaz tavırla, kolektif bir akit olan, bir millî akit olan Anayasa'yı biz nasıl yapacağız, nasıl mutabakat sağlayacağız? Bu toplumun önünde verdiği bu sınav doğru bir sınav mı?

Şimdi, arkadaşlar, öyle bir kolektif şuur yapılandırması var ki, muhayyel bir terör örgütü ile muhayyel bir ilişki lanetlenirken uluslararası terör örgütüyle her türlü ilişki meşru hâlde gösteriliyor şu anda, toplumda böyle bir algı yaratılıyor.

Değerli arkadaşlarım, bu insafsız algı inşasından vazgeçin artık. Bu, demokratik bir tavır değil, demokratik ülkelerde yaşanacak bir tavır değil. Böyle bir algı inşasını yeniden yapılandırmaya, bir grubu, bir partiyi, bir siyasi anlayışı veya toplumun diğer kesimlerini dışlayacak bir anlayışa ne gerek var? Şimdi size soruyorum: Demokratik bir ülkede, çağdaş demokratik bir ülkede yüzde 50 almış bir siyasi parti yüzde 60 oy almayı neden ister, neden ister, bunu zorlamak için demokratik teamüller dışına çıkıp, kolektif şuur yapılandırmayı neden ister? Bunun bir tane cevabı var: Sayın Başbakan ikinci cumhuriyetin kurucu cumhurbaşkanı olmak istiyor. Bütün bu dizayn onun dizaynı. Sayın Başbakan, tekrar ediyorum, ikinci cumhuriyetin kurucu cumhurbaşkanı olmak istiyor. Bütün siyaset bunun üzerine kurulmuş. Onun için demokratik bir tavır beklemek çok zor, burada muhatap olmak çok zor.

Geçen gün, burada aynı zamanda direniş hakkı tartışıldı. Değerli arkadaşlar, direniş hakkı Anayasa'nın ruhudur. Tabii ki Cumhuriyet Halk Partisi burada direniş hakkını kullanacak demokratik olarak. Bu direniş hakkı denilen şey bugün çıkmış değil. Manga Carta Libertatum, Habeas Corpus... Açın bütün eski anlaşmalara bakın, hepsinde var; 1700'lü yıllarda başlamış. Yani Türkiye 1700 yılından daha mı geride şu an?

Değerli arkadaşlar, bu tarz bir kanun dayatmasını demokratik bulmuyorum, bu tavrı demokratik bulmuyorum. Burada bu Komisyon bu tartışmaları yaparken ve bir uzlaşma ararken Sayın Başbakanın dışarıda bu Komisyona dayatırcasına "4+4+4 çıkacak." talimatını demokratik ve ahlaki bulmuyorum. Bunu, siz demokratik buluyor musunuz, varlığınızla bağdaştırabiliyor musunuz değerli arkadaşlarım? O zaman burada milletvekillerine ihtiyaç yok, siyasi partiler ve seçim kanunlarını biraz daha değiştirilim, genel başkanlara hisse senedi verilsin aldıkları oy oranınca.

Onun için, sizden, hepinizden ricam şu: Bir partinin milletvekilleri aynı zamanda partisinin yönetimini, çekirdek kadrosunu... Tabii ki hepinizi suçlamıyorum, bu partinin çekirdek kadrosu ve yönetici kadrosu muhatabımız ama size düşen de bir görev var: Vicdanınıza, aklınıza, mantığınıza uymayan noktalarda eğer demokratik teamüller ve kurallar, kurallar rejimidir demokrasi, eğer bu ihlal ediliyorsa dönüp yöneticilerinizi uyarmanız gerekir.

Bu kanunun tartışılmasını, tartışılma şeklini, çıkışını, hiçbirisini demokratik bulmuyorum. Kısa vadede bunu kabul ettirmiş olabilirsiniz ama baskı rejimlerinde olduğu gibi, nasıl 12 Eylül rejiminin kanunlarını, Anayasası'nı bugün en azından psikolojik olarak kabul etmiyorsak bu kanun da bu tarz çıkışıyla toplum tarafından çok uzun olmayan bir vadede reddedilecektir.

Hepinize saygılarımı sunuyorum arkadaşlar.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Müslim Sarı.

MÜSLİM SARI (İstanbul) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Uzun bir süredir Türk eğitim sistemini tepeden tırnağa yeniden yapılandırmaya aday bir yasa taslağı üzerinde konuşuyoruz.

Şimdi, ben iki tane eğilim sezinliyorum genele baktığımız zaman. Biri, Sayın Bakanın eğilimi; biri de Sayın Başbakanın eğilimi. Sayın Bakan “Biz ne zaman kendi fikirlerimizi ve düşüncelerimizi bir zaviyeden anlatmaya kalksak bu meseleye ideolojik yaklaşmayın, eğitim ideolojik yaklaşılmayacak kadar teknik bir iştir, uzmanlık gerektiren bir iştir.” diyor ve bizi hep ideolojik davranmakla suçluyor. Öte yandan Sayın Başbakana baktığımız zaman da Sayın Başbakan grup konuşmasında bu yasayla ilgili olarak “28 Şubatın son izini de sileceğiz.” diyor tamamen ideolojik bir bakış açısı içinde. Şimdi, ben şunu sormak istiyorum: Meseleye kim ideolojik bakıyor, kime inanacağız? Sayın Başbakana mı inanacağız, yoksa Sayın Bakana mı inanacağız; doğrusu hangisi?

Şimdi, esasen eğitim başlı başına ideolojik bir iştir, eğitimi düzenlemek, tasarlamak. Çünkü her iktidar, her devlet nasıl bir insan yetiştirmek istiyorsa, hangi tipte bir insan yetiştirmek istiyorsa onun için eğitim sistemini tasarlar, eğitimin temel ilkelerini belirler. Bu bir duruştur, çağa karşı bir duruştur, topluma karşı bir duruştur, insanlığa karşı bir duruştur. Bir hükûmetin, bir devletin meseleye bakışını, dünya görüşüne ilişkin algısını anlamak için onun eğitim sistemine ilişkin algısına bakmak gerekir. Şimdi bu açıdan baktığımız zaman, eğitim, tepeden tırnağa ideolojik bir iştir. Çok eskiden beri, aydınlanma çağından beri, ulus-devlet inşası sürecinden beri eğitim hep bir ideolojik işlem olarak görülmüştür. Ulus-devlet inşası, feodal sistem, daha sonra kapitalist sistem. Dolayısıyla, aslında doğruyu söyleyen Sayın Başbakan Sayın Bakan değil. Ben, burada Sayın Başbakana katılıyorum. Sayın Başbakan bu meseleyi doğru yerden yakalamıştır ve ideolojik bir bakış açısı yansıtmaktadır ve kendi dünya görüşünü ve kendi yapmak istediğini tüm çıplaklığıyla bu yasanın içine giydirmiştir. Sayın Başbakan doğru bakmaktadır, Sayın Başbakan ideolojik bakmaktadır ve önümüze getirilen metin de tamamen ideolojik bir bakış açısını yansıtır. Bu metin, teknik bir metin değildir, Türkiye'nin eğitim sisteminin temel sorunlarına çözüm odaklı olarak geliştirilmiş bir metin değildir.

Bakın, Türkiye'nin eğitim sisteminin çok önemli sorunları var, size birkaç tane istatistik vereyim. On beş yaş üzeri bitirilen okulun toplam nüfusa oranı: İlkokul veya ilköğretim mezunları toplam nüfusun yüzde 46'sını oluşturuyor Türkiye'de, ortaokul ve lise mezunları yüzde 15'ini, bunların toplamı yüzde 71'e ulaşıyor; okuma yazma bilmeyen veya bilen fakat bir okulu bitirmeyen insan sayısı yüzde 14, üniversite ve üstü insan sayısı sadece yüzde 9. Şimdi, bu eğitimin içinde bulunduğu durumu göstermesi açısından son derece önemli bir örnek. Bir başka örnek vereyim size: 25 ve 64 yaş arası nüfusta en az lise mezunu olanların toplam nüfusa oranı Türkiye'de yüzde 29.

Mesela Yunanistan'da yüzde 60, Polonya'da yüzde 86, Çek Cumhuriyeti'nde yüzde 91 ve OECD ortalaması yüzde 70. Şimdi, Türkiye'de eğitim sisteminin içinde bulunduğu durum bu rakamlarla çok net olarak ortaya çıkıyor. Bir başka örnek vereyim: Türkiye, eğitime ayrılan kaynak bakımından OECD ülkeleri içerisinde en düşük olan ülke.

Şimdi, yasanın gerekçesine baktığımız zaman nitelikli iş gücü yetiştirmekten bahseder, kaliteli, küresel ölçekte rekabet edebilir bir mal ve hizmet üreten ülke dizayn etmek için iş gücünün son derece önemli olduğunu, onun niteliğinin, seviyesinin son derece önemli olduğundan bahseder. Mesela, mezunların toplam iş gücü içindeki payına baktığımız zaman, ilköğretim mezunlarının toplam iş gücü içindeki payı yüzde 56'dır; OECD'de yüzde 25, ABD'de yüzde 10. Ortaöğretim mezunlarının istihdam içindeki payı yüzde 22'dir Türkiye'de, gelişmiş ülkelerde yüzde 40'tır. Mesela bir başka veri: Yüksekokul ve üniversite mezunlarının toplam istihdam içindeki payı Türkiye'de sadece yüzde 13'tür, mesela euro bölgesinde yüzde 23'tür, çok uç bir örnek olarak Kanada'da yüzde 46'dır. Şimdi, Türkiye'nin eğitim sisteminin kompozisyonu budur, tablo budur.

Şimdi, bu yasaya bakıyorum; mevcut tabloyu tersine çevirecek, iyileştirecek ya da Türk eğitim sistemini yapısal sorunlarına çözüm önerecek ne var diye bakıyorum, kendimi çok zorluyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Dolayısıyla, bu yasa, meseleye teknik bir sorunmuş gibi yaklaşmıyor. Bu yasada, Sayın Başbakanın dediği gibi, tamamen ideolojik bir söylem var ve bu ideolojik söylem bu yasanın her tarafına yedirilmiş durumdadır.

Şimdi, çok eleştirdiğimiz bu kesintili ve kesintisiz eğitim biçiminde eleştirdiğimiz ve daha çok kesintisiz eğitime eleştirel bir bakış açısıyla yaklaştığımız bu yasada, bu Türkiye'nin kesintisiz eğitime ilişkin getirilen şeylerin, kesintisiz eğitimin kazanımlarının Türkiye ekonomisinin ve Türkiye'nin eğitim sisteminin yapısal sorunlarının çözümünde nerede durduğunu göstermek açısından da bir iki örnek vermek istiyorum. Şimdi okullaşma oranı, kesintisiz eğitime geçtiğimizden beri on dört yıl geçti, okullaşma oranı ilköğretimde yüzde 84'tü, bugün yüzde 98; ortaöğretimde yüzde 37'diydi, bugün yüzde 69. İlköğretime devam eden kız çocuklarının oranı yüzde 79'du, bugün yüzde 98; ortaöğretimde bu sayı yüzde 34'tü, bugün yüzde 66. Toplumun eğitim yılı ortalaması, son on dört yılda 3 yıldan 5,5 yıla çıktı. Mesleki ve teknik ortaöğretimdeki öğrenci sayısı 950 bindi, bugün 2 milyon 73 bin; artış oranı yüzde 110. O dönem ilkokul 5'inci sınıftan sonra eğitim sürecinin dışına itilecek olan 3,5 milyon öğrenci yeniden sisteme kavuşturuldu, yeniden sistemin içine alındı. Bunların hepsi kesintisiz eğitim süreciyle başlayan kazanımlardır. Şimdi, karşı karşıya kaldığımız yasa tasarısı bu kazanımların bir çoğunu geri götürme riskiyle karşı karşıyadır. Yani Türkiye'nin eğitim sisteminin temel sorunlarına çözüm odaklı olarak yaklaşan ve bunları bir çözüm çerçevesi içerisinde ele alan ve çözüm önerileri getiren bir yasa tasarısı olmaktan ziyade, son on dört yılda elde edilen kazanımların geriye götürülmesi riskiyle karşı karşıyayız. Bu yasayla, biz, zorunlu eğitimi aslında fiilen dört yıla

indiriyoruz; yani kesintisiz eğitimle okullaşma oranında meydana gelen artışı, Türk toplumunun eğitim yılında meydana gelen artışı tersine çevirme ihtimaliyle karşı karşıyayız. Bu yüzde yüz böyle olacak demiyorum ama bunun böyle olabilmesine kapı aralamış oluyoruz. Özellikle kız çocukları için bu çok daha belirgindir. 4'üncü sınıftan sonra, ilk dört yıldan sonra ikinci dört yılda insanları, çocukları açık öğretime yönlendirebilecek mekanizmalar tasarlamak sistem içinde, özellikle kız öğrenciler için ve doğu ve güneydoğu bölgeleri için çok önemli bir ihtimal olarak belirmektedir. Bu, on dört yıl boyunca elde edilen kazanımların aslında bir çırpıda geriye itilmesi riskiyle bizi karşı karşıya bırakmaktadır.

Yasanın bence en çok eleştirilecek yönlerinden biri de eğitimin daha piyasacı bir gözle ve daha piyasacı bir mantıkla ele almasıdır. İkinci kademededen sonra farklı okul türlerinin ortaya çıkmış olması, merkezî sınav sistemini, ilk kademededen ikinci kademeyle beraber bir merkezî sınav sistemini yeniden bu öğrenciler için tasarlamayı bir zorunluluk hâline getirmektedir. Şimdi, bu, sınavın ilkokul 2'nci sınıfa kadar inmesi anlamına gelmektedir ve çocukların bir yarış atı gibi daha en baştan bir sınav sistemi içine sokulması anlamına gelmektedir. Bu, en çok eleştirdiğimiz, yasa içinde de eleştirilen dershanecilik ve özel eğitimle ilgili olarak, paralı eğitimle ilgili olarak çok önemli bir alan açmaktadır. Bir başka alan, özel eğitim alması gereken kişilere ilişkindir. Bu insanların açık öğretime yönlendirilme ihtimali, bu alanda da dershaneciliğin yaygınlaşmasına katkı sağlayabilecektir. Dolayısıyla, tüm bu unsurları üst üste koyduğumuz zaman dersane sistemini, paralı eğitim sistemini daha da artıracak, daha da geliştirecek zeminlerin mevcut sistemin içinde olduğu söylenebilir.

Son söz olarak şunları söylemek isterim: Yasanın tamamına ve ruhuna baktığımız zaman, başta söylediğimizi tekrarlayacak olursak, bu yasa Türkiye'nin eğitim sisteminin temel yapısal sorunlarına çözüm odaklı olarak yaklaşan bir yasa olmak yerine, bir siyasal proje gibi ve bir ideolojik bakış açısını yansıtan bir proje gibi görünmektedir. Dolayısıyla, Sayın Bakanın bize her fırsatta ideolojik yaklaşmayın, meseleyi ideolojik bir sistemin içine hapsedemeyin söylemi, aslında Sayın Başbakan tarafından yalanlanmaktadır ve Sayın Başbakan doğruyu söylemektedir, doğru yerden yaklaşmaktadır, meseleyi doğru yerden kurmaktadır. Sayın Başbakanın kendisi meseleye ideolojik yaklaşmaktadır ve bu onun ideolojik projesinin taçlandırılmış belgesi olarak önümüzde durmaktadır.

Teşekkür ediyorum, saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Buyurun Sayın Nurettin Demir.

NURETTİN DEMİR (Muğla) – Sayın Başkan, sayın milletvekilleri, Bakanlığın değerli bürokratları; hürmetle, saygıyla sizleri selamlıyorum.

Uzun süredir hep beraber burada bir taslağı, teklifi tartışıyoruz. Tabii ki bu tartışma maalesef yeterince hazırlanmadan bir dayatmayla geldiğini hep beraber burada yaşayarak görüyoruz. Şimdi, özellikle ben şunu belirtmek istiyorum: Bu ileri demokrasi deyince acaba bunun altı yeterince

doldurulabiliyor mu? Yani yeterince biz Türkiye’de demokrasiyi yaşayabilen, demokrasiyi geliştirebilen bir tablo mu sunuyoruz? Hayır. Her geçtiğimiz gün daha baskıcı, daha teokratik bir yapıya doğru gittiğimizi görüyoruz. Biz, Mecliste bile muhalefet partilerine, muhalefet düşünceye yeterince bir fırsat verme konusunda sabırlı olamadığımız zaman, yeterince bu fırsatı tanımadığımız zaman sokakta, basında, günlük yaşamda, evde bunun ne kadar yansıtacağını düşünebiliyorsunuz sanıyorum, en azından Türkiye’deki şiddet olaylarının, aile içi şiddetin, kadına yapılan işkencenin gün geçtikçe ne kadar ağırlaştığını hep beraber görüyoruz. Ben, uzun yıllardır emekçi kadınların vermiş olduğu mücadelenin, 21’inci yüzyılda maalesef her gün onlarca kadının ya işkenceden ya şiddetten sakat kalmasını ya da ölmesini, bugün Kadınlar Günü’nde, tekrar sorumlularını anımsatmak açısından ortaya koymak istiyorum.

Acaba biz millî eğitimde bugüne kadar, dokuz senedir bu başarıların yanında olumsuzlukları ortaya hiç koyabildik mi? Ben, kendi bölgeme gittiğim zaman, özellikle Milas’ın Kırcağız İlköğretim Okuluna gittiğimde okulun on üç dershanesinin olduğunu, öğretmenlerin gelip gittiğini, bir tane de belediyenin ya da oradan birisinin o okulun temizliği ve hizmetlerini gördüğünü ve bunu yapamadıklarını, okul aile birliğinin eskiden yeterince para almasına rağmen, şimdi alamadıklarını ve okulların tuvaletlerinin maalesef yeterince temizlenemediğini ve çocuklara çok kötü bir ortam yarattıklarını söylüyorum. Yine biz Muğla’nın çeşitli köylerine gittiğimiz zaman hizmette, hizmeti sağlayan, o çocuklara çağdaş yaşamın temizlik olsun, sağlıklı tuvaletlerde yaşayabilen ve okuyabilen gençlerimizin olmadığını görüyoruz. Şimdi, Gökçeler köyü vardır, Manisa ile İzmir arasında, Manisa’ya 11 kilometre, İzmir’e de 13 kilometre olan ve o yörenin zenginlerinin yaşadığı, villaların olduğu, tarlaların olduğu bir yerdir ama birazcık şöyle orman içine gittiğiniz zaman, bir ailede 3 kızın yıllardan beri okula gidemediğini görmek ve bunun sorumluluğunu Hükûmetin fark etmemesini ben çok ayıplıyorum. Şöyle ki: “Niye götürmüyorsunuz, niye göndermiyorsunuz?” dediğim zaman, “Bizim bunu gönderme fırsatımız yok, imkânımız yok.” Taşınabilir sistemle gönderiliyor ya. Bunu niçin söylüyorum? Çünkü o yoksul insanın onu okula gönderme imkânı olmadığı için o kız çocukları maalesef okuyamıyor. Aynı şekilde Pozanti’ya gittik geçen hafta. Pozanti’da o çocukların on altı, on beş, on üç yaşındaki çocukların okuma yazma bilmediğini söylüyor cumhuriyet savcısı ve o çocukların geldiği yer Mersin’in bir mahallesi. Bugün, Gaziantep Üniversitesinin sosyoloji bölümünün yapmış olduğu bir çalışmayı gördüğümüzde buradaki annelerin çoğunun okuma yazma bilmediği, çok yoksul kesim olduğunu söylüyor, çocuklar da okuma yazma bilmiyor. E, siz, Türkiye’de bu kadar ciddi sorunları olan bir eğitim sisteminin başındasınız ve dokuz yıldır başındasınız.

Bir örnek daha vermek istiyorum. Şuayip şehri vardır, Şanlıurfa’lılar bilir, gidenler de bilir. Kutsal bir yerdir, binlerce insan gider. Orada Şuayip Peygamber’in yaşadığına inanılır ve o kutsal yer ziyaret edilir. Ben oraya gidip ziyaret ettiğim zaman taşların üzerinde bir uydu alıcısı gördüm. Merak

ettim, gittim baktım ki bir kral mezarının içinde bir aile yaşıyor. On altı-on yedi yaşında ve 2 kız çocuğu var ve çok da güzel Türkçe konuşuyor. “Nereden öğrendin?” dedim, “Ben televizyondan öğrendim.” dedi. “E, peki, okula göndermediler mi?” “Hayır.” “O zaman, neden öğrendin okuma yazmayı?” “Çünkü ben kocaya 500 liraya satıldım, ablam okuma yazma biliyordu, onu bin liraya sattılar.”

Şimdi, bir de yönetici açısından örnek vermek istiyorum. Erzurum’da Dumlupınar Okul Müdürü çocukların ileride topluma zararlı olup olmayacaklarının tespit edilip onların yok edilmesini, yani genetik olarak yok edilmesini tavsiye ediyor bir toplantıda, huzur toplantısında ve o kişinin etrafındaki kişiler de yani yanında bulunan memurlar da veya personel de onu alkışlarcasına gülerek şey yapıyorlar. Şimdi, kim alınıyor? Hemen alınıyor. Peki, onun etrafındaki kişilere soruşturma açıldı mı? Peki, onun atamasını yapan il müdürü, ilçe müdürü, vali, Millî Eğitim Bakanlığının sorumlu genel müdürü; acaba bunlara bir soruşturma açıldı mı?

Şimdi, objektif sorumluluk var Türkiye’de. Biz bunları düzeltmemişken şu anda eğitim sistemini apar topar ve dayatmayla değiştirmeye çalışıyoruz sevgili arkadaşlar. Yani tam on yıldır 8 kez değiştirmişiz. Bugün bir milletvekili arkadaşımız konuştu, çocuklarımızı biz at yarışına soktuk, yıllarca koşturduk; sonra ondan vazgeçtik. Her gelen... Hani değiştirilebilir tabii ki hepimizin sorunu, ülkemizin sorunu eğitim. Ama bu bütün üniversitelerin, sivil toplum örgütlerinin, pedagogların, herkesin görüşünü alarak yapılsaydı ve gerçekten Türkiye’nin çağdaş yapısına uygun bir eğitim sistemi oluşturulsa, kanunlar getirsek, hep beraber burada herkes görüşünü sunsa ve hepimizin de gurur duyduğu, 21’inci yüzyıla yakışan bir eğitim programını getirsek kötü mü olurdu? Ama şimdi, bu kadar kırılğan bir ekonomi noktasına gelmiş Türkiye’nin eğitim sistemini değiştirmekle binlerce kitap heba olacak. Yeniden müfredat programları yazılacak. Geçtiğimiz sene sadece 2 kez müfredat programı yazıldığı için milyarlarca lira para harcandı, şimdi tekrar harcanacak. Akıllı tahta, yok, tablet ama bir yanda da daha hâlâ mağarada yaşayan insanlarımız var, okula gidemeyen insanlarımız var ve okula gidemediği için kadının o okuma isteğinin, eğitim alma isteğinin o büyük gücünü fark etmiyoruz ama İzmir’in içinde, Manisa’nın içindeki 3 kızını gönderemeyen bir aileyi de göremiyoruz maalesef. Bir mahallenin içindeki o çocukları; anneleri, aileleri, babaları okuyamadığı için, yoksullukları yüzünden suça teşvik edilen o çocukları biz Pozantı’ya gönderiyoruz ve Pozantı’da o çocukların ne şekilde eğitildiğini gözümüzle gördük.

Şimdi, geniş bir araştırma ve inceleme yapmadan bu şekilde dayatma ve bu şekilde antidemokratik bir yasa hazırlamayı ben kendimize milletvekili olarak, milletin temsilcisi olarak yakışık bulamıyorum.

Sayın Başkan, çok teşekkür ediyorum bu verdiğiniz fırsattan dolayı. Umarım çalışmaların sonunda iyi bir noktaya gelinir, hep beraber iyi bir yasa çıkarırız.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Çok teşekkür ederim Sayın Demir.

Şimdi, arkadaşlar, bir saat yemek molası veriyorum.

Kapanma Saati: 19.06

ÜÇÜNCÜ OTURUM

Açılma Saati: 20.23

BAŞKAN : Nabi AVCI (Eskişehir)

BAŞKAN VEKİLİ : Avni ERDEMİR (Amasya)

SÖZCÜ : Fikri IŞIK (Kocaeli)

KÂTİP : Osman ÇAKIR (Düzce)

----- 0 -----

BAŞKAN – Sayın üyeler, değerli milletvekilleri, Sayın Müsteşar, Millî Eğitim Bakanlığının değerli bürokratları, basınımızın değerli mensupları; oturumu açıyorum.

Toplantı yeter sayımız var.

Şimdi, görüşmelerimize kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Sayın Ali Serindağ, buyurun lütfen.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Teşekkür ederim Sayın Başkanım.

Sayın Başkan, Komisyonun değerli üyeleri, sayın milletvekilleri, Millî Eğitim Bakanlığının sayın mensupları, değerli basın mensupları; hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Sayın Başkan, birkaç gündür biz burada gerçekten yoğun mesai sarf ediyoruz ve bu yoğun mesaiyi gelen teklifi belki biraz daha iyileştirmek, kusurlarından arındırmak ve daha faydalı hâle getirmek için çalışıyoruz. Komisyonlar, biliyorsunuz, ihtisas komisyonudur. Esas olan, komisyondaki görüşmeler ve müzakerelerdir. Biraz evvel, AKP Grup Başkan Vekili Sayın Mahir Ünal da konuşmasında komisyonların müzakere yeri olduğunu belirtti ki biz bu görüşe katılıyoruz. Müzakerenin sakın bir ortamda ve belli zaman dilimi içerisinde yapılması lazım. Oysa biz, Komisyonda bu zaman dilimine pek riayet etmiyoruz. Ne yapıyoruz? On birde veya on ikide toplanıyoruz, bazen sabaha kadar çalışmalarımızı devam ettiriyoruz. Tabii, siz de biliyorsunuz ki bu çok sağlıklı bir tartışma ortamı değil. Ne yapmak lazım? Zamanımız bol, acelemiz yok. Esas olan, gelen teklifin olgunlaştırılması ve Türk millî eğitim sistemine fayda getirmesidir. O nedenle, bana göre, zaman kısıtlaması olmadan ve gece yaralarına kadar çalışmadan, uygun bir zaman dilimi içerisinde bu müzakereleri ve tartışmaları yürütmemiz lazım, en uygunu budur ama yangından mal kaçırır gibi, çok kısa bir zaman dilimi içerisinde bu teklif buradan geçirilmek isteniyorsa gene tabii, Adalet ve Kalkınma Partisinin çoğunluğu var, yapabilecek güçte ancak uygun bir tartışma şekli olmaz.

Dün gördük Sayın Başkan, öyle bir teklifle karşı karşıyayız ki teklifin metninde hâlâ tam anlaşabilmiş değiliz. Daha doğrusu, Millî Eğitim Bakanıyla Alt Komisyon Başkanı bir maddeyi farklı şekilde değerlendirebiliyorlar. Şimdi, Komisyonda, Alt Komisyon Başkanı ve Millî Eğitim Bakanı madde metni üzerinde anlaşamıyorlarsa yarın uygulayıcılar bu konuda ne yapacaklardır?

İkinci konu: Yaş sorunu vardı. Sayın Alt Komisyon Başkanı, teklif metninde yaşla ilgili bir hususun olmadığını ifade etti ben yanlış anlamadıysam. Hâlbuki, teklif önümüzde, orada yaşla ilgili düzenlemeler yapılmış ama demin gene Sayın Komisyon Başkanı açıkladı, belki bunu ay olarak ifade edebileceklerini beyan etti. Biz bunu olumlu bir gelişme olarak değerlendiriyoruz.

Sayın Başkan, izin verirseniz, tabii, ben burada bir katkı yapmak amacıyla konuşuyorum ama sükûnetle dinlenmeyecekse benim burada konuşmamın fazla bir anlamı yok. Lütfen, bunu takdirlerinize sunuyorum.

Şimdi, şöyle bir algı var, daha doğrusu yanlış yaratılmış bir algı var: Sanki Türkiye’de sekiz yıllık zorunlu eğitim ilk defa 1997 yılında gündeme gelmiş ve uygulamaya konmuştur. Aslında Sayın Başkan, öyle bir şey yok, herkes biliyor bunu. Ta 1946 yılından beri sekiz yıllık zorunlu eğitim tartışılmaktadır, millî eğitim şûralarında görüşülmüştür. Biliyorsunuz 60’tan sonra da -222 sayılı Yasa’ya bu hüküm- bununla ilgili o yasada düzenleme yapılmıştır ancak iki kademeli olarak düzenlenmiştir, 5+3 şeklinde. 1’inci kademe zorunlu hâle getirilmiş, 2’nci kademe daha sonra zorunlu hâle getirilmek üzere böyle bir düzenleme yapılmıştır. Sonra, bazı iller pilot il olarak tespit edilmiş, bazı okullar pilot olarak tespit edilmiş, sekiz yıllık zorunlu eğitime kademe kademe geçilmesi planlanmıştır. Yani 28 Şubat 1997 yılına gelinceye kadar sekiz yıllık zorunlu eğitimle ilgili pek çok tartışma yaşanmış ve belli konularda düzenleme yapılmıştır. Taşrada olanlar bilirler, taşrada görev yapanlar bilirler; bazı illerimizde sekiz yıllık ilköğretim okulları vardı, yatılı ilköğretim bölge okulları vardı ve bunlar sekiz yıl eğitim veriyorlardı, yalnız 1’inci kademesi zorunluymuştu. Ancak daha sonra, 1997 yılında, sizin de muhtelif defalar ifade ettiğiniz gibi, sekiz yıllık zorunlu eğitim kesintisiz olarak uygulanmaya başlandı. Peki, uygulanmaya başlandı da ne oldu? Yeteri kadar değerlendirilebildi mi? Sayın Bakan sunuş konuşmasında, tespit edilen hedeflere ulaşılamadığını ifade etti. Ben de o günkü konuşmamda tespit edilen hedeflere ulaşılamamasının nedeninin sistem olmadığını, tamamen uygulamadan kaynaklandığını ifade etmeye çalışmıştım ve siz de biliyorsunuz ki hedefe ulaşılamamasının nedeni sistem değil uygulamadır. Henüz sonuçları yeteri kadar değerlendirilemedi ancak gene herkesin kabul ettiği gibi bazı olumlu sonuçlar alınmaya başlandı. Ne oldu? Okullaşma oranı yüzde 84’ten yüzde 98’e çıktı; ortaöğretimde okullaşma oranı -bu benim söylediğim ilköğretimdeydi- 37’den 69’a yükseldi. Özellikle kız çocuklarının okula devamı daha çok arttı. 97-98 eğitim öğretim yılında ilköğretime devam eden kız öğrencilerin oranı yüzde 78 iken, 2010-2011 yılında 98,22’ye yükseldi yani olumlu sonuçlar alınmaya başlandı. Peki, bu olumlu sonuçlar alınmaya başlanmışken ne oldu da birdenbire bu sekiz yıllık kesintisiz zorunlu eğitimden vazgeçildi de yeni bir sisteme yelken açtık? Şimdi keşke Sayın Bakan burada olsaydı, seleflerinden birisi, Sayın Hüseyin Çelik, kendisinden sonraki Sayın Bakana görev devir tesliminde, her şeyin otomatik pilota

bağlandığını, bundan sonra, artık, millî eğitimde yapılacak fazla bir şey kalmadığını ifade etmişti. Peki, acaba o beyan mı yanlış, yoksa şimdi getirilen teklif mi yanlış?

İkincisi Sayın Başkan, başta da söylediğim gibi, biz burada katkı yapmaya çalışıyoruz. Tabii, katkı yapmanın şartlarının oluşturulması lazım. Namık Kemal'in güzel bir sözü var, diyor ki: "Barikai hakikat müsademei efkârdan doğar." O zaman, farklı fikirlerin burada dile getirilmiş olmasından bizim rahatsızlık duymamız lazım ve Komisyon üyelerinin bu konudaki görüşlerini serbestçe ifade etmelerine imkân yaratmamız lazım ve zamanı da çok kısıtlamamız lazım. "Kısıtlamamız lazım." derken elbette makul bir süre düşünülebilir ama makul süre herhâlde on dakika değil. Ben şimdi on dakikayı tamamladım ama söylediklerimin belki üçte 1'ini ifade edebildim.

MEHMET ŞEKER (Gaziantep) – Bir on dakika daha konuşun.

ALİ SERİNDAG (Gazi antep) – Oraya geçerseniz, bana izin verirsiniz konuşurum tabii, niye konuşmayayım. İkinci on dakika da konuşurum, yirmi dakika da konuşurum, otuz dakika da konuşurum.

Sayın Başkan, tekrar şunu söylüyorum, sabrınızı taşımak istemiyorum: Biz burada ne yapmalıyız? Biz burada eğitimin kalitesini tartışmalıyız. Biz burada varsa sorunlar nelerdir, onları tartışmalıyız. Tespit edilen hedeflere neden ulaşamadı, onları tartışmalıyız. Şimdi, teklifin gerekçesiyle öngörülen sistem hiç uyuşmuyor. Sayın Bakan ne dedi? "Biz yeteri kadar rehber öğretmen tayin edemedik." dedi, hâlbuki rehber öğretmen sayımız artacaktır. "Yeteri kadar derslik yapamadık." dedi, bu sistem daha çok dersliğe ihtiyaç duyuyor. "Yeteri kadar öğretmen tayin edemedik." dedi, hâlbuki bu sistem daha çok öğretmene ihtiyaç duyuyor. Demek ki teklifin gerekçesiyle öngörülen sistem uyuşmuyor.

Bir de Sayın Başkan -sözümü bitiriyorum- demin gündeme geldi, Sayın Hakan Şükür'ün danışmanı ile ilgili. Sayın Ahmet Aydın, Genel Kurulda Sayın Hakan Şükür'ün gerekli açıklamayı yaptığını ifade etti. Yapılan açıklama şu: Sayın Hakan Şükür kürsüye çıktı, "Milletvekilleri danışmanıma müdahalede bulundular, ben bunu kınıyorum." şeklinde beyan etmiştir; tam tersine, yani özür dileme gibi bir şeyi olmamıştır, tam tersini ifade etmiştir. Bu konuda görev zâtıalınıza düşüyor çünkü burada milletvekillerine yapılan bir hareket tüm Komisyona yapılmış oluyor.

Teşekkür ediyorum, sağ olun beni dinlediğiniz için.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Serindağ.

Sayın Vahap Seçer... Yok.

Sayın Musa Çam, buyurun.

MUSA ÇAM (İzmir) – Sayın Başkan, Türkiye Büyük Millet Meclisinin saygıdeğer üyeleri, Bakanlığımızın çok değerli bürokratları; hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Yaklaşık olarak 2010-2011 ilköğretim öğretim yılında okul sayımız 32.797. Erkek öğrenci sayımız 5 milyon 623 bin 476, kız öğrenci sayımız 5 milyon 357 bin 624; toplam ilköğretimde okuyan öğrenci sayısı 10 milyon 981.

Mahir Bey... Değerli arkadaşlar...

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Özür diliyorum.

MUSA ÇAM (İzmir) – Özüünüzü kabul ettik Sayın Başkan ama tüm arkadaşlarımızdan böyle bir sükûnet bekliyoruz, özellikle eski bir sendika yöneticisi olarak daha çok bekliyorum.

2010-2011 ana sınıfı öğrenci sayısı da 824 bin. Beş yaş grubu öğrenci sayısı 825 bin, dört yaş grubu öğrenci sayısı 237 bin, üç yaş öğrenci grubu sayısı da 56 bin. Her yıl ilköğretimde 1'inci sınıfta yaklaşık 1,4 milyon öğrencinin olduğu Millî Eğitim Bakanlığı istatistikleri arasında. Eğer bu tasarıyla birlikte ilkokula başlama yaşı altı yaşın altına düştüğü takdirde 2012-2013 yılında yaklaşık olarak 2,5 milyon öğrenci 1'inci sınıfa başlayacak. Konuştuğumuz konu milyonlarca genç yavrumuzun geleceğini ilgilendiren, onların hayatını ilgilendiren ve ülkemizin gelecekteki yüzyılda kaderini belirleyecek olan bir kanunu konuşuyor ve tartışıyoruz.

Değerli arkadaşlar, önerilen 4+4+4 modeli, eğitim hakkında şunları söylemek istiyorum: 1739 sayılı Millî Eğitim Temel Kanunu'na göre temel eğitim, her vatandaşın yasal hakkıdır ve devlet eliyle parasız verilmesi gerekir. Bu eğitim, Millî Eğitim Temel Kanunu'nun 4, 5, 6, 7, 8, 9 ve 12'nci maddelerinde ifade edilen "genellik ve eşitlik", "ferdin ve toplumun ihtiyaçları", "yönelme ve eğitim hakkı", "fırsat ve imkân eşitliği", "laiklik" ve "süreklilik" ilkelerine uygun olmalıdır. Oysa kanun teklifi ile farklı toplumsal gruplar ve tabakalardan çocukların eğitim hakkı engellenmekte, eğitimde eşitlik ilkesi zedelenmektedir. Kanun teklifi, sekiz yıllık temel eğitimi fiilen dört yıla indirerek kız çocuklarının, yoksul çocukların, köy çocuklarının ve engelli çocukların üst öğrenime devam etme olanaklarını tamamen ortadan kaldırmaktadır. Tasarı, çocuk işçiliğini, toplumsal cinsiyet eşitsizliği ve ayrımcılığı, sınıfsal ayrışmayı, köy-kent kutuplaşmasını teşvik etmekte, çocukların toplumsallaşarak bütünsel ve çok yönlü gelişiminin önünü kapatmaktadır. Genel olarak tasarı, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, Çocuk Haklarına Dair Sözleşme ve Uluslararası Çalışma Örgütü'nün çocuk işçiliğinin önlenmesine dair kararları, UNESCO Eğitimde Ayrımcılığa Dair Sözleşme'nin birçok hükmünü göz ardı ederek insan hakları ihlallerine yol açmaktadır.

Zorunlu ilköğretime başlama yaşının bir yıl erkene alınması ve bunun sonucu olarak okul öncesi eğitimin zorunlu eğitimin dışına çıkarılması çocuğun gelişim ve eğitimine ilişkin bilimsel verilere uygun değildir. Bu yaş çocuklarının çoğu öz bakım gereksinimlerini bile kendi kendilerine karşılayabilecek, temel eğitime hazır olmalarını sağlayan fiziksel ve zihinsel gelişimi gösterecek düzeyde olmayabilir. Daha önce denenmiş ve sakıncaları nedeniyle vazgeçilmiş olan bu yaklaşımın yeniden gündeme getirilmesi uygun değildir. Okul öncesi eğitime verilen önem ve sağlanan gelişmeler

göz ardı edilmeyerek okul öncesi eğitim -altmış, yetmiş iki ay- zorunlu temel eğitim kapsamında ele alınmalı, ancak yetmiş iki ayını tamamlamış çocuklar ilköğretime başlamalıdır.

Mesleki yöneltmenin erkene alınması çok sakıncalı ve aynı zamanda tehlikelidir. Erken mesleki yönlendirme çocukların temel eğitim ile hedeflenen bütünsel gelişimini engelleyecektir. Çocukların yetenek, ilgi, özellik ve değerlerini tanıyarak yaşam hedefleri ve beklentilerinin belirgin ve tutarlı hâle gelmesi ancak ergenlik döneminin sonunda gerçekleşebilmektedir. Bu nedenle erken tercih sakıncalıdır. Gelişim psikolojisi alanında yapılan araştırmaların bulguları, ergenlik ve gençlik dönemlerinin giderek daha ileri yaşlara kaydığı yönündedir. Son yıllarda "gecikmiş ergenlik", "uzatılan gençlik" gibi kavramlar ile işaret edilen bu durum, kariyere yönelik belirleyici meslek seçimi ve tercihlerinin on yedi, on sekiz yaşlarına kaydırılmasını gerekli kılmaktadır. Ayrıca, iş yaşamı artık tek bir alanda uzmanlaşmayı değil, transfer edilebilir becerileri ve genel yeterlikleri talep etmektedir.

Önerilen yeni sistem mevcut öğretmen yetiştirme koşullarına da uygun değildir. Mevcut öğretmen yetiştirme sistemi içinde okul öncesi dönem, 1-5 sınıflar, 6-8 sınıflar, 9-12 sınıfların öğretmenleri farklı bölümlerde ve farklı pedagojik ilkelerle yetiştirilmektedir. Kanun teklifinin getireceği sistemde, öğretmenler lisans düzeyinde aldıkları eğitimin hedeflediği yaş grubundan farklı bir grubun eğitimini üstlenmek zorunda kalacaklardır. Her yaş kümesinin özellikleri farklı pedagojik ilkeleri gerektirmektedir. İlk dört sınıfın öğretmeninin hem okul öncesi hem sınıf öğretmeni olarak görev yapması son derece sakıncalı ve çok da tehlikelidir.

Yaygın eğitimin örgün ortaöğretim kapsamında yer alması temel eğitim ve zorunlu eğitim yaklaşımına uygun değildir. Kanun teklifinde hayat boyu öğrenme kapsamında yer alması gereken yaygın eğitim, zorunlu ortaöğretimin bir parçası olarak ele alınmıştır, oysa yaygın eğitim çeşitli nedenlerle örgün eğitimin dışında kalanlara sağlanan eğitimdir. Yaygın eğitimin örgün ortaöğretimin içinde düşünülmemesi gerekir. Zorunlu eğitimi bu şekilde esnekletmek, örgün veya yaygın eğitim kurumları yoluyla sunmak eğitimde eşitliği zedelediği gibi bu teklifte zorunlu eğitim gerçekte on iki yıla çıkarılmamaktadır.

Yüksek öğretim kurumlarına giriş ile ilgili maddeler çelişkili ve bilimsellikten son derece uzaktır. Kanun teklifinde ortaöğretim bitirme başarı notu ve başarı puanının yüzdesi gibi ayrıntıları belirleyen maddeler kanunla düzenlenmektedir. Bu durum bir diğer maddede belirtilen "Yüksek öğretim kurumlarına giriş ve yerleştirme işlemlerine ilişkin usul ve esasların Yükseköğretim Kurulunca belirleneceği" ifadesi ile çelişkilidir. Ayrıca yüksek öğretim kurumlarına giriş ve ortaöğretim başarı puanının belirlenmesine ilişkin maddeler bilimsel temelden son derece yoksun ve çok uzaktır.

Kanun teklifinde FATİH Projesi'nin Kamu İhale Kanunu'nun kapsamı dışına çıkarılması yanıltıcı ve siyaseten de etik, ahlaki değildir. FATİH Projesi kapsamında yapılacak mal ve hizmet

alımlarının Kamu İhale Kanunu kapsamı dışında bırakılması, kamu yararına uygunluk ve devlet bütçesini koruma konularında denetime ve hesap verilebilirliğe uygun olmayan uygulamalara yol açacaktır. Ayrıca, 4734 sayılı Kamu İhale Kanunu kapsamının dışında tutulmasını gerektirecek yasal ve kuramsal bir gerekçe yer almamaktadır. Kamu İhale Kanunu dışında tutulacak bir mal ve hizmet alımı, yüksek bütçeli FATİH Projesi'nde şaibelere neden olabileceğinden ve kamu vicdanında rahatsızlık yaratacağından bu tekliften kesinlikle vazgeçilmelidir. Projenin niteliği ve pedagojik değeri yeterince tartışılmadan ve denenmeden gelecek on beş yılın denetim dışı biçimde ipotek altına alınması, kamu yararı açısından giderilmesi mümkün olmayan maddi ve manevi olumsuz sonuçlara yol açacaktır.

Sonuç olarak, yukarıda belirtilen gerekçe ve nedenlerle 222 sayılı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi derhâl ve ivedi olarak muhalefet partilerinin sözlerine ve önerilerine kulak verilerek derhâl geri çekilmeli ve ortak bir noktada buluşulmalıdır. Eğitim sistemimizdeki tüm yeniden düzenleme çalışmaları sistem yaklaşımı çerçevesinde, bilimsel bakış açısıyla ve özellikle eğitim bilimlerinin ışığı altında Millî Eğitim Bakanlığı, üniversiteler, demokratik kitle örgütleri, sendikalar ve bu konudaki kurum ve kuruluşlar olmak üzere bütün ilgili tarafların etkili bir iş birliğine dayalı olarak yeni baştan ele alınmalıdır diyor ve yüce kurulu saygıyla selamlıyorum.

Tam zamanında Sayın Başkan.

BAŞKAN – Evet, onun için ayrıca teşekkür ediyorum.

Sayın Mehmet Şeker, buyurun.

MEHMET ŞEKER (Gaziantep) – Sayın Başkan, değerli milletvekili arkadaşlarım, sayın bürokratlar ve basınımızın değerli temsilcileri; sözlerime başlamadan önce hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Sayın Başkan, dört gündür buralardayız. Çok şükür, Allah'a şükredelim, konuşma sırası bize geldi. Ama inanın hiç yorulmadım. Bu dört gün içerisinde çok güzel de konuşmalar oldu, çok iyi de bilgilendik. Aslında “konsensüs” denilen şey bu. Yani konuşarak anlaşacağız, başka bir şekli yok bu işin.

Şimdi, birazdan da bahsedeceğim kriterleri de göz önüne alırsak, aslında Türkiye'nin çok da acil olarak bir araya gelip konuları tartışmaya, ülkemizin geleceği için birtakım şeyleri çok hızlı bir şekilde konuşmaya ve sonuçlandırmaya ihtiyacı var.

Öncelikle şöyle bakmak gerekiyor: Dünyada biz eğitimin neresindeyiz? Yani Osmanlı İmparatorluğu'nun son yüz elli yılını ele alırsak ve cumhuriyetimizin de son doksan yılını ele alırsak, bu süre içerisinde eğitimde ne yapmışız, nereye gelmişiz, neler başarmışız? Çok ciddi değişiklikler yapmışız. Aslında değişiklik de hayatın gerçeklerinden kaynaklanıyor. Yani mutlaka hayat değişiyor,

yeni şeyler ortaya çıkıyor ve biz değiştirme gereğini hissediyoruz. Ama, maalesef, bazı değişiklikleri zamanında yapamadığımız için de eğitimde bugün burada tartışmamız gereken şey burada bence eğitimin niteliği olması gerekirken bugün başka şeyleri tartışıyoruz.

Şöyle bir geriye dönüp baktığımızda, 1946 yılında başlayan bir serüven 1900'lü yılların sonuna doğru ancak hayata geçirilebilmiş, sekiz yıllık eğitimi ancak o zaman tamamlayabilmişiz. Oysa gelişmiş ülkelere baktığımızda durum gerçekten çok farklı. Gelişmiş ülkelerde, maalesef, şöyle Avrupa'yı bir dolaştığımızda dersane sayısı okul sayısını geçmiyor; buna çok dikkat ediyorlar. Demek ki eğitimde bizim bir eksiğimiz var. Özel okul sayısı devlet okulu sayısını geçmiyor.

Nitelik olarak eksik olan şeyleri mutlaka tespit etmemiz lazım. Bunu nasıl tespit edeceğiz? Bunları da tabii ki konuşarak tespit edeceğiz. Keşke bugün bunları konuşabilseydik. Yani biz eğitimde niçin bir bilim adamı yetiştiremiyoruz? Örneğin ben tıp doktoruyum. 6 milyon tane hastalık varken tıp kitaplarında niçin sadece bir tanesini bir Türk doktor bulmuş? Niçin diğerlerini bulamamışız? Niçin teknolojinin çok gerisindeyiz? Sokağa çıkıyoruz, arabaların hepsi yabancı, isimlerin çoğu İngilizce, maalesef, evimizdeki kullandığımız eşyaların çoğu yabancı marka. Biz üretmiyoruz ama ciddi anlamda tüketiyoruz. Demek ki iyi bir eğitim de verememişiz. Yani geldiğimiz noktada çok iyi bir eğitim verdiğimizizi iddia ediyorsak -ki ben buna katılmıyorum- bugün bu durumlardayız.

Biz tıp doktorları olarak zamanında şu uyarıyı yapmıştık: Sağlıkta geri kalıyoruz. Çok üniversite açmak, çok tıp fakültesi açmak ve çok doktor yetiştirmek o ülkenin tıpta gelişmişliğini göstermez ve nitekim bunun acılarını çektik. Öyle üniversiteler kuruldu ki acil servisi olmadığı hâlde -burada tıp doktoru arkadaşlarımız var- doktor yetiştirdi, genel cerrah yetiştirdi. Maalesef böyle fakülteler var. Bu fakültelerden arkadaşlarımız mezun oldu. Bunlar nasıl oldu? Apar topar, bir gecede karar verildi, fakülteler kuruldu, orada eğitimler yapıldı ama "Bizim fakültemiz var, eğitimimizi şuraya getirdik." dedik. Bu, şu anda geldiğimiz noktada, maalesef, sağlıkta şuna bakmak zorundayız: Çok güzel bir hastane yapabiliriz, çok iyi donanımlı içine teçhizatını koyabiliriz, çok iyi hekimler de koyabiliriz ama sonuçta hastalar ölüyorsa yanlış bir iş yapıyoruz, doğru bir iş yapmıyoruz. Biz de buradan, eğitime de buradan bakmak zorundayız. Yani biz yaklaşık son doksan yılda eğitimde ciddi hamleler yapmışız, iyi şeyler yapmışız ama niçin bu durumdayız? Bunu tartışmalıyız.

Ben Türkiye Büyük Millet Meclisinde de gündeme getirdim. Gaziantep Milletvekiliyim. Gaziantep Türkiye'nin 6'ncı büyük ekonomisine sahip, ihracatta da 6'ncı sırada, ciddi bir potansiyeli olan bir şehir ama maalesef, eğitimde 80'inci sırada. Niçin 80'inci sırada olsun? Her şey varsa bir eksik var. Bu eksiği mutlaka tamamlamamız gerekiyor. Bunları tartışmalıyız. Sadece derslik yapmak, sadece öğretmen tayin etmek, sadece o sınıflarda eğitim vererek eğitimi tamamlamış olmuyoruz. Burada en büyük sıkıntı bundan kaynaklanıyor. O açıdan, Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; nitelik üzerinde tartışmamız lazım. Bence son dört gündür burada tartıştıklarımızdan aslında güzel şeyler de

ortaya çıkardık. Örneğin, bu maddede olduğu gibi çocukların okula başlama yaşı... Yine, hekim arkadaşlarım çok iyi bilirler, biz de şöyle bir şey vardır: “Altı yaşında” ya da “yedi yaşında” demeyiz bir çocuk için; “Altı yaş beş aylık, beş ay on yedi günlük” deriz. Bakın, altı yaşında değil, yedi yaşında da değil. Onun için, burada mutlaka bir ay koymamız lazım. Yani burada bir yaş koyamazsınız. “Altı yaş” dediğinizde altı yaş, beş ay, on yedi günlük çocuk da altı yaşındadır; altı yaşı bir gün geçtiğinde yedi yaş sayıyorsanız bu da çok ciddi yanlış. Bir baba olarak da bunun çok ciddi acısını çektim ben. Çocuğumu bir yıl erken okula gönderdim ve bunun çok ciddi acısını çektim. Hem uyum sağlayamadı hem derslerinde geri kaldı. Ama bu bir gerçek, hayatın bir gerçeği, insanın başına gelince birtakım şeyleri biliyor. O açıdan, bu maddedeki tartışmanın mutlaka çok ciddi bir faydası oldu, ben buna inanıyorum. İnanıyorum ki bu maddede mutlaka yaş değil, ayı koymanız gerekiyor.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; sonuçta şuna da bakmak gerekiyor: Biz Türkiye’de ne kadar bilim adamı yetiştiriyoruz? İşte, bu da eğitimin niteliğinden kaynaklanıyor. Yetiştirdiğimiz bilim adamları, maalesef, ülkemizden göç ediyor, başka ülkelere gidiyor; onları da tutamıyoruz, o da başka bir sorun. O açıdan, bizim çok hızlı bir şekilde burada bu konuları tekrar ele alabileceğiz, çok daha geniş bir ortamda bunları tartışabilecek bir imkân yaratmanız lazım ve bunu da özellikle bu Komisyonun başaracağına inanıyorum. Gerçekten, çocuklarımız her şeyden kıymetli ve hiçbirisi, hiçbir siyasi partinin hedefleri, isteği doğrultusunda da şekillenmemeli. Zaten öyle bir eğitim de olmaz, onun adı da “millî” olmaz sonuçta. Bugün geldiğimiz noktada bu teklifi veren arkadaşlar... Bakın, teklif geldi, alt komisyona gitti, tekrar burada geldi, tartışılıyor; yaklaşık yarıya yakın konularda değişiklik olmaya başladı. Demek ki tartışarak, konuşarak birtakım şeyleri düzeltme şansına sahibiz. Onun için, ben bu tartışmanın, bu konuşmaların faydası olacağına çok ciddi şekilde inanıyorum.

Sayın Başkan, değerli milletvekili arkadaşlarım; inşallah, bizim ülkemizde de yetişen çocuklarımız gelecekte dünyanın gelişimine, geleceğine yön veren insanlar olsunlar. Bu, en büyük arzumuz ve en büyük isteğimiz. Ama bir gecede aldığımız kararlar, bir gecede çıkardığımız kanunlarla, maalesef, doğru işler yapmış olmuyoruz. Bakın, geriye dönük örneklerine bakalım: Bir Anayasa referandumu yaptık, Cumhurbaşkanımızın süresini belirleyemedik, tekrar bir kanun maddesiyle Cumhurbaşkanının süresini değiştirmeye çalışıyoruz. Şike kanunu bundan bir yıl önce bu Meclisin gündemine geldi, altı yedi ay sonra tekrar değiştirildi. Türk Ticaret Kanunu’nun yüzlerce maddesi değiştirildi ama bugün eksikleri var, tekrar bir revizyon yapılması gerekiyor. Demek ki bir gecede ve “Ben istedim oldu.” mantığıyla yapılan değişikliklerin doğru olmadığını, bunların da tekrar ileride sakıncalarının çıktığını görüyoruz.

Sekiz yıllık eğitimde, örneğin, taşınmalı eğitim... Türkiye’ye -evet- faydası olduğu kadar birtakım eksiklikleri de olmuştur, onları da görmemiz gerekiyor. Örneğin köylerde... Ben köyde büyüdüğüm için biliyorum. Köyde “öğretmen” demek o köyün her türlü sorunuyla ilgilenen kişisi

demektir, sadece öğrenci yetiştiren, öğrenciyi eğiten kişi demek değildir. Ama ne yaptık biz? Taşınalı eğitimle o köy okullarını kaldırdık. O köyde o köyün insanlarına bilgi verecek, onları donatacak, onların eğitimine katkı sunacak bir öğretmen camiasını o köyden aldık ve böyle pek çok köy oluşturduk. Demek ki her çıkardığımız kanunun faydası olduğu kadar da birtakım sıkıntılar yarattığını görüyoruz.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; ben bu tartışmaların inanın faydası olacağına inanıyorum ve inancım o ki eğer bu Komisyon bu kanun teklifini geriye çeker, bir ay, on beş gün, ne kadar süre olursa olsun tartışır, eğitimcilerle bir araya gelirse ülkemizin geleceği için çok ciddi kararlar alabileceğine inanın ben de şu anda bu dört gün içinde inandım. Burada çok donanımlı, birikimli arkadaşlarımız var. Bunları dinlemenizde fayda var. Bizim hiçbir iddiamız, idealimiz yok. Bizim amacımız iyi nesiller yetiştirmek, düzgün insanlar yetiştirmek, ülkesine faydalı insanlar yetiştirmek, başarılı insanlar yetiştirmek, her alanda ama her alanda başarılı insanlar yetiştirmek. Onun için mücadele ediyoruz. Sizden ricamız, bu kanun teklifini daha iyi tartışalım, daha iyi koşullarda, daha iyi ortamlarda tartışalım, bu işi bilen insanlarla bir araya gelelim. Tartışmaktan, konuşmaktan hiçbir şey kaybetmeyiz. Bakın, tartışarak bazı maddelerde değişiklikler yaptık ve inanın, daha da değişeceğine inanıyorum. O açıdan, bir oldubittiye getirmeyelim. Altı ay sonra, bir yıl sonra tekrar bu kanun bu Meclisin önüne gelmesin ya da on yıl sonra bir başkası “Siz yanlış yapmışsınız.” deyip bunları değiştirmek gereğini duymasın.

Hepinize saygılar sunuyorum. Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Şeker.

Sayın Mehmet Ali Ediboğlu...

MEHMET ALİ EDİBOĞLU (Hatay) – Sayın Başkan, değerli milletvekili ve bürokrat arkadaşlarım, basınımızın değerli temsilcileri; hepinizi saygıyla selamlıyorum.

“Biz yaptık, eğitim uysun. Biz yaptık, okul uysun. Biz yaptık, müdür uysun. Biz yaptık, öğretmen, öğrenci uysun.” Bu anlayış gerçekten çağımıza uygun bir eğitim politikası olamaz. Çocuklarımıza, gelecek nesillere bunu izah edemeyiz.

Değerli arkadaşlar, zorunlu sekiz yıllık temel eğitimin niteliğini artırmanın; eşit, kaliteli ve ücretsiz eğitim olanaklarını toplumun tüm kesimlerine ulaştırmanın temel alınması gerekirken, bilimsellikten uzak olduğu üniversiteler tarafından yayımlanan raporlardan da anlaşılan bir kanun teklifi, yangından mal kaçırmak gibi önümüze getirildi.

Değerli arkadaşlar, eğitim sistemi konusunda bu ülkenin niyeti tartışıldı mı? Annelerin, babaların, çocukların eğitim konusunda niyetleri nedir? Bu tartışıldı mı? Hayır. Biz nasıl bir eğitim istiyoruz? Bu tartışıldı mı? Hayır. Sadece, AKP'nin niyetini biliyoruz. Bu ülkenin eğitim konusunda bilgisi tartışıldı mı? Bu konudaki akil kişilerin görüşü alındı mı? Bütün sivil toplum örgütleri bu

konuyu kendi içinde tartıştı mı? Yine hayır. Üniversitelerimiz, eğitim fakültelerimiz ne diyor merak etmiyor musunuz? Peki, ülkemizin bu konudaki becerisi nedir? Biz nasıl bir sisteme uygunuz ve başarabiliriz tartışıldı mı? Hayır. Eylemimiz nasıl olacak? Deneyerek olacaksa yazık olur bu ülkeye. Sonuç önümüze nasıl çıkacak? Hiç değilse bir çalışma yürütülsün. Bu var mı? Bu da yok. Hiçbir şey bilinmiyor. Bir sivil toplum kuruluşu getirmiş, AKP'nin önüne koymuş, AKP, siyasi amaçlarına uygun görüp "Tamam bunu deneyelim bakalım." demiş. Değerli arkadaşlar, 20 milyon çocuğumuzun geleceği bir kişinin siyasi emellerine bırakılmaz, bırakılmamalı diye düşünüyorum.

Çağdaş bir iktidarın eğitim politikası, fikri hür, vicdanı hür, tercihi özgür, geleceğini görebilen, sistemin herkese adil işleyeceğine inanan, çalışkan, üretken, kendine güvenen nesiller yetiştirmek olmalıdır. Tek tip insan oluşturmak için eğitim politikaları dayatmak, kendine biat eden bir nesil yaratmak değilse de nedir? Böyle bir nesil yetiştirme hayalleri kurarken suç işleyen çocukları unutmak ve kendi kaderlerine terk etmek, üstelik kötü muamele görmelerine göz yummak nasıl bir ayrımcılıktır, vicdansızlıktır? Evet, Pozantı Cezaevi mağdurlarından bahsediyorum.

Görüyoruz ki iktidar partisinin eleştiriye tahammülü kalmamıştır. Sayın Başbakan diyor ki: "Milletimin dediği olacak, kamuoyunda kim varsa tartışsın." diyor yani tartışılсын demek istiyor. Bir kadın, sorumluluk duyuyor, bilim adamlarından görüş alıyor ve halkıyla bu konudaki görüşlerini paylaşıyor yani fikrini söylüyor. Cevap gecikmiyor Hükümet kanadından, hem de Sayın Başbakandan ve de grup başkan vekilinden. "Yumruk yersin ha!" diyorlar. Bir kadına "Yumruk yersin." diyorlar. Zihniyete bakar mısınız! "Kadına şiddete hayır" dediğimiz ve kadınlarımızın gününü kutladığımız şu günlerde kadına saygıya bakar mısınız!

Sayın Bakana birkaç sorum olacak:

1) Bu yasa teklifi eğitimde hangi sorunu çözecek, neyi düzeltecektir?

Sayın Müsteşara soruyorum, tekrar soruyorum:

1) Bu yasa teklifi eğitimde hangi sorunu çözecek, neyi düzeltecektir?

2) Pedagojik açıdan henüz karar verme yeteneği gelişmemişken çocukları bazı okullara yönlendirmek ne derece doğrudur?

3) Bu yasanın ilk kademe sonrası, özellikle yoksul çocukların, engelli çocukların, kimsesiz çocukların ve kız çocuklarının eğitime katılım ve okula devamları açısından yaratabileceği sakıncalar hakkında ne düşünüyorsunuz?

4) Türkiye Cumhuriyeti devletinin eğitim politikaları millî eğitim bakanlarının staj yapma alanları mıdır? Atanan her sayın bakanın kendisine göre politikalar oluşturması devlette süreklilik ilkesine zarar vermekte değil midir?

5) Sayın Bakan, 81 ilin 54'ünde il millî eğitim müdürlerinin performanslarını yetersiz bulup değiştireceğini açıklamıştı 6 Ocak 2012 tarihinde. Bu, adamına göre iş bulma politikalarınızın başarısız olduğunun kanıtı değil midir?

6) Geliştirilmesi düşünülen sistemle devlet üniversiteleri yerine paralı, sertifikalı kurslarla Amerikan sistemine mi geçilmektedir? 2003'te Avrupa Birliğiyle imzalanan Basel III Protokolü çerçevesinde bu teklifin aceleyle hazırlanması, bu anlaşmanın 2012 yılında yürürlüğe girecek olmasından mı kaynaklanmaktadır?

7) Yeni sistemde, öğretmen yetiştirme programlarının olmadığı, sadece yaşam boyu öğrenme programlarından alınacak sertifikalarla öğretmen olunması sağlanmakta ise sertifikalı sistemde eğitim fakülteleri ne olacaktır, yoksa kapanacak mıdır? Bu durumda Basel III Protokolü çerçevesinde yurt dışı sermayeli eğitim kurumlarının kendi öğretmenini de yurt dışından getirerek ülkemizde istihdam edilmesinin yolu mu açılmış olmaktadır?

Son sorum: Bu yasayı neden bir an önce Meclisten geçirmek istiyorsunuz? Bu acele niye? 74 milyonu ilgilendiren bir konuda, başta muhalefet partilerini ve tüm toplumu ikna etmek gibi bir göreviniz olduğunu düşünmüyor musunuz?

Teşekkür ediyorum, saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Ediboğlu.

Sayın İhsan Özkes?

Buyurun Sayın Özkes.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Sayın Başkan, değerli milletvekilleri, değerli bürokratlar ve basın emekçileri; hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Dün burada bir komisyon üyesi “Biz dindarlar olarak bu konuya bakışımız, biz dindarlar ve sizler.” şeklinde ifadeler kullandı. Burası Türkiye Büyük Millet Meclisi ve Millî Eğitim Komisyonu. Türkiye'nin siyasi yönden en kaliteli, en eğitilmiş ve en nazik komisyonu burada olmalıdır diye düşünüyordum ama maalesef burada din ve inanç bağlamında en vahim bir cümle kullanıldı. Ülkemizin birlik ve bütünlüğü açısından da en ayırimcı, en ötekileyici ve en bölücü bir cümle maalesef burada söylendi. Hatta düzeltiyim derken “Ateistler de dindardır.” diyerek bu çirkin iddiasını pekiştirdi. Diğer bir deyimle, mazereti kabahatinden daha büyük bir söylemde bulundu. Yüce Mecliste, 2012 yılında ve hem de Eğitim, Öğretim Komisyonunda bir üye olan arkadaşın böyle bir ifadesi ülkemizin din istismarında nerelere geldiğimizi göstermektedir.

Şimdi sizlere, “Bunları yapanlar mı dindar?” diye bazı tespitleri hatırlatmak istiyorum:

Başbakanı âdeta ikinci peygamber gibi gören,

“Tayyip'i üzmemek Allah'ı üzmezdür.” diyen,

Başbakan için şükür namazı isteyen,

Başbakana dokunmayı ibadet sayan,
Başbakanı Hazreti Musa'ya, Abdullah Gül'ü de Hazreti Harun'a benzeten,
Başbakan için "O sabır örneği, Hazreti Eyüp gibi, maşallah." diyen,
"Son Osmanlı Padişahı 1. Recep Tayyip Erdoğan" yazılı pankartı açan,
Başbakan cuma namazı kılacak diye camiye giren cemaatin üstünü başını aratan, ön safları boş tutan, cemaatin bir kısmını sivil polislerle oluşturan, korumaları namaz kılanların arasında ayakta duran,

"Hazreti Muhammed'e dedim ki" diyen,
"Sema, Mevlânâ'ya değil, milattan önce 2000 yılına ait." diyen,
Avrupa Birliği istedi diye hutbelerden ayeti kaldıran,
Din kültürü ve ahlak bilgisinde Kelimeyi Tevhit'ten Hazreti Peygamberi çıkartan,
Fatihâ'nın ve Amenerresulü'nün sonuna sansür koyan,
Hazreti Muhammed'in resmini, minyatürünü çizdiren,
Meclisi olağanüstü toplayarak zinayı suç olmaktan çıkartan,
Bir il müftüsüne "Yap diyorsam yapacaksın, yoksa gelip seni o müftülüğün penceresinden atarım." diyen,

Bir ilçe müftüsüne, "Bütün Beşiri'yi senin başına musallat ettiririm, s... olup çeker gidersin."
diyene,

Domuzculuğu ve domuz eti üretimini artıran,
Yolsuzluğu cami restorasyonlarına bulaştıran,
"Kentsel dönüşüme karşı çıkmak en büyük günahıdır." diye yeni günahlar icat eden,
Referandumda ramazanda Umre'yi yasaklayan,
Referandumda iftar sofralarını "evet" sloganlarıyla donatan,
Kâbe'de "evet" pankartı açan,
453 yıllık Süleymaniye Camisini Recebiye Camisi gibi bir bayram sabahı açan,
Allah'a mahsus olan dokunulmazlık zırhına bürünen,
Faizcilikte zirveye çıkan, şans oyunlarını ve kumarı artıran,
"Alanya'yı görmek vacip, sünnet falan değil, farz." diyen,
"Şeyini şey ettiğimin şeyi" diyen,
Cuma namazı kılarken korumaları pabuç nöbeti tutan,
"Bir Allah kuruşum yok." ve "Bir Allah kuruşu yok." diyen,
Peygamberimiz "öfkelenme" buyururken "Öfkeli konuşmak bir sanattır." diyen,
"Van'da artık otuz sene deprem olmaz, burası en sağlam yer, evlerinize dönün." diyerek 40 kişinin ölümüne sebep olan,

Siyasi mücadelelerini Sevgili Peygamberimizin Kutlu Doğumu'na benzeten,
"Bir dönem dini kullandık." diyen,
Müslümanlardan Filistin için toplanan yardım paralarını göndermeyip faize yatıran,
"One minute" diye şov yaptığı Şimon Peres'i davet edip Türkiye Büyük Millet Meclisinde
konuşturarak ve ayakta alkışlayan,
Mayınlı araziye kırk dört yıllığına İsrail'e vermek isteyen,
Yahudi Üstün Cesaret Ödülü alan,
Ülkesinde karikatürle Hazreti Muhammed'e hakaret edenleri destekleyen Danimarka
Başbakanı Rasmussen'in NATO Genel Sekreteri olması için "kabul" oyu veren,
Kendileri hac ibadetinde iken Türkiye Büyük Millet Meclisinde yapılan oylamada oy
pusulaları kullanılan,
Irak'ta Müslümanların camilerini yıkan, canına kıyan, kanını akıtan, kadınlarının ırzına geçen
Amerikan askerlerinin sağ salım ülkelerine...

TEMEL COŞKUN (Yalova) – Hangi kitapla yazıyor?

BAŞKAN – Sayın Özkes...

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – ...dönmesi için dua eden...

BAŞKAN – Sayın Özkes...

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Büyük Ortadoğu projesinin eş başkanı olan...

BAŞKAN – Sayın Özkes...

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Efendim?

BAŞKAN – Bir dinler misiniz beni. Bakın, İç Tüzük'ümüze göre, şahsiyatla uğraşmak ve
ayrıca, üslup olarak lütfen, konudan ayrılmayarak...

TEMEL COŞKUN (Yalova) – Bu kadar saçmalık olmaz!

LEVENT GÖK (Ankara) – Hangisi yalan bunların?

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Konuya geleceğim efendim.

TEMEL COŞKUN (Yalova) – Hepsi yalan!

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Lütfen, rica ederim. Lütfen, rica ederim.

BAŞKAN – Bakınız, düzeni bozmaya yönelik...

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Eleştiriye...

BAŞKAN - ...tahrikkâr konuşmalar yapmak...

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Bakın, ben...

BAŞKAN – İç Tüzük'ümüze göre, yakışsız bir davranış.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Bakınız, rica ediyorum... Bakın, benden aldığınız vakti veriniz
lütfen.

BAŞKAN – Sayın Özkes...

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Saate bakınız, benden aldığınız vakti verin Sayın Başkan.

BAŞKAN – Sayın Özkes, lütfen...

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Benim vaktimden yemeyiniz.

BAŞKAN - Millî Eğitim Komisyonunda görüştüğümüz konuyla ilgili konuşun.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Efendim, ben, sözümü dinleyin bir, ne diyorum?

BAŞKAN – Ben, gereken uyarıyı yaptım, uyup uymamak size ait.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Tamam, rica ederim.

İsrail'in düşmanı olduğu Kaddafi'yi bertaraf etmek için 400 milyon dolar veren,

İsrail'in düşman olduğu ülkelere âdeta düşman kesilen,

İsrail'i korumak için İran'dan gelecek füzeleri vuracak füze kalkını kurduran,

“İslam” yazılan nüfus cüzdanlarından din hanesini kaldıran,

“Bu mücadeleyi iktidara getirme noktasında gerekiyorsa ne yaparım dedim. Papaz elbisesi dahi giyerim. Var mı bu usulün içinde? Var tabii ki.” diyen,

Uludere'de 34 vatandaşımızı İsrail'in yanlış istihbaratıyla öldüren,

Dindarlığından çok kindarlığı öne çıkan kim?

Bunları yapanlar, başkasına din iman dersi vermeye kalkışmasınlar.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; konunun üzerinde bu kadar durmamın bir nedeni de şudur: “Müslüman'ım” diyeni dinsizlikle itham etmek, o kişiyi öldürmek gibidir. Elhamdülillah Müslüman'ım, emekli bir müftüyüm ve elhamdülillah Cumhuriyet Halk Partiliyim. CHP'lilerin dindarlığına laf atacakların aynaya bakmaları gerekir. Dindar kişi, başkalarının dindarlığıyla asla ilgilenmez. Beni de kimsenin dindarlığı ilgilendirmez. Ancak, bu konuşmayı, şahsıma ve partili arkadaşlarıma karşı yapılan kabul edilemez suçlamalardan dolayı yapma gereğini duydum. Peki, neden dindarlık tartışması ülkemizin gündeminden düşmüyor? Çünkü, din üzerinden malı götürmek, saltanatı sürmek isteyenler, hep, kendilerinin dindar olduğunu ifade ederler, karşıtlarının ise din ve inancıyla uğraşırlar. Allah bu zihniyettekileri, “'Müslüman'ım' diyene, dünyanın geçici menfaatine göz dikerek 'Sen mümin değilsin.' demeyin.” diye uyarıyor. Nisâ Suresi 94. Peygamberimiz de “Birisine 'dinsiz' denildiğinde, kendisine 'dinsiz' denilen şayet değilse dinsizlik onu söyleyene döner.” buyuruyor.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Sabahtan beri sen diyorsun!

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – İmamı Gazali de “İnsanları rastgele dinsizlikle suçlamak cahillerin işidir.” diyor. İman, kalp ile tasdik, dil ile ikrardır. Dili ikrar etmeyip kalbinden Allah'ın varlığını tasdik eden iman sahibidir. Kalpte olan imanı kim bilir? Kalpteki imanı Allah'tan başkası bilemez. Birisinin imanı ile ilgili hüküm veren bir kişiye Sevgili Peygamberimiz, “Bunu nasıl

söylersiniz. Kalbini mi yarıp baktın?” diye azarlamıştır. “Biz dindarlar ve sizler.” ayrımını yapan arkadaşımız bilmelidir ki, AKP on yıldır vardır, CHP seksen dokuz yıldır vardır. CHP liler siz yokken de Müslüman’dılar, yarın siz olmadığınızda da Müslüman kalacaklardır. Nasıl ki sizden önce, bin dört yüz yıldır yüce dinimiz varsa, sizden sonra da kıyamete kadar yüce dinimiz var olacaktır. Evrensel olan ve bütün insanlığa gelen yüce dinimizi fani olan bir partinin şemsiyesi altına hapsetme çabası, başta, dinin sahibi Yüce Allah’a karşı gelmektir. 74 milyonu ilgilendiren, yarının büyükleri çocuklarımızın eğitimi ve öğretimini siyasi alana çekmek yanlıştır. Özellikle böylesine önem arz eden bir konuyu, din perdeli sömürü malzemesi yapmak ise, telafisi mümkün olmayan büyük bir yanlıştır.

BAŞKAN – Sayın Özkes, sözlerinizi bitirin.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Teşekkür ederim, saygılarımla.

AYŞENUR İSLAM (Sakarya) – Sayın Başkan, bir şey söylemek istiyorum.

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Bir şey söyleyeyim arkadaşlar, konuşmanın bir metnini istiyorum ben.

BAŞKAN – Bir dakika...

Sayın Uçma, üç dakika içinde...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Bakın, biz sıralara vurmuyoruz arkadaşlar ve bağırıyoruz da. Lütfen, bunu örnek alınız. Bak, sıralara vurmadık, hiç bağırmadık. Bizi örnek alın, lütfen.

BAŞKAN – Buyurun Sayın Uçma.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) - Özellikle rica ediyorum.

Özür dilerim Başkanım.

BAŞKAN – Buyurun Sayın Uçma.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Sayın Başkan, değerli müsteşarlarım, bürokratlarımız, saygıdeğer milletvekillerimiz; hepinizi, akşamın bu saatinde saygı, sevgi, muhabbet ve hürmetle selamlıyorum.

Sevgili müftümüze sevgilerimi iletiyorum ama bu üsluba tenezzül etmeyeceğimin bilinmesini istiyorum. Zira, neresinin düzeltileceği de meşûk olan bilgiler. Örneğin, yüce dinimiz bin dört yüz yıllık değil, Hazreti Âdem’den beridir. Bunlar tabii, ilginç bir yaklaşım. Önce, Sayın Genel Başkanımıza yapılan, ne diyelim, kullanmak da istemiyorum ama iftiralari peşinen reddediyorum. Bunların ayrı ayrı izahına girmek bana yakışmaz, ayıptır, bu düzey muhatap alınmaz çünkü, gerçekten de öyle.

Sevgili arkadaşlar, görülüyor ki sevgili müftümüz, dün dinlemediği için, anlaşılmadığı için söylemek istediğim, “Dindarlık sizden değil bizden sorulur.” diye bir söyleme giriyor. Ve bir başkası, cumhuriyetin müftüsü olarak bilirdik ama Cumhuriyet Halk Partisinin ve arkadaşlarımızın şeyhülislamlığına soyunuyor, bu doğru değil.

Sevgili arkadaşlar, anlatmak istediğim şey şuydu, o örneği anlatıp bitireceğim, vaktinizi almaktan da içtinap ederim. Bir önceki konuşmada gerginlikler olmuş ve din gündeme gelmiş. Ömrünü inançların özgürlüklerine adanmış, farklılıkları korumanın Allah'ın ayetleri olduğuna inanmış bir kardeşiniz olarak belki telaffuz olarak kelime yanlış çıkmış olabilir ama bir söz vardır, haşa, "Tövbe kabul etmeyen ilaha tövbe edilmez." diye. Bunlar ayıp şeylerdir. Söylemek istediğim şuydu: Bu din üzerinden herhangi bir kişinin ötekine bir yaklaşımını ayıplamak ve kınamak için, Maide Suresi'nde İsa ile Allah arasında geçen bir konuşmayı aktaracaktım. O da şudur sevgili arkadaşlar: Allah İsa'ya sorar: "Yönettiğin topluma, benim dışımda, Allah'ın dışında beni ve anamı iki ilah edin diye sen mi söyledin?" İsa cevap verir: "Ben onların içinde yaşadığım sürece, Allah'ın dışında, beni ve anamı iki ilah edinin diye asla söylemedim. Buna sen de şahitsin. Ama sen beni öldürdükten sonra, onlara vaziyet eden sensin, onlar senin kullarıdır, ister rahmet edersin ister dilediğini yaparsın." Bunu söyleyen ulul azim bir peygamber. Şimdi, kimsenin... Örneğin siyasetin görevine şöyle bakarım, ileri bir örnek olacak: Bir insan taşta tapmak istiyorsa, siyasetçinin görevi, taşın önündeki engeli kaldırmaktır, adamın niye taşta taptığını sorgulamak değildir. Arkadaşlar, yani, müteaddit defa Rabbimiz, ayetlerinde, dinin peygamberlerimiz de dâhil, ulul azim peygamberlerimiz de dâhil, hiç kimsenin bir baskı ve telkinde bulunamayacağını, onların görevlerinin sadece anlatmak ve iyi örnek olmak olduğunu ifade ederken, burada, bu düşüncelerin savunmasına ömrünü vermiş bir kardeşiniz olarak böyle bir yaklaşımı sergilememin mümkün olmayacağını herkes bilir. Nitekim CHP'li arkadaşlarla hukukum çok iyidir, sonra "Ağabey, biz senin tarzını, tavrını biliriz. Bir yanlış anlaşılma oldu, kusura bakma." diyen sevgili kardeşlerim olmuştur.

Ben, böyle bir gündemin bu düzeyde ve bu seviyede gündeme getirildiği ve geldiği için, buna da sebebiyet verdiğim için, bu kavramlardan dolaşıp böyle bir senteze de varıldığı için ayrıca üzgünüm. Sizi üzmüşsem de kusura bakmayın sevgili arkadaşlar. Hepinizi sevgi, saygı ve muhabbetle selamlıyorum, sağ olun, eksik olmayın.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Uçma, çok teşekkür ederim.

AYŞENUR İSLAM (Sakarya) – Sayın Başkanım, beş saniye...

BAŞKAN – Buyurun efendim.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – On dakika konuşma hakkımı kullandım. Kimseye sataşmadım.

BAŞKAN – Buyurun Sayın İslam.

AYŞENUR İSLAM (Sakarya) – Sayın Başkanım...

İHSAN ÖZKES (İstanbul) - Ne hakaret vardı, ne bir şey vardı.

AYŞENUR İSLAM (Sakarya) – Lütfen... Müsaade eder misiniz?

BAŞKAN – Sayın Özkes...

AYŞENUR İSLAM (Sakarya) – Müsaade eder misiniz?

Sayın Başkanım, biraz önceki hatip, başkalarına ait olduğunu ileriye sürdüğü son derece galiz, sövğu içeren ve kadınların yanında asla telaffuz edilmemesi gereken birtakım sözleri burada telaffuz etti. Durumu kınıyorum. Bir daha tekrar etmemesini diliyorum. Özellikle, Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesi Yasası'nın geçtiği bir günde bunun olmasını çok üzüntüyle karşılıyorum.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Hangi söz? Açıklar mısınız?

AYŞENUR İSLAM (Sakarya) – Bir de benim mi tekrar etmemi istiyorsunuz?

Ayrıca, Cumhuriyet Halk Partili arkadaşlarımızın bu konuda son derece zarif ve kibar olduklarını biliyorum, onlardan herhangi bir biçimde, bu şekilde...

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – O kelimeyi sizin eski milletvekiliniz söylemiş hanımefendi, ben değil!

AYŞENUR İSLAM (Sakarya) – Ben sizinle konuşmuyorum.

BAŞKAN – Sayın İslam, siz sözünüzü tamamlayın lütfen.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Arşivlere bakarsanız.

AYŞENUR İSLAM (Sakarya) – Ben beyefendiyi muhatap almıyorum.

BAŞKAN – Lütfen sözünüzü tamamlayın.

AYŞENUR İSLAM (Sakarya) – Bir önceki hatibi...

BAŞKAN – Bitti mi efendim. Çok teşekkür ederim.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Ben sizi hiç muhatap almıyorum.

BAŞKAN – Sayın Bostancı, buyurun.

AYŞENUR İSLAM (Sakarya) – Yani, benim sözlerim, bu beyefendiye yönelik değil...

BAŞKAN – Anladım, anladım. Teşekkür ederim.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Çok teşekkür ediyorum.

Dün burada, değerli arkadaşlar...

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Sayın Başkan, satışma var, lütfen...

BAŞKAN – Buyurun Sayın Bostancı.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Dün burada, esasen, hepimizi üzen, yanlış, doğru, nasıl anlaşıldığı, sonuçta vuzuha kavuşan bir olay yaşandı. İsmet Bey o sözü söylediğinde CHP'li arkadaşlar, tabii anladıkları şekliyle, hiddet ve şiddetle itiraz ettiler. O görüntü içerisinde en çok tepki veren, en çok hiddet gösteren arkadaşımız sayın müftümüzdü. Elindeki bir şeyle masaya vurarak, tak, tak, tak diyerek söz hakkı talep ediyordu. Esasen AK PARTİ'lilerin çıkarttığı bir gürültü yoktu çünkü sessizlik içinde, ne olup biteceğini anlamaya çalışıyorlardı. Arkadaşın vurarak susmalarını talep ettiği insanlar CHP'lilerdi. Bu vuruşun bir anlamı var. Bu vuruş, esasen dinle değil, iktidar ilişkilerinin o karanlık tabiatıyla alakalıdır. Sayın müftümüz demek istiyordu ki, bir tarafıyla "Evet, uzman benim, benim konuşmam lazım." -resim bir tarafıyla böyle konuşuyor bize- ama diğer yanıyla söylediği

şuydu: “Bu konuda en çok konuşma hakkına sahip olan benim ey CHP'liler, siz bir susun bakalım. Din söz konusu oldu, ben konuşabilirim.” Bu bir.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Senin yaptığını Çorumlu yapmaz! Vallahi Çorumlu yapmaz senin yaptığını!

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Ben, iktidar ilişkilerine dair bir çözümlene yapmaya çalışıyorum, derdim başka bir şey değil.

İkincisi, değerli arkadaşlar, esasen o kadar çok olay yaşanıyor ki, “Dün dün de kaldı.” Mevlânâ'nın sözü malum, hepimiz bugün de bir sürü olay yaşadık. Deprem Dedemiz vardı - hatırlarsınız- insanlar depremi unutmaya başladığında televizyonlara çıkardı: “Hey, unutmayın, deprem var.” Hem deprem doğru hem de beni hatırlayın. Sayın müftümüz bize unutturmayacak öyle anlaşılıyor, “Beni hatırlayın.” diyor çünkü bu, benim iktidar alanım.

Teşekkürler.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) - Sayın Başkan, bu kadar insan aleyhimde yorumlar yaptılar ve satışma yaptılar. Lütfen söz veriniz.

BAŞKAN – Sayın Özkes, iki dakika konuşun ve bu konuyu kapatın lütfen.

Buyurun.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Değerli arkadaşlar, hepinizi saygıyla ve sevgiyle selamlıyorum.

Şimdi, o söz, yani “Biz dindarlar ve sizler.” sözü yenilir yutulur bir söz değildir. Ben elli üç yaşında, emekli bir müftüyüm. Yani, hem de dönerken “ve sizler” derken, böyle döndü, bize doğru döndü. Ondan sonra da biz tepkiyi koyunca, dedi ki: “Ya niye şey yapıyorsunuz. Ateistlik de bir dindir.” dedi.

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Ateistlik de bir dindir.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Değildir efendim, ateistlik... O zaman siz ateistliği bilmiyorsunuz. Rica ederim, o tartışmaya gelerek benim iki dakikamı yeme Sayın Hocam, rica ederim.

Şimdi, bu söz, kesinlikle ve kesinlikle kabul edilecek bir söz değildir, bir.

(2) Ben bir milletvekiliyim. “Cumhuriyet Halk Partisinin şeyhülislamlığına soyunuyor.” sözü gerçekten, ayrı bir yanıştır. Yani gaf üstüne gaf, hata üstüne... Şimdi ne yapıyor AKP'li arkadaşlar? Mehter marşı gibi, iki adım ileri, bir adım geri. Yani, biz tepki verince özür diliyorlar, bir şeyler yapıyorlar, tepki vermezsek iki adım gitmiş oluyorlar. Bakınız, bu, çok yanlış bir şeydir. Eğer ben bu konuşmayı yapmasaydım, kendime saygısızlık yapardım. Cumhuriyet Halk Partisine karşı savunmasız kalırdım. Olmaz böyle bir şey.

Değerli arkadaşlar, burası... Yani ben masaya vurmuşum da “Ey CHP'liler...” Yani, bu kadar komik, basit bir anlayış -arkadaşım Çorumlu olduğu için söylüyorum, ben de maalesef o

arkadaşla birlikte, efendim, aynı memleketli oldum şu anda- yani gerçekten, böyle bir anlayış nasıl olabilir?

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Bunu Çorumlular duymasın!

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Şimdi, bakınız, ben, orada, hiçbir zaman demedim ki, hakaret içeren bir şey söylemedim. Hanımefendinin söylediği söz, yine AKP 23'üncü Dönem bir milletvekilinin sözü. Şimdi, bir...

BAŞKAN – Teşekkür ederim, tamam.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Tamamlıyorum efendim. Yani, o sözü ben söylemedim. Dolayısıyla -onu kendi milletvekilleri söylemiştir- ben, Sayın Başbakan'a ya da AKP'li hiçbir şahsa herhangi bir hakarete de bulunmadım. Dikkat ederseniz söylediğim kelimelere, “Bunları yapanlar bize din, iman dersi vermesinler.” dedim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Özkes.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Teşekkür ederim, sağ olun.

BAŞKAN - Sayın Uçma, bir cümle için söz alıyorsunuz, buyurun.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Sayın Başkanım, çok teşekkür ediyorum.

Sevgili arkadaşlar, sevgili hocam; şimdi, ateizm, ateistler ya da ateizm din falan demedim, şöyle söyledim. Sevgili müftümüzün biraz sosyoloji okumasını tavsiye edeceğim.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Tekrar sataştınız.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Gerekçem şu: Şimdi, örneğin, işte, Rusya ya da benzeri ülkeler bu coğrafyada yaşayan insanlar için, arkadaşlar, dedim ki, bu topraklara doğan, bu topraklar coğrafi olarak, coğrafi anlamda, özellikle fetihden sonra İslam toprakları ya da Müslüman coğrafyası olarak bilindiği için, bu topraklara doğanlar sosyolojik dindardır dedim. Şu dindendir, bu dindendir demedim. Bizi öyle sayarlar topyekûn ama birileri kalkar ateizmi din kabul ederse ben ona saygı duyar ve ateizmin önündeki engeli kaldırmak için elimden geleni yaparım.

Saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

LEVENT GÖK (Ankara) – Yanındaki arkadaşın söyledi ama.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Kısa bir açıklama...

BAŞKAN – Yok, tamam, bu konuyu kapatıyoruz.

Sayın Aytuğ Atıcı.

Buyurun Sayın Atıcı.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Değerli milletvekili arkadaşlarım, hepinizi sevgi ve saygıyla selamlıyorum.

İki gün önce, hatırlayacaksınız, üstün zekâlı veya üstün yetenekli çocukların daha iyi yönlendirilmesi veyahut da sorunlarının masaya yatırılması için bir komisyon kurulmasına karar vermiştik.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Sayın Başkanım, süreyi sınırlamadınız.

BAŞKAN - Üzerine sayıyoruz.

AYTUĞ ATICI (Mersin) - Şimdi, oradaki konuşmamda demiştim ki bu üstün zekâlı veya üstün yetenekli bireylerin peşinden gidecek, onlar tarafından yönetilecek veya onların sanat eserlerinden yararlanacak normal zekâlı bireylerin eğitimi de en az bu kadar önemli değil midir diye sormuştum. Şimdi, anlıyorum ki o günkü konuşmamızdan çok daha önemli bir konuyu konuşuyoruz. Yani üstün zekâlıların sorunu değil, normal zekâlıların sorunları çok çok daha önemli. Günlerdir burada gece yarısına kadar, bazen sabahlara kadar konuşuyoruz ve çok dikkatle dinliyorum. Herhâlde bu oturumların yaklaşık olarak yüzde 90'ında aranızdaydım. Pek çok tekrarlar oldu. Çok tekrarlar olduğu hâlde gereken mesajların vermediği veyahut da şu anda olduğu gibi herkes başka şeylerle meşgul olduğu için gereken mesajların da ilgililer tarafından alınmadığı bir gerçek. Şimdi, AKP'nin son on yıldır millî eğitim üzerinde yaptıklarını incelersek...

(Oturum Başkanlığına Başkan Vekili Avni Erdemir geçti)

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, lütfen konuşmacıyı dinleyelim.

Buyurun efendim.

AYTUĞ ATICI (Mersin) - Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Değerli arkadaşlar, bu konunun bu kadar tartışılmasının nedeni AKP'nin geçmişine bakmaktan geçiyor. Son on yıldır, millî eğitim üzerinde yapılanları incelersek niçin bu kadar çok tartıştığımızı hepimiz anlarız. Son on yılda Adalet ve Kalkınma Partisi tam dört tane bakan değiştirmiş ve dört tane bakanın yaptığı, yaptığını iddia ettiği büyük işler olmasına rağmen hâlâ toplumda, bırakın toplumu, Parlamentoda bile bir mutabakat yoktur. Bu mutabakatı sağlamanın bir tek yolu vardır. Bu teklifi, bu durumu kamuoyu nezdinde uzun uzun tartışmaktır. Bakın, şimdi biraz dikkatinizi belki çekmek için size bir şey göstereceğim. Hani diyorsunuz ya “4+4” +4 zaten vardı, esas önemli olan 4+4. 4+4 bir türlü 8 etmiyor. Yan yana yazıyorum, topluyorum 8 etmiyor, alt alta yazıyorum, topluyorum 8 etmiyor. Bugün bir karikatür çıktı, Sevgili Halis Dokgöz, bir hekimdir, doçenttir. Bir de bir karikatür yapmış. Ben tabii çizemediğim için sadece ruhunu size göstereceğim. Bakın arkadaşlar: Bir karikatüristin söylediğini size, bütün dört gündür size anlattığımız şey budur. 4 ve 4'ü yan yana getiriyorsunuz biraz büyük 4 ediyor. Bu benim eserim değil.

HALUK İPEK (Ankara) – Aristo'nun.

AYTUĞ ATICI (Mersin) - Bu, Halis Dokgöz isimli bir karikatüristin bir eseridir.

HALUK İPEK (Ankara) – Aristo'nun eseri.

AYTUĞ ATICI (Mersin) - Aristo'dan alınıp alınmadığını bilmiyorum ama karikatür İnternette var.

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Siz “Halis Dokgöz” dediniz, Aristo anladı Vekilim.

(Gülüşmeler)

AYTUĞ ATICI (Mersin) - Yok, ben özellikle...

HALUK İPEK (Ankara) – Öyle anlamadım da Aristo mantığı manasında dedim.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Sayın Vekilim, ben sizin müstehzi gülüşünüzü gördüm. Bunu da alaycı bir şekilde yaptığınızı anladım. Yani sadece polemige girmek adına...

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, karşılıklı konuşmalım lütfen.

Buyurun.

AYTUĞ ATICI (Mersin) - Sayın Başkanım, ben karşılıklı konuşmuyorum, vazifemi yapıyorum.

Bu polemige girmek adına size cevap vermedim.

Değerli arkadaşlarım, dört gündür size anlatmaya çalıştığımız budur. Dört gündür size biz 4+4'ün sadece büyük dört olduğunu, 8 olmadığını anlatmaya çalıştık. Ne olur bizi anlayın. Yani her şeyi...

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Aytuğ Hocam, bir şey soracağım. O 4+4, 8 ediyor ya o zaman demek ki 8 de eşittir 4.

BAŞKAN – Lütfen konuşmacının sözünü kesmeyelim.

AYTUĞ ATICI (Mersin) - Peki, şimdi bir diğer konuya geleceğim. Burada da Sayın Mahir Ünal'ın duygularını da merak ediyorum. Şimdi söylemesi için değil. Belki arada bana söylesin. Sayın milletvekilleri, bir kanun teklifi düşünün ki bir milletvekili grubu tarafından veriliyor. Son derece görev anlayışıyla yapılan bir şey. Onların penceresinden baktığınız zaman asla suçlayamayız böyle bir teklif verdikleri için. Elleri sağ, kendi dünya görüşlerini yansıtan bir teklif vermişler. Düşünmüşler, taşınmışlar, eminim sivil toplum örgütleriyle görüşmüşler, bir teklif hazırlamışlar ve hazırladıkları bu son derece önemli teklifin üç gün içerisinde yüzde 60 değiştiğini görmek acaba ne hissettiriyor? Gerçekten çok merak ediyorum. Yani bakın, biz memleketin efendim enerji sorununu konuşmuyoruz ya da köy hizmetlerini konuşmuyoruz, millî eğitim gibi bir konusunu konuşuyoruz ve yeni bir çağ açmaya çalışıyor bu verilen teklif.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Geliştirmeye açık olduğumuzu gösteriyor Sayın Vekilim.

ÇİĞDEM MÜNEVVER ÖKTEN (Mersin) – Bravo.

AYTUĞ ATICI (Mersin) - Sayın Milletvekilim ve size “Bravo.” diyen milletvekilim, gelişmeye hepimiz açığız, geliştirmeye açığız ama bakın, yüzde 60 değişiklik demek omurgada

değişiklik demektir. Bakın, değişiklik mutlaka şarttır, elbette olgunlaşır komisyonlarda, benim hiç itirazım yok ama bir teklif sizin bir milletvekilinizin kayıtlara geçen söylemiyle en az yüzde 60 değişmiş ise Sayın Milletvekilim, Sayın Başkanım, burada -niye değişti demiyorum, iyi ki değişti, ayrı konu ama- böyle bir değişiklik olmuşsa, bu konunun çok daha uzun tartışılması gerekir. Sadece bu odada değil, kamuoyunda tartışılması gerekir diye ben naçizane düşünüyorum. Bakın, gerektiğinde uzlaşabiliyoruz. İki gün önce dediğim gibi bir komisyonda uzlaştık, hep beraber bir komisyon kurmaya karar verdik. Orada uzlaşamadığımız bir tek nokta vardı, üstün zekâlı, üstün yetenekli çocuklar konusunda. Bir konu dışında her konuda uzlaştık. O konu da Sayın Recep Tayyip Erdoğan'ın üstün zekâlı ve üstün yetenekli olduğunun iddia edilmesiydi. Bu konuda uzlaşamadık. Ama bu dünyanın sonu değil. Kaldırırsınız ellerinizi Recep Tayyip Erdoğan'ı üstün zekâlı, üstün yetenekli kabul edersiniz, oturursunuz. Bunun da kimseye bir zararı olmaz. Yani ister normal zekâlı olsun bizler gibi ister üstün zekâlı olsun bu kimseye zarar vermez.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Ona tarih karar verir.

AYTUĞ ATICI (Mersin) - Tarih karar verir.

MAHİR ÜNAL (Kahramanmaraş) – Ona tarih karar verir.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Bakın, ben aksini iddia etmiyorum Sayın Başkanım, bu oylarınızla yapacağınız o iş kimseye zarar vermez fakat oylarınızla kabul edeceğiniz bu tasarı çocuklarımıza zarar verecektir. Hele hele komisyonlarda yeterince tartışılmazsa o geri kalan yüzde 40'lık da tartışılmazsa gerçekten büyük sıkıntı olacak.

Şimdi, üçüncü nokta da şu: Benim gerçekten anlamadığım bir nokta var. Başlangıçta yola çıktığınızda 4+4 dediniz, bunun yanlış da olsa bir dayanağı vardı. Yani dediniz ki: “Biz 2'nci 4 yılda açık öğretim istiyoruz. Onun için 4+4.” Bana göre yanlış ama bir mantığı var. Sonra dediniz ki: “2'nci 4 yılda biz çocuklarımızı mesleğe yönlendireceğiz.” Bana göre yanlış ama bir mantığı var, bir dayanağı var, yani baktığınız zaman sistematik olarak bir yere oturtabiliyorsunuz, diyorsunuz ki bu insanlar, çocuklarımızı 2'nci 4 yılda açık öğretime tabi tutacaklar ve mesleğe yönlendirecekler. Bu yüzden bu 4+4 mantıklı gibi görünüyor. Sonra teklif Alt Komisyona gitti. Alt Komisyon dedi ki: “Açık öğretim 2'nci dönemde uygun değildir.” Çok güzel ve kabul edildi. Sonra uluslararası ILO sözleşmelerine bakıldı, dendi ki: “Arkadaşlar, siz Türkiye'de on yaşında insanları mesleğe yönlendiremezsiniz. Uluslararası anlaşmalara aykırı.” O da kalktı. Yani sizin her iki dönem için 4+4 deme dayanaklarınızı siz kendi ellerinizle kaldırdınız Alt Komisyonda. Şimdi, neden hâlâ 4+4 diyoruz? Bana bir sohbetinde Hocam dedi ki: “Seçmeli dersler için söylüyoruz.” Seçmeli ders için 4+4 demeye gerek yok. Sekiz yıllık kesintisiz eğitim içerisinde 6'ncı sınıftan itibaren şu seçmeli ders okutulur dersiniz, olur biter. Allah aşkına bana bir izah edin. İki tane dayanağınız vardı, ikisi de

kalktığı hâlde niçin 4+4' te ısrar ediyorsunuz? Gerçekten anlayamıyorum. Yani gerçekten beni mazur görün, bu konuda bilgilenmeye ihtiyacımız var, gerçekten bilgilenmeye ihtiyacımız var.

Şimdi, gelelim –sürem azalıyor- olayın bir küçük mali boyutunu da söyleyeceğim. Şimdi, ilköğretimi kademelere ayırmak demek yaklaşık olarak 65 bin tane yeni derslik üretmek demektir. 65 bin yeni derslik üretmek zorundasınız arkadaşlar ve bir o kadar da öğretmene ihtiyacınız olacak.

BAŞKAN – Sayın Atıcı, sözlerimizi tamamlayalım.

AYTUĞ ATICI (Mersin) - Gördüm zamanı Sayın Başkan, tamamlayacağım.

Şimdi TOKİ'nin kayıtlarına baktığınız zaman en iyimser yaklaşımla 32 derslik bir ilköğretim okulunu 3 milyon liraya inşa edebiliyorsunuz. Bu hâliyle sadece bahse konu olan 65 bin dersliğin inşası için 20 milyar Türk lirasına ihtiyaç var. Bu rakam, Millî Eğitim Bakanlığının 2012 bütçesinin yarısıdır, yani siz 2012 Millî Eğitim Bakanlığı bütçesinin yarısını harcasanız ancak bu değişikliği yapabilirsiniz. Dönüp bakıyorum, Bingöl depremde, Karlıova depremde hasarlı olan okulları tamir edememişsiniz. Soru önergesi verdim, Sayın Bakan cevapladı. Dedi ki: “Ödenek olduğunda dört, beş yıl geçmesine rağmen yapılmayan okullar yapılacaktır.” Para varsa niye Bingöl'deki okulları düzeltmediniz?

BAŞKAN – Sayın Atıcı, süremiz geçti, lütfen toparlayalım.

AYTUĞ ATICI (Mersin) - Para yoksa nasıl 20 milyarı bulacaksınız? Gerçekten bunu çok merak ediyorum.

Hepinize de saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Atıcı.

Değerli arkadaşlar, söz sırası Sayın Bülent Tezcan'da.

Sayın Bülent Tezcan... Yok.

Sayın Ali Özgündüz... Yok.

Sayın İlhan Demiröz...

İLHAN DEMİRÖZ (Bursa) – Buradayım efendim.

BAŞKAN – Buyurun Sayın Demiröz.

İLHAN DEMİRÖZ (Bursa) – Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; Millî Eğitim Bakanlığımızın çok değerli bürokratları; ilerleyen bu saatte hepimizi saygıyla selamlıyorum. Ben de arkadaşlarımdan dışında sözlerime Mustafa Kemal Atatürk'ün, Ulu Önder'in eğitim üzerine söylemiş olduğu sözlerle başlamak istiyorum. “Okul sayesinde, okulun vereceği ilim ve fen sayesinde ki Türk Milleti, Türk sanayiye, Türk ekonomisi, Türk şiir ve edebiyatı bütün güzellikleriyle gelişir.” Yine Ulu Önder Atatürk'ün söylemiyle, “Bir millet savaş meydanlarında ne kadar parlak zaferler elde ederse etsin o zaferlerin yaşayacak sonuçlar vermesi ancak irfan ordusuyla kaimdir. Eğitimidir ki bir milleti ya özgür, bağımsız, şanlı, yüksek bir topluluk hâlinde yaşatır ya da esaret ve sefalete terk eder.”

Eğitim konusundaki Ulu Önder' in bu sözleriyle başlamamın amaçlarından bir tanesi eğitimin içinde insan olması, geleceğimiz olması anlamında ne kadar önemli olduğundan ifade ediyorum ancak bugün gelinen noktada 4+4' le bizim dönemimize, yani ben ilkokulu beş yıl okumuştum, dört yıla döndüğünü düşünerek okullarda münazara yaptığımız dönemler aklımıza geldi. Bu münazaralarda bir konu verilir, bir tez üzerinde konuşulurdu.

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, lütfen konuşmacıyı dinleyelim.

İLHAN DEMİRÖZ (Bursa) – Bir konu, bir tez üzerinde iki tarafın görüşleri anlatıldı. Taraf olanlar da bu konuyla ilgili bütün lehte ve aleyhte konuşurlardı. Ancak yanlış anlamasın arkadaşlar, ben iki üç gündür takip ettiğim konuda maalesef lehte olan, yani münazaranın lehte olan kısmı Sayın Hükümet kısmında Sayın Komisyonla Sayın Bakan arasında görüş ayrılıklarının olduğunu bir kez daha görmüş oldum.

Değerli arkadaşlar, okula başlama yaşını bir yıl aşağı çekerek, yani çocuğun beş yaşını bitirdiği yılın eylül ayı sonu fiilî olarak okul öncesinde zorunlu hâle getirilerek okul öncesi eğitim kapsam dışına bırakılmıştır. Hâlbuki eğitim sistemi ve çocukların gelişimi açısından son derece önemli olan okul öncesi eğitimin, zorunlu eğitimin kapsamı içinde alınmaması büyük bir eksiklik olarak dikkat çekmektedir. Çocuklar zihinsel gelişimi en etkili şekilde 0-6 yaş grubu arasında gerçekleştirmektedir. Yapılan araştırmalar, okul öncesi eğitimi alan ve almayan çocukların gelişimlerinde belirli farklılıklar olduğunu kanıtlamaktadır. İlköğretim sürecinin daha sağlıklı bir şekilde yaşanabilmesi için okul öncesi eğitimin önemi ortadadır. Yıllardır okul öncesi eğitimi yaygınlaştırmak için çalışmalar yapılmasına rağmen yasa teklifinde okul öncesi eğitimin, zorunlu eğitimin kapsam dışı bırakılmış olması düşündürücüdür.

Sayın Başkan, değerli arkadaşlar; Sayın Grup Başkan Vekilini, önce Mahir Bey'i özellikle dinlerken şöyle ifadeleri vardı, buradan hareket ederek konuşmak istiyorum. "Bilgi sahibi olmakla bilgiyi kullanmak farklı ve beceri işi." demişlerdi ancak siyaseten risk alınması gerektiğini, halkın yanlışta sandıkta gerekli cezayı vereceğini ifade etmişti. Genel anlamdaki anladığım sözler buydu. Sayın Oktay Vural'ın ifade ettiği gibi kumar anlamında kullanmıyorum ama eğitimin çok önemli ve içinde insan olan bir sistem olduğunu hatırlatmak istiyorum ancak burada şunu da bir bağdaştırmak istiyorum. Ancak maalesef bu iktidarın, Hükümetimizin insanlar üzerindeki -sağlık konusu olsun- bu konularda insanları düşünmediğini ifade etmek istiyorum. Ben ziraat yüksek mühendisiyim. Şu anda Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığında yargı kararına rağmen GDO'lu ürünlerin ithaline izin veriliyor.

Değerli arkadaşlar, 13 Ağustos 2010 tarihinde Resmî Gazete'de GDO ürünlerine dair yönetmelikle antibiyotiğe karşı direnç geni taşıyan ürünlerin yasaklanması üzerine bir dava açıldı. Davayı açan Türk Tabipler Birliği ve bu davayı da kazandı ancak Sayın Tarım Bakanı buna rağmen

hemen 22 Şubat 2012' de Resmî Gazete' de bir yönetmelik değişikliğiyle, daha doğrusu yasayı arkadan dönmek suretiyle ithali yasak olan ürünlere GDO ve ürünlerin insan ve hayvanların tedavisinde kullanılan antibiyotiklere direnç geni içermesi hâlinde bu ürünlerdeki direnç genlerine yönelik bilimsel araştırma sonucu Risk Değerlendirme Komitesi ve Biyogüvenlik Kurulu kararına bırakmıştır.

Değerli arkadaşlarım, bunları şunun için söylüyorum: Eğitim ne kadar önemliyse bu çocuklarımızın da aynı şekilde önemli olduğunu ifade etmek istiyorum. Antibiyotik bulunan sütlerin sakıncalı olduğunu söyleyen Tarım Bakanlığı maalesef aynı şekilde ithal edilen hayvan yemi olarak kullanılmasına ve insanların tüketimine sunulmasına göz yummaktadır. Yine aynı Bakanlık, 2010 yılında oluşturduğu bu Biyogüvenlik Kurulu ile üç soya çeşidine ve 11 tane mısır çeşidine yem amaçlı olarak izin vermiştir ve çocuklara bunların yedirilmemesi ama büyük insanlarla hayvan yemi olarak kullanılmasına da hâlâ müsaade etmektedir. Bunu da şu anlamda ifade ettim. İşte eğitimde olduğu gibi insana değer vermeden, geleceğimize değer vermeden, çok kısa sürede hiçbir altyapı hazırlıkları yapılmadan hazırlanan bir tasarıyla karşı karşıya kaldığımızı ifade etmek istiyorum ve bu bakımdan da bu yasanın benden önceki konuşmacılarımızın ifade ettiği gibi bir diyalog içerisinde, evet çoğunluk AKP'li olan arkadaşlarımızda ama çoğunluk kadar çoğulculuğun da çok önemli olduğunu ifade ediyorum. Bu çoğulculuk süresi içerisinde bu yasanın geri çekilerek, yine hep beraber tartışarak, beraberce bu konunun hazırlanmasını ifade etmek istiyorum.

Sayın Veli Ağbaba'yı kesinlikle kırmak niyetinde değilim. Eğer o Bursa'yı söylemişse ben Bursa üzerinde de hemen bir iki konuda bilgi vermek istiyorum. Arkadaşlar, ikili öğretim yapan resmî ilköğretim okulları, Bursa'daki okul sayımız 217, derslik sayımız 4.258. Öğrenci sayımız 235.166. Ancak burasını Veli Ağbaba'nın özellikle dinlemesini istiyorum. Derslik başına düşen öğrenci sayısı 55. Yani burası Bursa, Türkiye'nin...

MEHMET AKİF HAMZAÇEBİ (İstanbul) – Bursa'da 55 mi?

İLHAN DEMİRÖZ (Bursa) – Evet, Bursa'da 55.

Burada Sayın Bakan yok. Ben Sayın Bakana o gün bizim Gökçeada tesislerini sormuştum. Bugün de bunlarla ilgili...

("Müsteşarı var" sesi)

Müsteşarımız var ama yani ben Bakanla... Müsteşarımız...

("Müsteşar sizi açmaz yani." sesleri, gülüşmeler)

Hayır, hayır açmaz anlamında söylemiyorum arkadaşlar. Kesinlikle ben de yıllarca müdürlük yaptım, bürokratik yaptım, yani Sayın Müsteşarla Bakan arasında mutlaka fark vardır. Ben Bakan olduğu zaman bu konuşmalarımı daha acımasızca, daha rahat yaparım ama bürokratiğin ne olduğunu da gayet iyi bilenlerdenim. Çünkü otuz üç sene ben devlete hizmet ederek emekli olmuş bir ziraat yüksek mühendisiyim. Bu bakımdan...

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – İnşallah Bakanlık da yapacaksınız Sayın Milletvekilim.

İLHAN DEMİRÖZ (Bursa) – Peki, bu güzel temennilerden sonra daha da fazla lafı uzatmayayım.

VELİ AĞBABA (Malatya) – Konuşmaya devam ediyoruz, üç dakika var.

BAŞKAN – Sayın Demiröz, sözlerimizi tamamlayalım artık, sona geldik.

İLHAN DEMİRÖZ (Bursa) – Tamamlıyorum Başkanım. Hâlâ elli saniyem var.

BAŞKAN – Buyurun.

İLHAN DEMİRÖZ (Bursa) – Zaten bu başkanlardan sonraki bu başkan vekillerini de anlamakta zorluk çekiyorum. (Gülüşmeler) Yani her yerde aynıdır. Şimdi, müdür olur veya vali olur, hakikaten her şey mükemmel yerinde olur; bir günlüğüne bir vekil gelir, her tarafı kasıp kavurur. Dün akşam da aynı şekilde sayın vekilimiz zamanında ortalık karıştı, şimdi de hâlâ benim yirmi saniyem var, hiç de konunun dışına çıkmadım, bana müdahale ediyor ama onu da kırmıyorum. İyi akşamlar diliyorum, teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Çok teşekkür ediyoruz Sayın Demiröz, sağ olun.

Değerli arkadaşlar, söz sırası Ramazan Kerim Özkan' da. Dün akşam hatta “Veterinerlere ne zaman sıra gelecek?” demişti. Sıra geldi nihayet.

Buyurun efendim.

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – Sıra geldi çok şükür.

Değerli arkadaşlarım, göller, güller ve gönüller diyarı Burdur Milletvekili olarak, çok yorulduunuz biliyorum ama Yüce Önder Mustafa Kemal Atatürk diyor ki: “Çalışmadan, yorulmadan, üretmeden rahat yaşamak isteyen toplumlar önce haysiyetlerini, daha sonra istiklal ve istikballerini kaybetmeye mahkûmdurlar.” Biz çalıştık, yorulduk, Türk halkı için feda olsun diyoruz.

5 grup başkan vekilimizin verdiği kanun teklifiyle, yani bir laf vardır bizde “Bir deli bir kuyuya bir taş atar, kırk akıllı çıkaramaz” diye ama şimdi 5 akıllı kuyuya 26 maddelik bir kanun teklifi verdi. Ülke olarak çıkarabilirsek aşk olsun. Hükûmet tasarısı olarak gelmiş olsa bunu Bakanlığın bürokratları, Talim Terbiye Kurulu, sivil toplum örgütleri bu konu üzerinde tartışmış olsalar bu kanun geçmişte olduğu gibi -ben 3' üncü dönem milletvekiliyim biliyorsunuz. Burada neler, ne kanunlar, bin maddelik kanunlar bir günde geçti- bu tartışmalar olmazdı, bugün de hep beraber Türkiye'nin mutluluğu için güzel bir iş yapmış olurduk. Şimdi, asgari müştereklerde buluşmayı yapamadık. Onun için üzüntülerimi belirtmek isterim.

Bakın, değerli arkadaşlar, geçen gün Sayın Başbakan diyor ki: “Bunlar konuşurlar.” Elbette konuşacağız. Biz dut yemiş bülbül değiliz ki. Buraya konuşmaya geldik. Yani insanlar konuşa konuşa, hayvanlar koklaşa koklaşa anlaşılıyor. Konuşacağız ki güzellikleri bulalım. O konuşma olmazsa yani güzellikleri bulmamız güçleşiyor. Yani dağ dağa kavuşmaz, insan insana kavuşur. Bu güzellik

atasözlerimiz boşuna söylenmemiş, bunlar bir tecrübe, bir anlayış. Ne diyor? Geçen gün bir kitapta okudum: Ali Şairi' ydi herhâlde. "Mürekkep akmayan yerden kan akar." diyor.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Ali Şeriatî.

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – Evet, Ali Şeriatî. Yani ne güzel bir söz. Bu mürekkep bakın burada yazılıyor, çiziliyor. Bunları beraber yapsaydık, keşke daha önce bu tartışmalar olsaydı. Ben Sayın Bakanla ilgili bir anekdot anlatacağım. 2004' tü, Türkmenistan'a gidiyoruz, Sultan Sancar'ın türbesini açmaya. Uçaktayız; meraklıyım, kimlerle gidiyoruz diye merak ediyorum. Yanımda bir İzmirli bey var, kültür müdürüymüş herhâlde. Sordum: Şunlar kim? Tanıtıyor, o bürokrasiyi çok iyi biliyor. Dedim: "Şu gözlüklü bey kim?" "Bıyığıyla oynayan bey mi?" dedi. "Evet." dedim. "O Ömer Dinçer. Onun her tarafı beyindir." dedi. Ama her tarafı beyin olan, bu kadar bürokrasi olan, bu kadar Talim Terbiye Kurulunda öğretmeni olan, müsteşarı olan, genel müdürü olan bir şey getirdi, Bu 26'lık maddeyi 5 kişilik bir heyete teslim etti. Yani o arkadaşı haksız çıkardın Sayın Bakan. Burada keşke Bakan olsaydı. "Her tarafı beyin." dedi.

Hafta sonu Burdur'daydım değerli arkadaşlarım. Vatandaşın sorunu ne 4+4... Vatandaşın sorunu 4 çeker bir traktör almak ama 4'le ilgili hiçbir şeyi yok. 4 çeker traktörler çıkmış şimdi dev gibi. Vatandaş da kandırılıyor. Komşu aldı, ben niye almayayım? Ziraat Bankasına borçlanıyor. Arkasından borcunu öderken de kara kara düşünüyor. Her gün en az sekiz, on tane telefon geliyor. "Ziraat Bankasıyla ilgili, İş Bankasıyla ilgili, diğer bankalardaki borcumu ödeyemedim, nasıl yapılandırırız?" Sizlere de geliyor bunlar. İşsizlikle ilgili, gübreyle ilgili. Bu sene Türkiye'de çok yağış oldu, kar oldu, don oldu. Hasat yok bu sene. Önümüzdeki dönemde buğday rekoltesinde düşüş olacak, haşhaş rekoltesinde düşüş olacak. Bunları uyarıyor ve şu anda da sıfır faizli kredilerin ödeme zamanı geldi, kara kara düşünüyor vatandaş. Süt fiyatları düşmüş, et fiyatları düşmüş, yem fiyatları artmış, ilaç fiyatları artmış, mazot artmış. Vatandaş bunlarla meşgul. Bizim 4+4'ümüzle, Millî Eğitimde bu olmuş, 4+4, sekiz yıllık temel eğitim dörde indiriliyor, bunlarla bir meşguliyet söz konusu değil. Gittiğim yerleri sizlere söyleyeyim. Kahveye gittim, okula gittim, üniversiteye gittim, camiye gittim, pazar yerine gittim, mezarlığa gittim, yani gitmediğim bir yer yok. Üniversite öğrencileri diyorlar ki: "Bizim anamız, babamız harçlığından kesti, bizi okuttu. Ben okul öncesi öğretmenlikte okuyorum Burdur'da." Her üniversite bunu açtı.

TEMEL COŞKUN (Yalova) – Hocam, mezarlıklara niye gittin?

ZÜLFÜ DEMİRBAĞ (Elâziğ) – Onlar ne diyor sana?

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – Orada diyen olmaz mı! Hoca efendi "Herkesin başına gelebilir." dedi. Diyor ki orada bir mezar taşında, yazmış bir tanesi: "Ahmet Necati der ki Ömür kısa/ Tanımıyor ağa, paşa/ Gelebilir her an sıra/ Ölmek için hazır mısın/" diyor Zülküf Bey, uzak değil yalnız kul hakkı yiyorsun, dikkat et.

Şimdi, yola karşıyız diyorlar, binaya karşıyız. Arkadaşlar, biz yola, binaya karşı değiliz ama zinaya karşıyız. Bakın, yol yaptınız ama yollarda müteahhit zenginliği, ona karşıyız. Aynı yolda -ben Burdur' daydım, Gölhisar' da- Gölhisar' da bir müteahhide 10 kilometre vermiş, bir müteahhide 5 kilometre, bir müteahhide 4 kilometre, şimdi müteahhitler çekmiş gitmiş, şu anda kışın arabalar yoldan çıkıyor. Neden? Stabilize. Asfalt atılmamış, perişanlık var. Hâlbuki bu kış gününde sıcak asfalt atıyor, teknoloji gelişti.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – 4x4 alsınlar.

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – 4x4' ler geçemiyor artık Sayın Valim.

Yine, bakın binaya karşı mıydık? Bakın, biz TOKİ' ye karşı çıkmadık ama nasıl karşı çıktık. TOKİ inşaatlarının üzerine istavroz koydunuz, T harfi şeklinde. Baktığınız zaman sanki Türkiye' yi Hristiyan mezarlığına çevirdiniz. Ona karşı çıktık. Dedik ki: Bunu değiştirin. Daha yeni değiştirdiniz. Bu değişimi yaptınız. Yani o konuda değişim yapabildiğiniz için teşekkür ediyorum.

Değerli arkadaşlarım, bakın, eğitim önemli, çok önemli. Biz “horaz” deriz ama öğretmen “horaz” ın “horoz” olduğunu öğretti bize. Bir gün sınıfta “Köyünüzde yetişen meyveleri söyleyin.” dedi öğretmen. Arkadaşım çıktı: “Bizim köyde alma, armut ayva.” “Yavrumsuz düzgün konuş, o alma değil, elma. Say bakayım tekrar.” dedi. Arkadaşım başladı: “Elma, ermut, eyva.” Bu öğretmenler bu okullarda bize “elma” nın “elma” olduğunu, “horaz” ın “horoz” olduğunu bizlere öğretti. Bu öğretmenlere de haksızlık yapıyoruz. Türkiye Cumhuriyeti' nin temeli kültürdür diyoruz. Kültürün temeli de eğitim. Eğitimin temelinde de beslenme yatıyor. Türkiye' nin etine sahip çıkmıyoruz, sütüne sahip çıkmıyoruz, yumurtasına sahip çıkmıyoruz, narenciyesine sahip çıkmıyoruz. Pazarlara çıkıyoruz, bu ürünler şu anda yurt dışından geliyor değerli arkadaşlarım. Bunların konuşulması gerekiyor. Bakın, burada havanda su dövüyoruz bu günlerde. Havanda su dövüyoruz. Türkiye bize gülüyor, vatandaş bize gülüyor. Kamyoncular... Geçen gün gittim. Bugün aradı daha bir tanesi, “İntihar edeceğim. Arabam vardı, L belgesi aldım, K belgesi aldım, K1 belgesi düştü, şimdi 25 milyar istiyorlar, araba da aldım, tekrar K1 belgesi için 25 milyarı nereden denkleyeceğim bilemiyorum.” diyor. Vatandaş bunu... Kahvehanelerde gidin görüşün, gidin şimdi Şaşmaz' da kamyoncular var, R belgesi, L belgesi, K belgesi, M1 belgesi, perişan. Bir tane vatandaş manav olmuş kamyoncu Bucak' tayım dedi ki: “Sayın Özkan, sen hiç şu kamyoncuları konuşmuyorsun.” Gel kardeşim dedim, elimde sizin verdiğiniz tablet var, tableti açtım “Ramazan Kerim Özkan, kamyoncu” yazdım. Bak bakalım kaç saat konuşmuşum dedim, oku tutanaklardan. Ne dersene de bu beş yıllık süreçte ne konu işlersen ben konuştum, sorunlarınızı değerlendirdim dedim. Adam bir kamyonu varmış, kamyonu almış, R belgesi almak için ikinci kamyon almış, dingil ayarı oluşmadığı için o kamyon öbür kamyonu yemiş, anasının evi varmış Bucak' ta onu da yemiş banka. Şimdi adam ancak soğan patates satabiliyor. Manavına da -değişik buzdur- diğer ürünleri koyamıyor, en ucuz çünkü soğanla patates o da diz boyu pazarlarda on kuruşa,

kırk kuruşa alınıyor, 1 liradan, 90 kuruştan satılıyor, bu da bir ayrı perişanlık. Bunlara çözüm bulmamız gerekiyor değerli arkadaşlarım.

Şimdi, zaman zaman burada tartışmalar oluyor, haddini aşan tartışmalar oluyor yani birbirimize kaba sözler söylüyoruz. Bunu ben bir yerde yaşadım Acıpayam'dan geçiyoruz ziraat mühendisi arkadaşlarım var, veteriner hekim arkadaşlarım var, bir kavuncunun yanında durduk, arkadaşlar kavun alacak ama bilmiyorum tabii bizim arkadaşlar kavunların arkasını sıkıyorlar. Acıpayamlı dedi ki: "Bana bak kardeş kavunu sıkma." İkinci sefer yine arkadaşlar kavunu sıkıyorlar. Bizim arkadaş: "Memur efendi bana bak, kavunu sıkma diyorum sana." Bizim arkadaşlardan bir tanesi dedi ki: "Yahu sen ne kadar kabasın, kavunu sıksan ne olur sanki?" "Bak memur efendi bana bak, ben kaba değil ama sen kabalaştırıyorsun beni." dedi. Arkadaşlar biz kaba değiliz ama gerçekten söylemlerinizle siz bizi kabalaştırıyorsunuz. Bu memlekette kıbleyi bilmeyen insanlara ders verir benim dedem otuz kene, müderris torunuyum ben ama burada çıktı arkadaşımız "dindar, dindar olmayan" diye değerlendirdi. Yani hatimli namaz kıldırın bir ailenin çocuğuyum ben. Yani bu laf şimdi nereye geliyor, nereye gidiyor diye... Bunlar söylenmez, bunlar acı laflar, Türkiye'yi böler bunlar. Bunlardan hicap duyuyoruz, bunlardan üzüntü duyuyoruz. "Allah söylememiş" dediniz, "Allah" kelimesini arkadaşımız kürsüden çıktı, dedi ki: "Şu tarihlerde Allah sözcüğü yasaktı." O dönemlerde bizim dedelerimiz hatimli namaz kıldırıyordu bu memlekette.

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Hocam, ezan...

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – Hocam ezan olmaz, ezanın içinde Allah var, Allah yok mu? Yani onlardan üzüntü duyduğumuzu belirtmek isterim. Bunlar yanlış şeyler arkadaşlar, bunlar yani...

BAŞKAN – Sayın Özkan, sözümüzü tamamlayalım süre tamamlandı.

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – Bunlar bölücülük getirir, birbirimize sabretmemiz gerekiyor.

Yine vatandaşlardan duyduğum sözlerden bir kelime daha söyleyeceğim: Bir yaşlı amcayla görüştüm, amcam "Ne yapalım biz?" dedi. "Vatandaş bizim ahırda inek yok, evde sinek yok." dedi. "Yalnız biz vatandaş olarak öyleyiz ki soba görmüş naylon leğen gibi geldi mi vatandaş biz gevşiyoruz." dedi.

Arkadaşlar bu gevşekliklere fırsat vermeyelim, hep beraber bu vatandaşlarımızın sorunlarına sahip çıkalım. Gelin bu kanunu geri çekin, uzatmayalım bunu, geri çekin, bükrasimiz olgunlaştırsın, sivil toplum örgütleri tartışsınlar, bunu getirelim Mecliste aynı geldiği gibi geçirip gidelim diyor, hepimize saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Özkan.

Evet değerli arkadaşlarımız, söz sırası Sayın Mahmut Tanal'da.

Buyurun efendim.

MAHMUT TANAL (İstanbul) – Teşekkür ederim Başkan.

Değerli milletvekili arkadaşlar, Sayın Bakanlığımızın bürokratları, sayın basın mensupları; hepinize iyi akşamlar.

Şimdi değerli arkadaşlar, üzerinde tartıştığımız konu 222 sayılı Yasa'nın 9'uncu maddesi ancak burada tabii dün akşam yaşanan bir husus oldu, Alt Komisyon Başkanı ile Başkan arasında bu metinden ne anlaşıldığı hususunda hep tartışma geldi gündeme. Tabii bugüne kadar gerek siyasi iktidardan hem muhalefet partisinden konuşan tüm arkadaşlarımız bu maddeleri okudukları zaman... (Gürültüler) Kesbilirim ben konuşmayı arkadaşlar.

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, lütfen hatibi dinleyelim.

MAHMUT TANAL (İstanbul) – ...herkesin farklı bir anlam verdiğini ve hatta Alt Komisyon Başkanımız şöyle bir cümle sarf etti: "Olmazsa hukukçulara söylerim." Hukukçular nasıl bir anlam ifade eder? Karşımda Sayın İpek var, kendisi de hukukçu, o da bir okusun burada. Başka hukukçu arkadaşlarımız var.

Yani şunu söylemeye çalışıyorum arkadaşlar: Ankara'da vatandaşımız, sıradan bir vatandaşımız kanunu okuduğu zaman ne anlam veriyorsa, Hakkâri'de, Kars'ta, İstanbul'da, Edirne'de, Mersin'de, Samsun'da, Isparta'da, Aydın'da yani sade bir vatandaşımız kanunu okuduğu zaman herkes aynı şeyi anlayabilmeli. İdeal kanun budur, olması gereken budur ancak mevcut olan gerçekten bu düzenlemeye baktığımız zaman bu anlamından uzak bir noktada duruyor.

Gelelim burada 4+4+4 ile ilgili -hep arkadaşlarımız bunu söylerler- eğitim hakkı ve özgürlüğüyle ilgili Profesör Nuri Yaşar şu anda Avrupa Birliği Bakan Yardımcısı yani niçin bu arkadaşımızı ben referans veriyorum? AKP'ye yakın olan bir arkadaşımız ama bilim ahlakından uzaklaşmamış, gerçekten bilimsel ahlak anlamında ne olursa olsun gerçekleri söyleyen bir arkadaşımız. Ne söylüyor? Dünyadaki sistemleri anlatıyor arkadaşımız, diyor ki: 3+5+2 dünyada 2 ülke var deniliyor, 4+4+4 dünyada 8 ülke var deniliyor, 5+3+4 dünyada 8 ülke var deniliyor, 6+3+3 dünyada 48 ülke var deniliyor. Yani bu şekilde baktığımız zaman gerçekten temel eğitimin iyi olmasını eğer istiyor isek ilk kesimin daha uzun süreli olması tercih edilir deniliyor. Daha önce neydi? 5+3'tü bizde. Şu anda 4+4 yani biz temel eğitimi bir yıl daha kısaltmış oluyoruz, ondan daha geri gitmiş oluyoruz. Tabii bunlar bilimsel olarak söylenen şeyler.

Avrupa Birliği ülkelerinde genellikle mesleki eğitim temel eğitimden daha kısa olur ancak biz burada tam tersini yapıyoruz, hepsini eşit hâle getiriyoruz. Bu, bizim tabii çocuklarımıza yapabileceğimiz en büyük kötülüktür. Nedir bu? İnsanlar kötülük karşısında tarafsız kalma hakkına sahip değildir tabii ki. Biz bu kötülük karşısında o yüzden mümkün olduğunca bunu hep birlikte düzeltmeye çalışalım diyoruz.

Değerli arkadaşlar, şimdi AKP'li milletvekili arkadaşlarımız –bilemiyorum, ben özür dilerim yanlış bir şey söyler isem- programınızda sizin on üç yıllık zorunlu eğitim var. Hatta Sayın Başbakanın, 16 Nisan 2011 tarihinde genel seçimlerde seçim beyannamesinin kamuoyuna tanıtımında yaptığı konuşmasının tam metnine göre eğitim beş ana başlıktan üçüncü ana başlık olan “Güçlü Toplum” başlığı adı altında üçüncü paragraf yirmi bir satırdan oluşmakta, burada da şunu söylüyor: “2023 hedeflerine doğru eğitim birkaç yıl içerisinde 81 ilde okul öncesi bütün illerimizde eğitimi zorunlu hâle getiriyoruz.” Biz burada onu kaldırıyoruz arkadaşlar. Yani siz burada seçim öncesi vatandaşa verdiğiniz vaatlerinizin tam tersini yapıyorsunuz. Artı on üç yılı, zorunlu şekilde programınızda anlattığınız hâlde 16 Nisan 2011 tarihinde vatandaşa bu vaadi verdiğiniz hâlde ve bu vaatlerle iktidara geldiğiniz hâlde bu vaadinizin tam tersini yapıyorsunuz. Yani vatandaş burada bu vekâleti size verirken, bu yetkiyi size verirken sırf keyfi bir şekilde davranmak için size bir vekâlet, bir yetki vermedi. Ülkede tamamen refah ve huzuru sağlamak için size bu yetkiyi verdi ancak gelinen nokta gerçekten tam tersine doğru bir işlem yapılıyor şu aşamada.

Şimdi 3'üncü maddede dün Bakan ile Sayın Alt Komisyon Başkanı arkadaşımız arasındaki tartışmada biri dedi “Efendim biz burada binayı düşünüyoruz.” biri “Müfredatı düşünüyoruz.”

Şimdi, değerli arkadaşlar, 1739 sayılı Kanun'un 1'inci maddesindeki amacı açık ve net ben size okuyayım yani buradaki tezatlığı sizler de görün.

1739 sayılı Kanun'un 1'inci maddesinde amacı: Bu Kanun, Türk millî eğitiminin düzenlenmesinde esas olan amaç ve ilkeler, eğitim sisteminin temel yapısı, öğretmenlik mesleği, okul bina ve tesisleri, eğitim araç ve gereçleriyle ilgili bir amaç düzenliyor.

Peki, değerli arkadaşlar, aynı Kanun'un 51'inci maddesinde yine okul, bina ve sınıf düzenini düzenliyor.

Peki, 1739 sayılı Yasa'nın 1'inci madde ve 51'inci madde bina ve derslikleri düzenlerken biz 222 sayılı Yasa'nın 9'uncu maddesinde amacıyla bağdaşmayan okul işini bu Kanun içerisinde niye düzenliyoruz? Burada da ayrı bir tezatlık var. Kanun yapma tekniğine, yapma usulüne gerçekten aykırı bir durum oluşmakta.

Tabii kanunla ilgili söylenecek bir başka husus da: Yükseköğretim Kurumlarına girişle ilgili maddeler var, bu aynı zamanda çelişkili ve bilimsellikten uzaktır. Neden? Kanun teklifinde ortaöğretim bitirme başarı notu ve başarı puanının yüzdesi gibi ayrıntıları belirleyen maddeler kanunla düzenlenmektedir. Bu durum bir diğer maddede belirtilen...

Ben sesimi yetiştirebilmek için mecburen yüksek sesle söylüyorum, arkadaşlarımızın gerçekten uğultuları benim buradaki şeyimi de bozuyor, sizden istirham ediyorum.

...yükseköğretim kurumlarına giriş ve yerleştirme işlemlerine ilişkin usul ve esasların Yükseköğretim Kurulunca belirleneceği ifadesiyle çelişkilidir. Ayrıca, yükseköğretim kurumlarına

giriş ve ortaöğretim başarı puanının belirlenmesine ilişkin maddeler bilimsel temelden uzaktır. Kanun teklifinde FATİH Projesi'nin Kamu İhale Kanunu kapsamı dışına çıkarılması yanlıştır ve etik değildir. FATİH Projesi kapsamında yapılacak mal ve hizmet alımlarının Kamu İhale Kanunu kapsamı dışında bırakılması kamu yararına uygunluk ve devlet bütçesinin koruma konularında denetime, hesap verebilirlik ilkesine uygun olmayan uygulamalara yol açacaktır. Ayrıca 4734 sayılı Kamu İhale Kanunu kapsamı dışında tutulmasını gerektirecek yasal ve kurumsal bir gerekçe de yer almamaktadır. Kamu İhale Kanunu dışında tutulacak bir mal ve hizmet alımı yüksek bütçeli FATİH Projesi'nde şaibelere neden olabileceği ve kamu vicdanında rahatsızlık yaratacağından bu tekliften kesinlikle vazgeçilmelidir.

Sayın Başkan...

VELİ AĞBABA (Malatya) – Sayan Tanal, siz bekleyin arkadaşların sohbeti bitsin bir...

MAHMUT TANAL (İstanbul) – Projenin niteliği ve pedagojik değeri yeterince tartışılmadan ve denenmeden gelecek on beş yılının denetim dışı biçimde ipotek altına alınması kamu yararı açısından giderilmesi mümkün olmayan maddi ve manevi olumsuz sonuçlara da yol açacaktır.

Değerli arkadaşlar, zaten 4734 sayılı Kamu İhale Yasası'nda normal olarak her bir ihalenin tek başına ayrı ayrı sözleşme konusu, ihale konusu yapılması gerekir. Yani on beş yıl boyunca sürekli olarak bunun aynı şekilde böyle bir uzun sürenin tanınması bu o yasayla da çelişmektedir. Yani bu açıdan gerçekten hem yasa tekniği açısından hem de diğer yasalarla çelişki açısından düşünülmeden, tartışılmadan hazırlanmış olan bir yasa tasarısıdır.

Şimdi ilköğretimin kesinlikle kesintili hâle gelmesi hâlinde bize ne zararlar getirebilir? Yani topluma ne zararlar getirebilir? Kesintili eğitim özellikle kız çocuklarının okuldan alınabilmesinin önünü açacak, birçok kız çocuk ilk dört yıldan sonra okula gidemeyecektir. Yani burada geçmişte biz “hadi kızlar okula” demiştik ama hatta daha doğrusu 2003 yılında iktidara geldiğiniz zaman ilk sloganlarınızdan bir tanesi buydu. Budan tam tersine gidiliyor, bundan taviz veriliyor.

Kaynaştırma eğitimi uygulamasını riske atacak, engelli bulunan öğrenciler ilk dört yıldan sonra açık öğretime yönlendirilebilecek. Zaten engellilerle ilgili uluslararası sözleşmeler aynı zamanda engellilerin kaynaştırma açısından yaşlılarıyla aynı ortamda eğitim görmesi isteniyor.

Çocuklar on yaşında mesleğe yönlendirilecek ve erken yaşta yapılan bilinçsiz seçimlere ömür boyu mahkûm edilecek, sakıncalarından... Çıraklığa başlama yaşı uluslararası insan hakları sözleşmelerine aykırı olarak on bire düşürüldüğü için çocuk işçiliği yaygınlaşacak.

İlköğretim ikinci kademedeki farklı okul türleri bulunduğu merkezî sınav sistemi kaçınılmaz olacak, çocuklar ikinci sınıftan itibaren dershaneye gidecek, on yaşında SBS'ye girecek, bu durum toplumsal eşitsizliği şiddetle artıracaktır.

Uluslararası testler sekiz yıllık zorunlu temel eğitimde bile on beş yaşındaki çocuklarımızın yüzde 60'ının basit bir bölme işlemini gerçekleştiremediğini gösteriyor. Zorunlu örgün eğitim dört yıla indiğinde bu oran gittikçe daha da fazla artacak.

(Oturum Başkanlığına Başkan Nabi Avcı geçti)

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Tanal, toparlayınız lütfen.

MAHMUT TANAL (İstanbul) – Peki.

Değerli arkadaşlar, bu sekiz yıllık zorunlu eğitimin bugüne kadar AKP döneminde -bu dördüncü Millî Eğitim Bakanı- yapılan tüm araştırmalar, hazırlanan tüm raporlar gerçekten eğitim oranının yükseldiğini ve bunun yararlı olduğunu, tersine bir rapor, bir düzenlemenin olmadığı, aynı zamanda bu programın bugüne kadar desteklendi, ancak tamamen siyasi mülahazalarla bunun özellikle gündeme getirildiğini hatta bu konuda yani Sayın Başbakanın: “Biz dindar gençlik yetiştirmek istiyoruz.” söylemi değerli arkadaşlar, burada bizim Medeni Kanun’umuzun 341’inci maddesinde der ki: “Dinî eğitim, çocuğun dinî eğitimini belirleme hakkı ana ve babaya aittir.” 341’inci maddenin devamında da ana ve babanın bu konudaki haklarını sınırlayacak her türlü sözleşmeler geçersizdir. Yani biz bunu ana babadan alıp tamamen bir devlet politikası hâline getirmemiz gerçekten yanlıştır.

Sabırla dinlediğiniz için ben hepinize teşekkür ederim, saygılarımı sunarım.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Kemal Değirmendereli, buyurun.

KEMAL DEĞİRMENDERELİ (Edirne) – Sayın Başkan, değerli milletvekilleri, Bakanlığımızın değerli bürokratları, basın mensupları; hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Bugün hâlen 8 Mart, adalet, eşitlik, barış, sevgi, dayanışma ve mutluluk dolu bir dünya dileğiyle 8 Mart Dünya Kadınlar Günü’nü kutluyorum.

Sayın milletvekilleri, günlerdir konuştuğumuz bu yasa tasarısıyla ilgili olarak katkı sunmaya çalışacağım: Ülke insanların kişisel beceri ve niteliklerinin daha küçük yaşta üst düzeye çıkması insan zenginliğinin ve ülkelerin neleri başarabileceğinin göstergesidir. Geleceği kuracak olan gençlerdir. Günümüz dünyanın olağanüstü yarışmacı koşullarında gençlerimizin alacakları eğitimin önemi şüphesiz çok önemlidir. Yeryüzü sevgisi, ahlak ve etik konusunda son derece duyarlılık, eleştirel ve tartışan bir düşünce yapısı, geniş çoğunluğu düşünme ve paylaşımcı, dayanışmacı insani özelliklerdir yeni nesillere aşlamamız gereken ama bu tasarıyla politikalarınızda bunlardan kaçını barındırmaktasınız? Toplumların ve yönetimlerin benzeri bir dizi yetenekli gençler yetiştirmek ve onlara inisiyatif vermek gibi bir sorumluluğu vardır. Bu tasarı bu sorumluluğu karşılıyor mu?

En değerli hazinemiz çocuklarımızı, yapboz tahtasının parçası hâline getirerek geleceğimizi oluşturmaya çalışıyoruz. Parçaların yapboza oturmaması ihtimalinin ülkemizin geleceğine vereceği zararları unutuyoruz.

Değerli milletvekilleri, sekiz yıllık zorunlu eğitimin 4+4+4 hâline dönüştürülmesi bir partinin keyfine bırakılmayacak kadar ciddidir. Eğitim konusu hepimizin geleceğidir, toplumumuzun geleceğidir. Yasalaşmak üzere olan bu tasarıdaki kademeli eğitim formülü ile kesintili eğitim özellikle kız çocuklarının okuldan alınabilmesini kolaylaştırıyor, çocuklar on üç yaşında mesleklere yönlendiriliyor ve bilinçsiz meslek seçiminin önü açılıyor. İlköğretim ikinci kademedeki farklı okul türleri ortaya çıkaracaktır. Farklı okul türleriyle merkezî sınav sistemi kaçınılmaz olacağından, çocukların ikinci sınıftan itibaren dershaneye gitmelerini gerektirecek ve toplumsal eşitsizlikler artacaktır. Kız çocukları eve hapsedilecek, çocuk gelin utancı daha da büyüyecektir.

Üçüncü dört yılda ise seçmeli derslerin ağırlıkta olacağı ifade edilmekte ve burada da dün Komisyon toplantısında bir sayın konuşmacının açık yüreklilikle ifade ettiği gibi, seçmeli derslerde yani müzik, beden eğitimi gibi konulardan öte esas amacın Arapçanın ve din derslerinin yoğun olarak seçimine yönlendirilmesi konusu açıkça ortadadır.

Arapça kurslarına yoğun rağbet edilen bu dönemde, hatta aldığımız bilgiye göre sayın bakanların eşlerinin etkin, yoğun bir şekilde Arapça kurslarına gitme sevdasını anlamak mümkün değil.

Bu Arapça sevdasına bir de şu açıdan bakalım derim.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Nasıl...

KEMAL DEĞİRMENDERELİ (Edirne) – Siz de takip ederseniz bu bilgilere ulaşırsınız Sayın Vekilim.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Ne sakıncası var?

KEMAL DEĞİRMENDERELİ (Edirne) – Evet, söylüyorum, söylüyorum.

İslam dünyasının kutup yıldızı olarak görülen ülkemizin bu ülkeler üzerindeki itibarı nedir? Biz bugün dünyada ortalama 356 milyon kişinin konuştuğu Arapçayı öğretme endişesindeyken Arap liginin herhangi bir ülkesi ve okullarında Türkçe seçmeli ders olarak okutulmakta mıdır? Bu vesileyle dindar nesil yetiştirme amacınız var onu da biliyoruz. Ahlaklı nesillere sebep olalım istiyorsunuz ancak ahlak kavramını oluşturan şartların başında ekonomik eşitsizlik, adaletsizlik, kötü sosyal şartlar olduğunu unutuyorsunuz. Ortalama erdemleri kazandırmak için de yasalar insanlarımızı yetiştirirken etkili olacakken biz bunların neresindeyiz? Neler başarıldı, neler başarılmadı? Açıkça ortadadır bugün. Eşitsizlikleri gün gün önümüze seren, adalet inancımızı bitiren iktidarınız bugün de okulları yani aileden sonra çocuğu toplumun bir ferdi olarak yetiştiren temel sosyal kuruma güvensizlik yaratacaktır bu tasarı.

Kısaca, politikalarınızla eğitim birliğine ve laik eğitime darbe vurarak, küçük yaşta din eğitimi ve imam hatip okullarının birincil eğitim kurumları hâline getirilmesi, kız çocuklarının daha erken eve kapatılması hedeflenmektedir.

Amaç, dindar ve maalesef kindar nesiller yetiştirmekmiş. Böylece, Atatürk'ün "fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür" nesiller yetiştirme hedefi, hiç bir dogmanın etkisinde kalmadan, bilime dayalı, akılcı, gerçekçi, özgürce düşünebilen, fikirlerini açıkça söyleyebilen, tartışabilen, inançlarını hür iradesi ile belirleyebilen nesillerin yetiştirilmesi hedefi devre dışı bırakılmaya çalışılmaktadır.

Bakınız, bu politikalarla küresel eğitimde Türkiye nerede? Tarihî olarak eğitim durumu düşük ülkeler arasında yer alan Türkiye, elli yıl önce yüzde 10'dan 25-34 yaş arası nüfusta lise mezuniyetinde yüzde 41'e çıkabilmiş ve OECD ülkeleri arasında sonuncu iken bizimle aynı grupta olan Kore hem elli yıl önce bizden 30 puan önde başlamış yani lise mezunu oranı yüzde 40 iken, bugün liseyi bitiren aynı yaş aralığındaki nüfus oranı yüzde 95'leri aşmıştır.

Yine, OECD ülkeleri arasında toplam nüfus içinde üniversite mezunu oranı yüzde 13 ile Türkiye maalesef sondan ikincidir.

Değerli milletvekilleri, eğitim sistemimizin nitelik sıçramasına ihtiyacı vardır. Bu vurguladığımız noktaların ötesinde kamuoyunda tartışılmadan alıncı Meclisten geçirilmeye çalışılan bu yasa teklifinin geri çekilmesiyle ilgili kurumların katılımıyla yeniden oluşturulmasını birçok kez ifade ettik.

Yine bir kez daha ben de sormak istiyorum: Bu eğitim alanındaki ilkelere ve bilimsel verilere aykırı olduğu ve eğitim sistemimize büyük zarar vereceği sonucunu gösteren bu tasarı için ilgili kurumlara, üniversitelere danışılmış mıdır? Burada, elimde Orta Doğu Teknik Üniversitesinin, Ankara Üniversitesinin eğitim bölümlerinin raporları var, bunların dışında Türkiye'nin bugün dünya çapında en değerli üniversiteleri olan Koç ve Sabancı üniversitelerinin raporlarını da bilmekteyiz. Bunlar, değerli Komisyon üyelerince değerlendirilmiş midir? Maalesef, bu değerlendirmeyi göremiyoruz.

Yine, üniversitelerimiz Türkiye'de meslek eğitiminin kısaltılması ve geciktirilmesine ihtiyaç olduğunu belirtmekte, bu ihtiyaç ortadayken meslek eğitimini sekizinci sınıfın sonundan itibaren başlatmanın eğitim alanında geriye gidişin bir göstergesi olacağını ifade etmektedir.

Biz muhalefet milletvekilleri de, Genel Başkanımız da samimiyetle bu tasarrının birlikte çıkarılması için ortaklaşa hareket etmemizin ülkemize fayda sağlayacağı kanısındayız. Bizler gelecek nesilleri etkileyecek bu denli önemli bir kanun çıkartılırken gelecek nesillerin vebalini omzumuzda taşımayalım, gelin birlikte yol alalım.

Bakın, sizler de bu mevcut eğitim sisteminin yetiştirdiği milletvekillersiniz. Değişikliğe gerek olan noktalar olduğu kesindir ancak bunlar ortaklaşa yapılmalıdır, demokrasinin de gereği budur.

Kırgınlığımızı, kinimizi geride bırakmalı sadece kendi halkımıza hizmet değil halkımıza hizmet esas olmalıdır.

Bugün Başbakan geçmişteki sistemi, o sistemin bir mağduru olarak eleştirmekte ise bugün kendisi de eleştirilecek bir sistemin vebalini üstüne almamalıdır, çoğulcu bir politika izlemelidir. Bizler bir nesil yetiştireceğiz, bırakın kendi ailelerimiz içerisinde eğitim ve öğretiminden sorumlu olduğumuzu, bu dünyaya yetiştirdiğimiz bireylerin sorumluluğunu, biz burada bir neslin sorumluluğunu alacağız. Kişisel kavgalarımızı, geçmişimizi bir yana bırakıp kolektif bir şekilde başarılı, verimli, üretken, fikir ve vicdan özgürlüğü olan bir nesil yetiştirmeyi sağlamalıyız.

Tek sesli bir yaklaşımla bu neslin yetişmesini sağlayamayız. Kutuplaşmalar devam eder, çocuk gelinler, sokaklarda mendil satmaya zorlanan çocuklar, istemedikleri yollarda yürütülüp sizi affetmeyeceklerdir. Bunun vebaline katlanmayı içinize sindirememelisiniz. Uzatılan elin değerlendirilmesini diliyorum.

Hepinize saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Sayın Değirmendereli, çok teşekkür ederim.

Sayın Volkan Canlioğlu...

Sayın Aykut Erdoğan, buyurun.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; evet biliyorum ben de çok yoruldum, siz de çok yoruldunuz, bir süredir millî eğitim yasasını görüşüyoruz.

Millî eğitim konusunda bir veli olmaktan başka çok detaylı bilgim yoktu, aslında bu Komisyondaki tartışmalardan, gerçekten millî eğitim konusunda birçok şeyi öğrendiğime inanıyorum ama aynı zamanda tartışmaların gidişatından kişisel olarak, ben kişi olarak yani siyaseten söylemiyorum insan olarak söylüyorum, çok rahatsız oluyorum. Özellikle din, iman üzerinden yapılan tartışmaların, onun üzerinden tekrar bu konuya gelmesini ben seviyeli de bulmuyorum çünkü herkesin dini kendinedir, herkesin imanı kendinedir ama burası bir devlet kurumudur, burada konuşmamız gereken başka yönleri vardır olayın. Ben kendi uzmanlık alanımda olayın mali boyutuyla ilgili nasıl görüldüğüne yönelik durumu açıklamaya çalışacağım, bunu açıklarken de hani sistemden biraz bahsederek...

Bu arada süreyi sınırlamadınız Sayın Başkan, herhâlde hesabınız vardır...

BAŞKAN – Yirmiye tamamlandığı zaman.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Efendim, o zaman daha önceki iki dakika benim hesabıma borç olarak yazılır mali anlamda.

BAŞKAN – Yirmi ikiye tamamlandığı zaman.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Şaka yapıyorum efendim canınız olsun, iki dakika kurban olsun.

Şimdi, değerli arkadaşlar, burada bu yasanın bir mali boyutu var ve mali boyutuyla ilgili iki temel konu var. Daha önce size Telekom özelleştirme süreciyle alakalı sancılı, sıkıntılı konuları anlattım. Bir kısmına Sayın Bakan buradayken cevap verdi ama bir kısmına cevap alamadım hatta Sayın Bakandan bütçeyi istedim yani “Bu projede ne kadar para harcanmak isteniyor? Ben bir vergi mükellefi olarak bu projeye ne kadar para harcayacağım?” diye sordum ama dünden beri taslak bütçe gelmedi, taslak bütçenin olmaması aslında çok ciddi bir yönetim kalitesizliği anlamına gelir. Çünkü önümüze böyle bir şey koyuyorsanız, hepimizin vergisiyle finanse edecekseniz, insanlara para veremediğimiz, öğretmenleri atayamadığımız -yokluktan- bir dönemde bu bütçeyi görmek isterdim.

Ben şimdi... Burada ihalelere ilişkin bir hüküm var değerli arkadaşlar ve bildiğiniz üzere kamu ihaleleri, ne yazık ki yolsuzluğa ve suistimale en açık alanlardır, bunu hepimiz tecrübeyle biliriz. Şimdi, bu kamu ihaleleriyle alakalı 2002 yılından önce 2886 sayılı bir Kanun vardı ve ne yazık ki bu kanun bozula bozula, deforme edile edile yolsuzlukların kaynağı hâline geldi ve bizim ülkemiz ciddi bir ekonomik krize girince de ciddi bir ihale kanununa ihtiyaç duyduk ve 4434 sayılı Kamu İhale Kanunu'yla 4735 sayılı Kamu Sözleşmeleri Kanunu'nu yaptık. Bu kanunları yaparken de Dünya Bankası, Avrupa Birliği, OECD, Dünya Ticaret Örgütü gibi kurumların uygulamalarına bakıldı, çok geniş bir hazırlık yapıldı ve yolsuzluklardan arı bir sistem kurmaya yönelik, etkinlik, şeffaflık, verimlilik gibi kavramları gündeme getiren bir kanun yapıldı. Ama çok üzülerek söylüyorum ki ve ne yazık ki bunu da bilmenizi istiyorum ki sizin iktidarınız döneminde sürekli bu kanuna müdahale edildi. Bu kanuna müdahale edilirken de sürekli teknik sebepler bulundu. Mesela, size biri gelip diyecek ki “Efendim, bu İhale Kanunu'yla biz altı ayda ihale yapamıyoruz.” Sakın inanmayın, gerçek bir bilgi değil. Mesela biri gelip size diyecek ki: “Efendim, bu konuda açık ihale yaparsak biz bu işi yapamayız.” Lütfen sakın inanmayın, gerçek bilgi değildir bu. Çünkü bütün dünya bu ihale sistemini uyguluyor ve biz çok bozmamıza rağmen, idarenin eline gerçekten dünyada olmayan yetkiler vermeme rağmen yapılmış yolsuzluklara baktığınızda ve bunu ayırarak söylemiyorum, bir siyaset olarak söylemiyorum yani yapılmış yolsuzluklara baktığınızda Kamu İhale Kanunu'nun dışında yapılan yolsuzluklar, içinde yapılan yolsuzlukların onlarca katı fazladır. Kamu İhale Kanunu'nun içinde yapılan yolsuzluklara da baktığınızda, istisnai hallerle yani davetiye usulü, doğrudan temin gibi yöntemlerle yapılan yolsuzluklar açık ihalelerin onlarca katı üstündedir. Onun için idareler yoktan yere davetiye usulü ihale yaparlar. Mesela bir örnek vereyim size: Pülümür' de deprem olmamıştır ama Pülümür' de yapılan konutların adı deprem konutu konulur ve davetiye usulü ihale yapılır. Ondan sonra bir milletvekili bundan şikâyetçi olur, ihale iptal edilir ve 15 trilyon kâr edilir.

Şimdi, burada, bu maddelerde kanunun şeyine baktığınızda diyor ki: “FATİH Projesi kapsamında yapılacak ihaleler Kamu İhale Kanunu'na tabi değildir.” Bakan burada diyor ki: “İlgili Bakanlık, Ulaştırma Bakanlığıyla biz bir yönetmelik yapacağız.”

Şimdi, değerli arkadaşlar, kendimden örnek vereyim, kimseyi kırmamak için: Ben yolsuz bir bürokratım ve ihale yapacağım, hepiniz de potansiyel satıcılarınsınız. Sayın Müsteşarla biz aramızda anlaştık ve parayı da bölüşeceğiz. Çok özür dilerim, bunları temsili olarak söylüyorum, Sayın Müsteşarımın dürüstlüğünden hiçbir şüphem yok. Ben sizi ihaleye sokmamak için elimden geleni yaparım. Sonra fahiş bir fiyatla Sayın Müsteşara veririm, arada kalan payı bölüşürüz. İşte, ihale yolsuzluğu bu yöntemle yapılır. Ama bunu engel olan bir kanun vardır. Peki, bu kanununu yapma yetkisini bana verirseniz ne olur yönetmelikte? İki tane şey olur: Birincisi, yaptığınız işlemin yasal dayanağı olmaz, hukuk devletine aykırıdır çünkü yönetmelikle işlem yapıyor olursunuz. İkincisi, diyelim ki ben yolsuzluğu şartnamedeki maddelerle yaptım. Şartnamene bir firmanın ürününü tarif edecek şekilde bir madde yazdım ve işte, bir yanda yani artık kalmadı ama dürüst bir savcı da beni yakaladı, “Gel bakalım, sen bu şartnameyi buna göre yazmışsın.” dedi. Bu durumda ne olacak? Ben yönetmelik çıkarma yetkim olduğu için diyeceğim ki: “Ürün tarifine yönelik şartname yazılabilir.” Bir yönetmelik maddesi koydum ben olacak, bu bir af kanunu olacak. Bunun örnekleri var arkadaşlar. İşte bunu bütün dünya bildiği için, görevlerin ayrılığı diye bir ilke koymuştur. Yani işi yapana düzenlemeyi yapma yetkisi verilmemiştir ve bu yüzden Sayın Başkanım, bir şey arz edeyim, ben size bir yolsuzluk yönteminden bahsedeceğim ve bu kanun geçecek. Ben umuyorum ki ben sadece kasıtlı bir suç işlenmesi için, bir günahı bilerek işleyesiniz diye anlatıyorum. Çünkü biliyorum ki sizin çoğunluğunuz olacak ve el kaldıracaksınız. Ben tüyü bitmemiş bir yetimin hakkının yenme riskinden bahsediyorum. Takdir sizindir yani herkes kendi vicdanıyla ve kendi iradesiyle karar verecektir.

Peki, şimdi idarenin şöyle bir sebebi olabilir: İdare der ki: “Ben bu ülkede teknoloji geliştirmek istiyorum ama teknoloji geliştirmeye yönelik bir mevzuat altyapım yok benim. Mesela yazılım geliştirmek istiyorum, mesela diyelim ki o iPadleri Türkiye’de yapmak istiyorum ama böyle ihale yaparsam uluslararası firmalar girebilir.” diye sebepleri olabilir. İşte burada dürüst ve yetkin bir idarenin yapması gereken, bu ihtiyaçlarıyla birlikte, en az onlar kadar yurtsever olan biz milletvekillerine gelip, hep birlikte bu yasal altyapıyı çıkarmaktır. Bu da uzayda değil, bilinmeyen bir yer değil. Avrupa Birliğinin 18 no.lu direktifi var. Yedi senedir bekliyor arkadaşlar, Sektörler Alım Yasası. Çünkü Macaristan’ın da belirli ihtiyacı var, Yunanistan’ın da var, Uganda’nın da var ve dünya bunu keşfetmiş. Bu Sektörler Yasasını, hadi biz değil gâvurlar, Avrupa Birliği İlerleme Raporu’nda diyor ki: “Ey Türkiye, rekabetçi bir ekonominiz olsun, bu sektörler yasasını çıkarın.” Her sene başlık olarak yazılıyor ama değerli arkadaşlar, ne yazık ki sizin mensubu olduğunuz iktidar partiniz, bir dönem hatırlar mısınız, her şeyde “Avrupa Birliği böyle diyor.” derdik, kokoreç de bile dedik bunu ama bir türlü bu konuda demiyoruz çünkü mali bir ajanda var. Bu mali ajandayla da yerli bir burjuva sınıfı oluşturulmaya çalışılıyor. Yani birtakım şirketlere kaynaklar aktararak bu şirketlerin Türkiye’de güçlenmesi sağlanmaya çalışıyor. Bunun örneğini şöyle açıklayayım size: Yapılan alımlara

bakınız arkadaşlar, Kamu İhale Kurumu kayıtlarına bakınız. Alınan tabletlerin çoğu yani alım miktarı itibarıyla Data Teknik'ten alınmıştır. Data Teknik Ülker'in iştiraki olan bir firmadır. Sayın Müsteşar itiraz ederse ben onlara cevap verebilirim, elimdeki olan kayıtlarla. Bu Ülker'in iştiraki olan şirket yaklaşık 1 katrilyonluk bilişim ihalesini bu ülkede almıştır. Sadece Ulaştırma Bakanlığında almıyor, Adalet Bakanlığında da alıyor, başka KİT'lerde de alıyor. Data Teknik Ülker'in yani Sayın Başbakanın bir zaman bayisi olduğu bir şirket. Ben şey demiyorum, rekabetçi bir ekonomide olabilir ama aynı zamanda torba yasayla bu ithalatların bir kısmında bir suç olduğu yönünde bir bilgi var Gümrük Müsteşarlığında. Bu da torba yasayla affediliyor. Torba yasayla benzer bir şekilde kömür yolsuzluğu da affediliyor. Siz 300 kişi değil, 549 kişi dahi olsanız, tüyü bitmemiş bir yetimin 5 kuruş hakkı üzerinde parmak kaldırmamalısınız. Bugün iktidarlar gelir geçer, yarın neye inanıyorsak -ben yine inançları tartışmayacağım- bunun hesabının bizden sorulacağını unutmayın. Bunun siyasal partisi yok, bunun bir ahlaki anlayışla ilgili bir şeyi var.

Şimdi, biz, çocuklarımızı yetiştireceğimiz bir yasada bu şekilde yolsuzluk ve suistimallere açık bir hüküm koyarak, iyi bir eğitim yasası yapacağımıza inanıyorsak, ne yazık ki bu dünyanın beş büyük milletinden biri olan Türk milletinin yaşadığı kentler böyle olmaya mahkûmdur. Mecliste her gün birbirimizin orada gururunu, onurunu kırmak, üzüntüye sokmak normaldir. Böyle bir yasanın olduğu bir ülkede daha kaliteli bir yasama da beklenemez.

Hepinize saygılar arz ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Erdoğan.

Şimdi, Sayın İlhan Cihaner, buyurun efendim.

İLHAN CİHANER (Denizli) – Teşekkür ediyorum Sayın Başkan.

Herkesi selamlıyorum.

Ben de o klasik açıklamayla başlayayım, ben de eğitimci değilim, ben de Komisyona katıldığım süre içerisinde eğitim üzerine bilmediğim bir şeyleri öğrendim. Ama sanırım konumuz en az eğitimle ilgili, belki başka şeyleri tartışmamız lazım. Çünkü Sayın Başbakan birkaç saat önce Mardin'de şöyle bir açıklama yapmış: “Yahu engelleyemeyeceksiniz, engelleyemeyeceksiniz. Bak, bugün perşembe bu komisyon çalışacak; yarın cuma gene çalışacak, gerekirse cumartesi, pazar gene çalışacak, ama bu çıkacak. Niye? Çünkü bu millet yüzde 50 ile bir yetki verdi. Verdiği bu yetki işte bunları çözün diye, bunlar çözülecek. Şimdi birileri çıkıyor, diyor ki ‘yüzde 50 istediğimi yaparım anlamına gelmez.’ Doğru, azınlıkların hukukunu da koruruz ama çoğunluğu da azınlığa mahkûm etmeyiz. Zira kusura bakmasınlar da yüzde 50'yi biz kalkıp da size mahkûm edecek değiliz.” İşte demokrasiden Başbakanın anladığı şey, işte uzlaşma, işte burada yasanın daha mükemmel getirilmesi için gösterilen çaba. “Zira bu 4+4+4 bugünün işi değil, yılların işi. Efendim, kırk yıl öncesinin hesaplaşması değil, biz hesaplaşmak için bu yolda değiliz. Alınan hakların geri iade edilmesidir bu,

geri iade edilmesidir. Bunu farklı yerlere çekmenin de anlamı yok. Bunları geçen salı Mecliste söyledik, tekrar üzerinde durmaya gerek yok. Bunun için ne anneler ağladı ne kızlarımız kapıdan geri döndürüldü. Şimdi işte bu haklar iade ediliyor, yapılan bu. Ben bunu nerede konuşuyorum, hoşgörünün beşiğinde... “ Şimdi Başbakan böyle demiş. Anlaşıyor ki yasanın gerekçesindeki mesleki eğitime yönlendirilmesi, eğitim olanaklarının daha verimli kullanılması, bunun gibi şeylerin hiçbir anlamı yok amaç başka, burada bu söyleniyor. Bakın, zaten bunu dün alt komisyon Başkanıyla Bakan arasındaki bu müfredat mı bina mı tartışmasında çok net olarak gördük. Şimdi bu tespiti yapalım. Aslında, aynı şeyi biz MİT Yasası’nda da gördük. MİT Yasası’nda, henüz yasa tartışılırken, 1’inci madde bile geçmemişken gazetenin birisi “ Meclis sivil iradeye dur dedi.” diye manşet attı. Ne yapıyorsunuz, biliyor musunuz? Meclisin zaten oluşurken ki tartışmalı olan meşruiyeti gitgide daha tartışmalı hâle geliyor ve yavaş yavaş Meclis anlamsız hâle gelecek ve Mecliste bulunan partiler, iyi niyetli insanlar, hele hele Anayasa yapma gibi bir görevi edinmiş partiler yavaş yavaş Meclisin anlamsız olduğunu görünce Mecliste kalıp kalmamayı tartışmaya başlayacak.

BAŞKAN – Kastınızı aşan bir biçimde yorumlanabileceği için, Meclisin oluşurken ki meşruiyeti...

İLHAN CİHANER (Denizli) – Ondan kastım şudur Sayın Başkanım, açayım: Yüzde 10 seçim barajıdır, tutuklu milletvekilleridir.

BAŞKAN – Ama bu meşruiyet sorunu doğurmaz.

İLHAN CİHANER (Denizli) – Son derece doğurur çünkü yani daha detaylandırabiliriz.

BAŞKAN – Doğurmaz, hayır.

İLHAN CİHANER (Denizli) – Tamam, buna bir rezerv koyarak geçelim Sayın Başkanım.

BAŞKAN – Peki.

İLHAN CİHANER (Denizli) – Şimdi, bu gitgide daha tartışmalı hâle gelecek. Eğer Meclisi yasa matik gibi görmeye başlarsak, siz milletvekillerinin bile nerede, ne zaman, ne şekilde, hangi kaygıyla hazırlandığını bilmediğimiz şike yasası gibi, MİT Yasası gibi yasaları insan eller, kalksın eller şeklinde çıkarmaya çalışırsak, toplumun çok önemli bir kısmıyla var olan köprüleri de atarsınız ve gerçekten, lütfen toplumun ne şekilde gerildiğini, ne kadar polarize olduğuna dikkat edin. Topluma çok büyük bir kötülük yapılıyor. Toplumun önemli bir kısmı bu yasadaki çok derin kaygılar duyuyor, bu kaygıları gidermek de çoğunluğun işidir. Burada maddeler üzerinde konuşmaya tenezzül bile etmeden, müstehzi gülüşmelerle, gülümsemelerle yasalar çıkarılırsa gerçekten bizler artık Meclisin boş bir platform hâline geldiğini görürüz, hele hele İç Tüzük tartışmalarında da bunu görüyoruz ve Meclisin toplumun çok önemli bir kısmıyla var olan bağı da ortadan kalkar. Şimdi bunu tespit ettikten sonra, bu yasayla ilgili olarak getirilen eleştirilere Bakanın ve Başbakanın, AKP’lilerin getirdiği savunmaları değerlendirmek istiyorum ben kısaca.

“Getirilen eleştiriler ideolojiktir.” deniliyor. Şimdi, bir kere, ideoloji şu ya da bu büyüklükte bir toplumsal yapının dünya görüşünü çok kısaca, çok temel olarak, kabaca ele alırsak ne ideolojisiz eğitim olur ne de eğitimsiz ideoloji olur. Bu anlamda bu yasaya karşı çıkmak, nasıl ideolojik birtakım unsurlar içeriyorsa, bu yasayı savunmak da aynı şekilde ideolojik unsurlar içerir. Bu görüşün birini ideolojik olarak kabul edip öbürünü sanki ideolojiden arıymış gibi göstermek eğer bir cehalete işaret etmiyorsa, gerçekten bir toplum mühendisliği projesidir. Her şey ideolojiktir, siz de sonuna kadar ideolojik davranıyorsunuz. En azından, dün, bazı milletvekillerinin söylediği o muhafazakâr tınılar sonuna kadar ideolojiktir. Onun için ideolojik diyerek lütfen bu yasaya yönelik eleştirileri göz ardı etmeyin.

Bir diğeri demokratikleşme. Bakan özellikle buna çok vurgu yaptı dün. Bu yasayla, bu değişiklikle eğitimin demokratikleştirileceğini söyledi. Eğitimin demokratikleştirilmesi, niteliğinin artırılmasıyla olur. Toplumdaki ekonomik durum, cinsiyet, inanç, etnik köken gibi farklılıkların eğitimde bir kalite sorunu yaratmaması şeklinde girişimlerle olur. Bunun dışında, tam tersi, özellikle cinsiyete yönelik şüphe getiren değişikliklerle eğitim demokratikleştirilmez. Irkçı kitaplarla eğitim demokratikleştirilmez. Zorunlu din dersiyle eğitim demokratikleştirilmez. Parasız eğitim isteyen öğrenciler terörist muamelesine tabi tutularak eğitim demokratikleştirilmez.

Bir diğeri, en önemlilerinden birisi de esnekleştirme. Şimdi bu esnekleştirmeyi biz özellikle iş gücü piyasasına ilişkin yasal düzenlemelerde de gördük. Bu aslında, bu yasanın gerçek ideolojisini ortaya koyuyor. Ben inanıyorum ki geniş kitlelerin rızasını almak için buna muhafazakâr kesimlerin desteğini sağlayacak birtakım şeyler söyleniyor, işte, imam hatiplerin orta kısmının açılması falan gibi. Ama geri plandaki asıl ideolojinin ben ekonomik olduğunu düşünüyorum. Çünkü yasa 1739 sayılı Yasa'nın 22'nci maddesindeki parasız eğitim, parasız görülür kısmını, eğitimin parasız olacağına dair düzenleme ortadan kaldırılıyor ve Başbakanın bu yasa ilk tartışılmaya başlandığı zaman söylediği bir laf var: “Sekiz yıllık kesintisiz eğitimin bütçeye ne kadar yük getirdiğini siz biliyor musunuz?” dedi. Lise kısmı ücretli olacak ya da yaygın eğitimle görüleceği için bütçeye eğitimin getirdiği yük epeyce azaltılacak ve en önemlisi de yoksul öğrenciler, yoksul kesimlerin öğrencileri, burada inanıyorum ki burada bulunanların birçoğu alt ve orta gelir grubundan gelen insanlar, artık bunlar hayal olacak. Çünkü bir an önce meslek edinmesi için meslek okullarına ya da meslek programlarına ya da Bakanın deyimiyle modüllerine yönlendirilecek öğrenciler ve artık o okullardan çıkacak yoksul öğrencilerin hukuk fakültelerine, tıp fakültelerine girmesi imkânsız hâle gelecek ve neoliberal ekonomik politikaların ihtiyaç duyduğu ucuz iş gücü bir an önce, çok küçük yaşta, çocuk yaşta emirlerine girmiş olacak. Özellikle tatil yöresinde, beş yıldızlı tatil köylerinde, stajyer adı altında ya da işte okulun önemli bir kısmı muhtemelen oralarda geçecek. Küçük yaşta çocuklar âdeta köle gibi çalıştırılacak ve kast sistemi gelmiş olacak. Onun için, lütfen, bu eleştirileri dikkate alın. Yasa böyle yapılmaz, yasa

yapmanın yöntemi bellidir. Her şeyden önce, toplumun bu kadar kaygı duyduğu, toplumun önemli bir kesiminin kaygı duyduğu bir yasada, bu kaygılara kulak verip bu kaygıları gidermek sizlerin görevi, meslek odalarının, sendikaların, ilgili kişilerin sürece dâhil edilmesi gerekir. Daha sonra Meclis bu teknik çalışmaların üzerinde siyasi olarak bunu şekillendirmeli, ancak bu şekilde bu konuda tüm toplumun kaygılarını gideren bir yasa çalışması yapabiliriz.

Daha yürürlüğe girmeden değişen kanun hükmünde kararname, yürürlüğe girmeden değişen yasalar var. Bundan AKP'li milletvekillerinin de çok memnun olduğunu zannetmiyorum ben. Onun için, millet sizi buraya gerçekten etkin bir yasama görevi yapmak için gönderdi, hakkınıza sahip çıkın diyorum.

Teşekkür ediyorum, sağ olun.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Cihaner.

Sayın Naci Bostancı, buyurun.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Sayın Başkan, teşekkür ediyorum.

Herkese hayırlı akşamlar diliyorum.

Buradaki herkes herhâlde benim gibi, her konuşmacı sözlerini söylerken zihninden mukabil konuşmalar geçiyordur. İmkân olsa hemen karşılıklı diyaloga geçecek ve karşı sözleri söyleyecek ama buna imkânımız yok tabii. İnsanlar konuşacak, sonra sırayla bizler konuşacağız.

Ben de burada konuşmamı tasarlarken, defalarca bahisleri değiştirdim. Nitekim en son Sayın Cihaner konuşurken, Meclisin meşruiyetine ilişkin değerlendirme yapınca, aklıma birden bire siyasal tarihin meşruiyete ilişkin tartışmaları, Sokrat'ın Otuzlar Tiranlığı tarafından ölüme mahkûm edilmesi ve oradaki yasalara ilişkin meşruiyet tartışmasından Montesquieu'nün yaptığı tartışmalara kadar bir dolu repertuar geldi. Şöyle ki Sayın Cihaner, gerçekten Meclisin meşruiyetine ilişkin itirazı olan kişinin Mecliste oturmaması lazım. Burada, o Mecliste yasa hazırlayan bir Komisyonunda konuşmaması lazım. Çünkü şu bakımdan: Affedersiniz, yani o temsiliyete ilişkin tartışma, yüzde 10'dan kaynaklanan problemler, tutuklu vekiller, bütün bunlar konuşulabilir ama meşruiyet dediğinizde, burada çok temel bir problemden bahsediyorsunuz demektir. Sadece AK PARTİ'yi değil, şu anda Mecliste bulunan herkesi ve burada bulunan insanları da yaptıkları iş bakımından, sadece bu yasayı yapma, bununla ilgili konuşma değil, bunlara itiraz etme bakımından da tartışılır hâle getiren bir bağlama yerleştiriyorsunuz. Ben ümit ve temenni ederim ki kastınız sadece problemlere ilişkindir. Yani yüzde 10 konuşuluyor zaten, kamuoyunda tartışılıyor. Tutuklu vekiller meselesi tartışılıyor ama Türkiye'de insanlar oy kullandılar ve bu çerçevede bir seçim. Oy kullanan insanların iradelerine ilişkin çok yüksek oranlı bir Meclise yansıma söz konusu. O yüzden, ben, meşruiyete ilişkin bir problem olmadığını ama diğer türden temsiliyetin ne ölçüde gerçekleştiğine dair tartışılacak konular olduğunu kabul edebilirim.

ZÜLFÜ DEMİRBAĞ (Elâzığ) – En az geçmiş Medis kadar meşru.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Konuşmaları, mukabil konuşmaları çağrıştırıyor dedim. Esasen, biraz önce bir değerli arkadaşımız, Namık Kemal “Barikâi hakikat müsademei efkârdan doğar.” demişti. Tabii, müsademei efkârdan barikâi hakikatin ortaya çıkabilmesi için nasıl bir dil kullandığımız, ne söylediğimiz, insanlara ne anlattığımız çok önemli. Eğer tutanıklara bakın, bilgisizlik, cahillik, hukuk tanımazlık, saplantı vesaire gibi normlara dayalı, sıfatlara dayalı bir dille konuşuyor isek, o sözlerin, o konuşmanın, o retoriğin bana ulaşması ve benim ondan bir kıssa çıkartmam imkânsızdır. Ben de size öyle konuşsam, siz de o konuşmadan herhangi bir sonuç çıkartmazsınız, kendi dünyanıza intikal edecek bir fikir elde edemezsiniz. Burada çok değerli konuşmalar da oldu, muhalefetin sözcüleri ifade ettiler, isimlerini söylemeyeyim. Onlardan emin olun, hepimiz insanız burada. Tamam, bir parti disiplini içerisinde birtakım kararlar alınacaktır ama zannetmeyin ki müzakereler sürmüyor, kendi içimizde de konuşmalar olmuyor. Kaldı ki siz de biliyorsunuz ki bu işler burada yaşanır, başka mekânlarda ve mecralarda da bu işlerin müzakereleri olur, müzakeresiz olmaz. Bizim bu müzakerelere katkı yapacak, dil olarak gördüğümüz –bizim derken aslında hepimizin- sıfatlardan, bu tür karşıtlık oluşturan değerlendirmelerden önemli ölçüde kendisini bağımsız kılmış olan bir dildir.

Kant’ın konuşma biçimine ilişkin bir tasniflemesi vardır. Gecenin bu vakti derin mevzulara dalmak istemem ama dünyadaki her türlü yargının üç temel kategoride toplanacağını ifade eder: Birisi bilişsel kategori ki biz, hepimiz esasen bu tartışmanın tam da o bilişsel kategoride yaşanması gerektiğini söylüyoruz ama buraya bir mim koyuyorum. Diğeri ahlaki, bir diğeri de estetik kategori. Estetik kategori güzel ve çirkine ilişkindir, ahlaki kategori iyi ve kötüye ilişkindir, bilişsel kategori de doğru ve yanlış ilişkindir. Çok genel hatlarıyla söylüyorum ama Kant’ın söylediği şudur: Bütün bu kategorileri birbirine karıştırarak yaptığımız konuşmalar, kesinlikle diyalog amaçlı, diyalogu sağlayacak konuşmalar değildir. Buradaki konuşmaların karşılıklı diyaloga imkân vermeyen tarzı, tam da Kant’ın söylediği gibi, bu kategorilerin karıştığı konuşmalardır. Yani cahillikten, ilkelikten, bilgisizlikten, saplantıdan bahsediyor isek, buradaki insanların tek yapabileceği, çok da konuşmadıklarına göre ancak vücut dili marifetiyle bir mukabeledir. Müstehzi tebessüm diyoruz ya, biraz da ondan kaynaklanıyor. Konuşmak yerine müstehzi tebessüm, o da bir ifade biçimi ama gülümsemenin ne kadar zengin bir literatür sahibi olduğunu ve ne çok anlamı olduğunu da hatırlamak lazım. Onu başka bir bahiste konuşalım, gülme meselesini.

Burada bazı konuşmalar yapılırken aklıma Amazon yerlileri geldi. Pierre Clastre bir Fransız antropolog, şöyle tasvir eder: “Gece olduğunda, karanlık ormana indiğinde Amazon yerlileri ormanın derinliklerine çekilirler. Büyük bir ateş yakarlar, etrafına toplanırlar, otururlar ve sonra hep birlikte şarkı söylemeye başlarlar ama yanlış anlamayın söyledikleri hep birlikte aynı şarkı değildir. Herkes

kendi başına kendi şarkısını söyler, tek dinleyicisi ve şarkıyı söyleyen kişi kendisidir. Konular da hiç değişmez. Ben öyle kahraman, öyle cengâver bir savaşçıyım ki bugün ormanda filan geyiği şöyle avladım, filan kaplanın hakkından böyle geldim. Dinleyicisi olmayan, sadece kendisine konuşan şarkılar.” İşte Kant’ın dediği bu ahlaki kategorilerin bilişsel kategorilere eklendiği konuşmalar da biraz Amazon yerlilerinin konuşması gibi, dinleyicisi olmayan ama kendi dünyasının içine gömülü, belki bazen kolektif asabiyelerin hoşuna gidebilecek tarzda konuşmalar.

Diyalog nasıl olur? Benim gördüğüm ve anladığım, eğer yaptığınız bir konuşma salonun birisinde coşkun bir şekilde alkışlanıyor, diğerinde yuhalanıyorsa o konuşma bir diyalog konuşması değildir ama bir sessizlik içinde karşılanıyor ve yeteri kadar da heyecan verici olmuyor ise bakın o diyalog konuşmasıdır, karşıdaki insanların da birtakım sonuçlar çıkarabileceği bir konuşmadır.

Değerli arkadaşlar, ben de yirmi altı yıl hocalık yaptım, tabii öğrencilik de yaptım. Aslında hocalığın kendisi de her vakit öğrenciliktir. Siyaset bilimi hocasıydım, bir maymun iştahlılıkla her şeye daldım. Başa siyaset gelince dedim ki: Bunca yıl siyaset okuduk, okuttuk. Gidelim, halkımız biraz şu birikimimizden faydalansın, öğretilim. Sahaya çıktım, malum o teori-pratik tartışmaları hep gündeme gelir. Evet, iki gün sonra gördüm ki vallahi halkımız benden daha profesör. Benim lisans eğitimine yeniden başlamam gerekiyor. Kendilerine de söyledim, böyle kalabalığın karşısında konuşurken: “Siz benden profesörsünüz. Benim sizden öğreneceğim çok bilgi var.” Başladım öğrenmeye, oradaki talimimizi tamamladık. Meclise geldim, Mecliste oturuyoruz, ne olup bittiğini anlamaya çalışıyorum -burada yeni vekiller var benim gibi- aradan bir ay geçti anlayamadım; geliyoruz salı, çarşamba, perşembe. Sonra bizim tecrübeli vekilimiz Avni Bey’e dedim ki: “Avni Bey, ne oluyor burada?” Dedi ki: “Ne konuşacağımızı konuşmaya çalışıyoruz.” Parlamentoda, yani konuşulan yerde, ne konuşacağını konuşmaya çalışan, bir aydır aynı konuların etrafında dönen bir resim.

Yunan mitolojisinde tanrıların verdiği çok ağır bir ceza vardır, en ağır ceza. Kişiyi deniz kıyısında, önüne iki fıçı koyarak şu ağır cezaya çarptırırlar: İlanihaye o kişi kum dolu bir fıçıdan diğerine, sonra ondan da diğerine o kumu doldurmak durumundadır, hep bunu yapmak durumundadır. Ben de bir ay sonra dedim ki: “Bu Meclis tam da mitolojinin dediği gibi tanrıların cezası bir yer olmalı. “ Neyse ki sonra bir parça ilerleme oldu, dedim ki: Galiba cezadan kurtuluyoruz. Sonra komisyon çalışmaları başladı. Buradaki Komisyonda da tabii ki tecrübemize ve bilgimize yeni hususlar katıyoruz. Her şeyin bir anlamı var gerçekte, hiçbirisini farklı bir kategoriye koymuyorum. Ama demokrasiden bahsediliyor, özgürlüklerden bahsediliyor, inanılmaz kavramlar seti harekete geçiriliyor. Siyasete ilişkin ne öğrettiysem hepsinin Van depreminden daha şiddetli bir şekilde altüst olduğu hâller yaşadım. Kavramlar hakikaten darmadağın. 1939’da bir şair Elliot, “Demokrasinin kendisine o kadar fazla anlam yükledi ki o artık hiçbir anlam taşıyor.” diyor. 1939, tam da

demokrasinin böyle popülaritesinin arttığı bir zaman. Gündelik dilde de başka mekânlarda da demokrasinin bu şekilde adlandırıldığını görüyorum. Burada bazı konuşmalar bakımından ifade etmek isterim ki söylenen itirazlar, dile getirilen tezler, bu teklif çerçevesindeki değerlendirmeler sanki bir komisyon değiliz de bir koalisyonuz, birlikte iktidar etmeye çalışıyoruz, ortak bir yasa tasarısı çıkarmak için uğraş veriyoruz intibakı doğurdu bende. “Yani niçin bizi dinlemiyorsunuz? Niçin bizim şu söylediğimiz eklenmiyor? Bizi niçin yok sayıyorsunuz?” Bir koalisyon müzakeresinde yaşanacak türden değerlendirmelerin, ifadelerin, yorumların dile getirildiği konuşmalar oldu. Benim bildiğim, benim kitaplardan okuduğum, demokrasilerde -çok kaba hatlarıyla iktidar ilişkilerinin o karanlık, belirsiz alanını bir kenara bırakıyorum- iktidar yapar, muhalefet denetler. İktidar getirir, muhalefet teklife ilişkin görüşlerini söyler. Bu kadar yalın, katı olmadığı biliyorum. Nitekim burada tartışmalardan tutun, sataşmalara, kimi gerilim sahnelerine kadar her şey iktidar ilişkilerine dâhildir. Tabii ki insanlar, taraflar, çevreler kendi tezlerinin, kendi yaklaşımlarının fiiliyata daha fazla taşınması için elden geldiğince çaba gösterirler, oradaki hegemonyadan pay kapmak ve daha etkili olabilmek için gerginlikte bir stratejidir, direnmek de bir stratejidir, bazen şu kürsünün önüne gelmek, insanları susturmaya çalışmak da bir stratejidir. Ama temelde atladığımız bir husus var. Demokrasi aynı zamanda, evet, seçmek, seçilmek, seçilenleri geri çağırabilmek, fakat kurallar rejimidir, her şey kurallar çerçevesinde yürür. Tabii, “kurallar” deyince...

BAŞKAN – Sayın Bostancı, keşke on iki saat konuşacağım diye başlasaydınız ama...

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Aslında söylemiştim, ben de bir on iki saat konuşma yapayım diye.

BAŞKAN – Evet, evet. Bazen de böyle oluyor işte.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sayın Başkanım, konuşmalara on dakikanın yetmediği ortaya çıktı.

BAŞKAN – Ama her konuşmada bu tadı nereden bulacağız?

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, herkes on iki saat konuşmayacak merak etmeyin.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – On dakika yetmez.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Konuşsun, konuşsun.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) - Ben sadece Hocam için on beş dakikayı kabul ediyorum.

BAŞKAN – Şöyle yapalım o zaman, şöyle yapalım: Şimdi, son konuşmacıydı Sayın Bostancı. 3'üncü maddeyi oylayalım, 4'üncü maddenin görüşmelerine geçince de ilk sözü kendisine vereyim, kaldığı yerden devam eder.

Sayın Bostancı, lütfen tamamlayın.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Son bir iki cümle söyleyeyim. Aslında şu demokrasi, halk iradesi bunlara ilişkin de gecenin bu vaktinde çok derine dalmadan bazı sözler söyleyecektim ama dün Wittgenstein’den bahsetmişim, Wittgenstein’in bir lafı daha var, çok lafı var da adamcağızın. “Bir odada 2 kere 2; 4 eder, bir başka yerde etmez.” diyor. Hakikaten öyledir. Biz burada el birliği etssek mükemmel bir 4+4+4 çıkarmış olsak bile, dışarıda bu ne ölçüde bu 4+4+4 olacak? Bu çok ciddi bir problemdir, bu hepimizin problemidir.

Yarın devam etmek üzere çok teşekkürler, sağ olun.

İLHAN CİHANER (Denizli) – Başkanım, bu meşruiyet meselesiyle ilgili kısa bir açıklama yapmak istiyorum.

BAŞKAN – Buyurun.

İLHAN CİHANER (Denizli) – Şimdi, ben bir kere “Medisin meşruiyetiyle ilgili bir şüpheden ziyade, bu eğilim böyle giderse bu tartışılmaya başlanır.” dedim ve bu bir uyarı ve hep beraber yaşayacağız bunu, gerçekten bu olacak.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) - Temenni edelim ki olmasın.

İLHAN CİHANER (Denizli) – Ama böyle olursa, mesela İç Tüzük tartışmaları, MİT Yasası’yla ilgili süreç ve toplumun çok geniş bir kesiminin çok ciddi, hakiki kaygılar duyduğu bir yasayla ilgili Başbakanın kullandığı üslup ve tekrar ediyorum Meclisin ilk başta oluşurken ki –ona tekrar vurgu yapmak istiyorum- bunların hepsi üst üste geldiği zaman, şu anda Mecliste bulunan partiler dâhil, bu tartışmaları gündemlerine daha yoğun bir şekilde almak isteyeceklerdir, kastım bu. Yani bir de...

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Sizin kanaatiniz.

İLHAN CİHANER (Denizli) – Hayır, hayır. Bakın, çok uzun konuştunuz ama yasayla ilgili, bizim kaygılarımızla ilgili hiçbir şey söylemediniz. Hayır, ben çok samimi şeyler söyledim, yasanın yapılma süreciyle ilgili söyledim. Mesela çok temel iki mesleğe erken yaşta yönlendirmenin ne gibi sonuçlara yol açacağından ve lise eğitiminin paralı hâle gelme riskinden bahsettim, bir sürü şey de söyledim dikkatli dinlememişsiniz, o sonucu çıkarıyorum.

Şimdi, ben meşruiyetle ilgili tartışmaların yani o dediğiniz şeylerin çoğu bizim de aklımızdan geçti kuşkusuz. Ama eğer bir seçimde yüzde 30 civarında oy alıp Mecliste millî iradenin yüzde 60 küsuruna el konuluyorsa bu tartışmalıdır. Eğer Meclisin Anayasa hükmüne rağmen...

BAŞKAN – Sayın Cihaner...

İLHAN CİHANER (Denizli) – Ve bu tartışılabilir.

BAŞKAN – Sayın Cihaner...

İLHAN CİHANER (Denizli) – Kimin çıkardığı önemli değil, bu yasayı da siz çıkarmadınız, bunu niye değiştiriyorsunuz? Yani kastım bu böyle giderse tartışılmaya başlanır, bu kadar.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

MEHMET AKİF HAMZAÇEBİ (İstanbul) – Sayın Başkan, söz alabilir miyim?

BAŞKAN – Sayın Hamzaçebi, aslında bu şey için, oylama süresi için verdiğimiz sözler bitti ama Grup Başkan Vekili olarak ayrıca söz istiyorsanız, size bir ayrıcalık yapalım.

MEHMET AKİF HAMZAÇEBİ (İstanbul) – Ayrıcalık değil efendim, milletvekili olarak söz istiyorum efendim.

BAŞKAN – Milletvekili olarak o zaman 4'üncü maddeyi bekleyeceksiniz.

MEHMET AKİF HAMZAÇEBİ (İstanbul) – Mikrofonu açtınız efendim, izninizle bir kaç...

BAŞKAN – O zaman teknik bir arızayla buyurun.

MEHMET AKİF HAMZAÇEBİ (İstanbul) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Söz alma ihtiyacımın nedeni biraz önce konuşan Değerli Arkadaşımızın kullandığı cümlelerdi. Doğrusu bir yerden başladı, sonra bir başka yere gitti, oradan tekrar başka bir yere gitti, takip etmekte zorlandım. “Meşruiyet” kavramından çıktı tartışma. Sayın Cihaner bir değerlendirme yaptı. Sayın Bostancı da onun üzerine meşruiyete inanmayan veya Türkiye Büyük Millet Meclisinin meşruiyetine inanmayan bir milletvekilinin burada olmaması gerekir şeklinde bir açıklamada bulundu. Daha sonra, siyaset biliminde öğrendiklerini vatandaşa, halka öğretmek için halka indiğini ifade etti.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Öyle demedim.

MEHMET AKİF HAMZAÇEBİ (İstanbul) – E öyle bakın, halka öğretmek için ayrıldınız. Peki, düzeltelim onu, öyle olmasın. Peki, espri olarak alalım.

Sonra halkın arasına girdiğinde halkın seviyesinin çok yüksek olduğunu gördü. Bu güzel bir şey tabii ki. Ama tabii, bununla o zaman karşılaşmanız olmanıza, o zamana kadar bunu fark etmemiş olmanıza doğrusu ben sizin adınıza üzüldüm. Şimdi, halkın bu seviyede olduğunu gördükten sonra Parlamenta geldiniz, Parlamento yadırgadınız. Öyle söylemediniz ama sizin karşılaştığınız Parlamento halkı temsil etmeyen, halkın sorunlarını tartışmayan bir Parlamento gibi dediniz. Yani aslında bir meşruiyet sorunu olduğunu kendiniz ifade ettiniz. Ben ama meşruiyeti o açıdan almayacağım, sizin tanımladığınız gibi almayacağım. Meşruiyet bir siyasal sistemin, bir hükûmetin, bir yasanın toplum katındaki tanınma değeridir. Toplum eğer bu yasaya, o sisteme, o hükûmete büyük ölçüde bir değer veriyorsa, destek veriyorsa meşruiyet açısından birinci şart yerine gelmiştir. Bir siyasal sistemin, hükûmetin, yasanın arkasındaki geniş halk desteği o sistemi, yasayı, hükûmeti meşru kılmanın birinci faktörüdür. Ama siz sadece burada kaldınız, doğrusu bir bilim adamı olarak biraz daha ileri gitmenizi arzu ederdim. Biliyorsunuz bu klasik meşruiyet tanımıdır, buna Habermas bir ilave daha yapar, derki: “Bir siyasal sistemin meşru olabilmesi için, bir hükûmetin meşru olabilmesi için aldığı kararların doğru ve adil olması gerekir.” Yani sadece arkadaki halk desteği meşruiyet için yeterli değildir, meşruiyet için onu aradığınız, onu yeterli gördüğünüz anda sistem otoriter rejime

doğru gider. Şimdi, sizin açıklamanızı bir bilim adamı olarak otoriter rejime giden bir açıklama olarak almak istemiyorum ama cümleleriniz bu tanıımı getiriyor, tıpkı Sayın Başbakanın bugün yaptığı açıklama gibi. Sayın Başbakan da diyor ki: “Yani on iki saat konuşmuş birisi. Ne olacak? Konuşabilir. Ama halk bize bu desteği verdi, yüzde 50 oranında, biz bunu çıkaracağız, yapacağız.” Siz de Sayın Başbakanı doğal olarak destekleyen, çok doğal olarak tabii ki Sayın Başbakanla çelişmenizi düşünmem, “Burası bir koalisyon değil.” diyorsunuz, “Bir koalisyon hükümeti yok yani kendinize gelin.” diyorsunuz bize, “Biz çoğunluğuz, istediğimizi yaparız. Muhalefet denetler yani usulen konuşun, görüşünüzü ifade edin. Yani bu kadar çok konuşmanıza ne gerek var? Koalisyon değil.” Yani öte taraftan Sayın Millî Eğitim Bakanı da “Muhalefet bize destek vermiyor.” şeklinde bir açıklama yapıyor, “Öneri getirin.” diyor.

Bakın, Sayın Bostancı, sanıyorum seçimlere girdiğiniz zaman orada vatandaşlarımızda gördüğünüz, tanıdığınız o yüksek seviyeyi bu Komisyonda, Parlamentoda bizim grubumuzda çok daha fazla göreceksiniz.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Şu 3' üncü maddeyi bir oylayalım.

VELİ AĞBABA (Malatya) – Sayın Başkanım, ben sabahdan beri bekliyorum, iki günden beri bekliyorum. (Gülüşmeler)

Sayın Başkanım, bir şey söyleyeceğim.

BAŞKAN – Beş dakika, buyurun.

VELİ AĞBABA (Malatya) – Sayın Başkanım, çok teşekkür ederim.

Çünkü hakikaten bu 4+4 Malatya'yı andırıyor, Malatya dört dörtlük bir kenttir ama bu yasa dört dörtlük bir yasa değildir, onu belirtmek istiyorum baştan. Malatya, çünkü hakikaten Türkiye'nin, hatta dünyanın en güzel şehirlerinden birisidir, bunu belirtmek istiyorum özellikle, belki bilmeyenler, görmeyenler olabilir, onları dikkatinize sunuyorum değerli arkadaşlar, Sayın Ömer Faruk Öz Milletvekilim şahittir.

Şimdi, arkadaşlar, önce bir şeyi belirterek sözlerime başlamak istiyorum. Ben Malatya yaşındayım yani kırk dört yaşındayım Şu anda. Ben ömrümde Şimdiye kadar bir sefer ilkokulda kavga ettim, aşağı mahalle yukarı mahalle kavgası vardı, o kavgayı ettiğimden dolayı sonra pişman oldum. Meclise geldiğimden bu yana 2 sefer kavgayı ayırma girişiminde bulundum. O iki kavgayı ayırma girişimimde de maalesef hiç ummadığım arkadaşlarımdan son derece sert tavırlar gördüm. Bugün yaşadığım bir şeyi hiç yaşamadım. Bakın, ben Şimdi burada arkadaşlar kavga ediyor, ayırmaya çalışıyorum, -bazı milletvekili arkadaşlarımız da şahittir- ayırmaya çalışırken bir arkadaşımıza, Çorum Milletvekili Tufan Köse Arkadaşımıza bir arkadaşımız saldırırken ben araya girdim, sakallı bir

arkadaşımız, ismini de siz biliyorsunuz, Sayın Harun Karaca, ismini de söylemeyeyim, burada yok kendisi... (Gülüşmeler) Peki, geri aldım, geri aldım.

BAŞKAN – Ne dedi, ben duymadım?

VELİ AĞBABA (Malatya) – Duyulmamış olsun. Siz söylemezsiniz.

Son derece sert bir şekilde, hakikaten ben iyi niyetle ayırmaya çalışıyorum, itti beni böyle yani ben kendime hâkim oldum.

Arkadaşlar, şimdi, “demokrasi” diyoruz, hakikaten ben bugün utandım. Kimseye de bir şiddette bulunmadım ama utandığımı belirtmek istiyorum, utandığımı hakikaten belirtmek istiyorum.

Bir de geçtiğimiz günlerde bu İç Tüzük’le ilgili görüşülürken bir madde görüşülüyor, çok iyi niyetle -şerefimle yemin ediyorum size- beni tanıyan arkadaşlarım bilir, asla ve asla hiç kavganın içerisinde olmam ve o gün de bir mutluluğumu da paylaşmak isterim, Malatya milletvekillerinin hiçbirisi de o kavganın içerisinde olmadı, hepimiz ayırmaya çalıştık. Ama bazı arkadaşlarımız o ayırmaya çalışırken Sayın Mahmut Tanal’a saldırdı bir arkadaşımız, ismen de biliyorum onu söylemeyeceğim bu sefer, tedbirliyim. (Gülüşmeler) Ama bu davranışın hiçbir milletvekiline yakışmadığını, Cumhuriyet Halk Partili, AK PARTİ’li, MHP’li kim olursa şiddete başvuran hiçbirinin... Yani bunun yakışmadığını belirtmek istiyorum. Arkadaşlar, ben milletvekili olmak için yirmi beş yıl emek çektim, mücadele ettim yani bilen arkadaşlarımız bilir, yirmi beş yıldan beri emek çekiyorum. Ben bu Türkiye Büyük Millet Meclisinin bir ruhunun olduğunu sanıyordum ama geldiğimde böyle davranışları görmem hakikaten beni üzdü. Şimdi, insanlar bize oy verirken, bu emeği çekerken bizler ben çocuğumdan, işimden, her şeyimden fedakârlık ettim siyaset yaptım ama bunları yaparken benim beklediğim şey şiddetle karşılaşmak, her konuştuğumuzda konuşmalarımızın sert şekilde susturulması, eleştirilmesi değildi; onu belirtmek istiyorum.

Değerli arkadaşlar, tabii, demokrasi hepimizin bildiği gibi -ben burada çok saygıdeğer hocalarım var, onlara demokrasi dersi verecek değilim ama- sivil demokrasinin unsurları sadece siyasi partiler değildir, demokrasinin unsurları herhâlde sivil toplum kuruluşlarıdır, herhâlde sendikalardır, meslek örgütleridir. Geçtiğimiz günlerde zaman zaman görüşlerini tasvip etmediğim, zaman zaman benim de eleştirdiğim bir kuruluş 4+4’le ilgili bir görüşünü belirtti sadece. TÜSİAD diye bir kurum görüşünü belirtti. Şimdi, görüşünü belirttiğinden dolayı... Böyle bir demokrasi olabilir mi arkadaşlar? Görüşünü belirttiğinden beri AKP sözcülerince, Adana Milletvekili, “İşte kalksın siyaset yapsın, kalksın parti kursun...” Şimdi, arkadaşlar, bakın demokrasilerde, en azından Avrupa tipi demokrasilerde, en azından gerçek demokrasilerde sivil toplum kuruluşları olmazsa olmaz koşuludur demokrasilerin. Şimdi, siz işinize gelmedi diye bir TÜSİAD başkanını geçmişte de konsomatrise benzetmiştiniz. O TÜSİAD başkanını konsomatrise benzetmişti AKP’li milletvekili arkadaşlarım...

BAŞKAN – Sayın Ağbaba, toparlayın.

VELİ AĞBABA (Malatya) – Şimdi, bakın, arkadaşlar, bu yasa hiçbir sivil toplum kuruluşuyla, sendikayla, meslek örgütleriyle, bu işle ilgili bilim adamlarıyla, hiç kimseyle tartışılmadan önümüze getirildi. Birçoğunuz -ben inanıyorum ki bu füze kalkanında olduğunu gibi- bu konudan bihabersiniz. Çünkü uzlaşma kültürüyle bu eğer sivil toplum kuruluşları, sendikalar bir araya gelmiş olsaydı belki fikrî anlamda da bize katkısı olabilirdi.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

VELİ AĞBABA (Malatya) – Ben sözümü hemen bitiyorum Başkanım, hemen bitiriyorum.

Şimdi, bir de bu dindar nesil yetiştirme konusunda sözü doğru bulmadığımı belirtmek istiyorum. Ben zorunlu din derslerine karşı olduğumu... Bakın, bu Alevilerin eğitimini nasıl alacağı hiç tartışılmıyor. Alevilerin hâlâ ibadethaneleri, binlerce yıldan beri ibadet ettikleri kurumlar hâlâ yasal ibadethaneler olarak kabul edilmiyor, Alevi çocuklarının hakları konuşulmuyor ama biraz önce işte Arapça seçmeli ders olsun mu, olmasın mı tartışmaları yaşanıyor.

Benim söylemek istediğim son söz şu arkadaşlar: Demokrasi sadece çoğunluğun azınlık üzerine baskı kurduğu bir rejim değildir, demokrasi herkesin özgürce kendini ifade edebildiği, korkmadan çekinmeden, Uğur Dündar'ın durumuna düşmeden, Banu Güven'in durumuna düşmeden, Ece Temelkuran'ın durumuna düşmeden, Mustafa Balbay'ın durumuna düşmeden insanların kendini ifade edebildiği rejimin adıdır.

Hepinize teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

NEBİ BOZKURT (Mersin) - Alevilik kaç bin yıldan beri var?

VELİ AĞBABA (Malatya) – Binlerce yıldan beri var Sayın Vekilim. Bakın eğer bu konuda bilgisi olmayan arkadaşlarımız varsa Malatya'da Arapkir Horan köyünde -Sayın Malatya Milletvekilimiz bilir- yedi yüz seksen sekiz yıldan beri bir cemevi var. Yedi yüz seksen sekiz yıldan beri. Bilmeyenler öğrensin.

BAŞKAN – Sayın Ağbaba, teşekkür ederim.

VELİ AĞBABA (Malatya) – Binlerce yıldan beri Alevilik var.

BAŞKAN – Sayın Ağbaba...

ÖZGÜR ÖZEL (Manisa) – Bu konuda biraz eksiksiniz hakikaten, yanınızdaki beyefendi yardımcı olsun, demin de ateistliğin din olduğunu söylediniz, düzeltti sonra. O konuda biraz yardıma ihtiyaç var.

BAŞKAN – Sayın üyeler, müsaade edin, şu 3'üncü maddeyi bir oylayalım.

VELİ AĞBABA (Malatya) – Sayın Başkanım, size de teşekkür ederim söz verdiğiniz için.

BAŞKAN – Ben teşekkür ederim.

Arkadaşlar, müsaade eder misiniz.

Sayın üyeler, öğlenki oturumumuzda kabul edilen önerge doğrultusunda teklifin 3'üncü maddesini oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Etmeyenler... Kabul edilmiştir.

Teklifin 3'üncü maddesi kabul edilmiştir.

Şimdi, teklifin 4'üncü maddesini okutuyorum:

MADDE 4- 222 sayılı Kanununun 14 üncü maddesinin birinci fıkrasında yer alan "büyüklüğüne" ibaresi "İlköğretim birinci ve ikinci kademelerinin birlikte veya ayrı oluşlarına, büyüklüğüne" şeklinde değiştirilmiştir.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, usul hakkında bir söz almak istiyorum.

BAŞKAN – Teklifin 4'üncü maddesi üzerinde ilk sözü vermeden önce, Sayın Metin Lütfi Baydar usul hakkında söz istiyor.

Sayın Baydar, beş dakika içinde, buyurun.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, şimdi, burada, Sayın Başkan, değerli milletvekili arkadaşlarım; günlerdir Komisyon üyesi arkadaşlarım günde on saatin üzerinde, on iki saat, bazen on altı saate kadar süren çalışmalar yapıyoruz. Hekim olarak birtakım şeyler söylemek istiyorum. Özellikle yurt dışında uçarak seyahat ettiğiniz zaman, altı saatin üzerinde uçtuğunuzda mutlaka bir tromboemboli profilaksisi almanız gerekiyor, en az 100 miligramlık bir aspirin tedavisi almanız gerekiyor yani böylelikle hem tromboflebitten yani kanın damarda pıhtılaşmasından korunmak için. Burada sadece arada bir tuvalete gidip gelebilecek kadar şey yapabiliyoruz Komisyondaki birtakım şeyleri kaçırmamak amacıyla. O nedenle, insan sağlığı açısından bu tür görüşme sürdürmeyi uygun bulmadığımı, belirli süreler içerisinde ara verilmesi gerektiğini düşünüyorum. On ikiyi geçtiği andan itibaren de özellikle buradaki Komisyon üyelerinin biyoryitmelerinin bozulduğunu ve yeterli performans sergileyemediklerini ifade etmek istiyorum. Bunu sadece bir hekim olarak uyarıyorum. Belirli saatler arasında bir çalışma takvimimizin düzenlenmesini, özellikle gün saatleri içerisinde Komisyonun verimli çalışması açısından daha uygun olacağını düşünüyorum. Eğer bu Komisyon çalışmaları bu şekilde devam edecek olur ise Komisyon çalışmaları sırasında ya da bittikten sonra -Allah göstermesin- herhangi bir arkadaşımızın bu tromboemboliden kaynaklanan bir enfarktüs geçirme riskinin olduğunu bir hekim olarak söylüyorum. O yüzden, lütfen, bu konuda, işte önümüzdeki süreçte de yarına ne zaman başlayacaksa bunları da net olarak ifade edelim, böyle bir takvim belirleyelim. Böyle gecenin ilerleyen saatlerine kadar çalışmanın ve on iki saati geçen oturumların Komisyon üyelerinin sağlığı için uygun olmadığını düşünüyorum ya da Komisyon üyelerine 100 miligramlık aspirin tedavisi öneriyorum. Başka bir çaremiz yok, bunu da bir hekim olarak ifade ediyorum Sayın Başkan.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – İsterseniz Sayın Başkan, bir de veteriner hekime soralım. Çünkü insan olduğumuz ve bir tıp doktorunun önerileri dikkate alınmadığına göre veteriner hekim arkadaşımız var, bir de onun görüşünü alalım, belki onun faydası olur.

ZÜLFÜ DEMİRBAĞ (Elâzığ) - Burada veteriner hekimin teşhis koyacağı milletvekili yok.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Hayır, bizi insan olduğumuz ve dikkate alınmadığımıza göre demek ki insan yerine konulmadığımız için, dedim.

ZÜLFÜ DEMİRBAĞ (Elâzığ) – Sen kendi kendini koymuyorsan bizi niye...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Kendimizden bahsettim, kendimizden.

ZÜLFÜ DEMİRBAĞ (Elâzığ) – Kendinizi koymuyorsanız, bizi bari...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Bunun böyle anlama gelecek bir tarafı yoktur, böyle bir şeyi ne maksatla söylediğim bellidir. Siz kavga etmek istiyorsanız ederiz o ayrı bir konu.

BAŞKAN – Sayın üyeler, doktorumuzun tavsiyesini yerine getirmeyi düşünebilecek arkadaşlar için bir on beş dakika ara veriyorum.

Kapanma Saati: 23.25

DÖRDÜNCÜ OTURUM

Açılma Saati: 23.37

BAŞKAN : Nabi AVCI (Eskişehir)

BAŞKAN VEKİLİ : Avni ERDEMİR (Amasya)

SÖZCÜ : Fikri IŞIK (Kocaeli)

KÂTİP : Osman ÇAKIR (Düzce)

----- 0 -----

BAŞKAN – Sayın üyeler, sayın milletvekilleri, Sayın Müsteşar, hâlâ bizimle olan sayın basın mensupları, değerli arkadaşlar; toplantıyı açıyorum ve yarın saat 14.00’te burada toplanmak üzere toplantıyı kapatıyorum.

Kapanma Saati: 23.38